

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre
de la UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Tota pregària del cristià és certament comunitària, àdhuc quan prega en la soledat de la seva cel·la monàstica o en el secret de la seva cambra, perquè la seva pregària només pot ser feta en comunió amb el Crist Jesús, i, per tant, amb tots els seus germans els homes".

Henri Le Saux

Any V N.º 250

Setmana del 8 al 14 de juliol del 1984

50 Ptes.

AFINANT

Una modesta, però nodridora, contribució

Els que ens agraden els animals i les plantes ho sabem prou bé. Cal tenir-ne cura si vols que facin goig, i et creen lligams. — ¿Qui em segarà i regarà l'herba durant la meua absència? El taronger està apoderat de pugó! Hauré de cercar un bon veí que tingui cura del gos... —

La fe que ens ha estat donada és quelcom viu. Viu i personal. No podem deixar-la a un parent perquè en tingui cura...

Hi ha qui es dol de manca de fe, o d'una fe estantissa.

¿Ja s'ha preguntat seriosament quina cura en té? Si la deixa a la serena, si li dona vergassades, si no l'alimenta constantment... ¿de què es queixa?

Els elements bàsics de la vida-de-fe són la pregària perseverant, el diàleg interior amb Déu, la celebració joiosa dels misteris-sagraments en la comunitat vertebrada de l'Església, l'oïda atenta a la Paraula...

I també ho són la cultura i la informació cristianes! A la "dieta" ideal de l'alimentació sana del cristià, fa dues-centes cinquanta setmanes que CATALUNYA CRISTIANA hi aporta, amb fidel tenacitat, una modesta contribució.

Joan E. Jarque i Jutglar

Diàleg i reconciliació

MANAGUA. — Recentment, els diaris de Nicaragua han acusat alguns sacerdots i bisbes de ser "antipatriotes", acusacions rebutjades per la Conferència Episcopal nicaragüenca, en un comunicat de premsa.

Els bisbes de Nicaragua afirmen que no és la primera vegada que s'acusa l'Església, i rebutgen especialment la informació que un bisbe estigui implicat en el tràfic d'armes. També s'ha acusat a sacerdots d'haver-se manifestat contra el servei militar obligatori. La Conferència Episcopal declara que totes aquestes acusacions s'ha demostrat que eren falses.

Els bisbes també es declaren sorpresos que els mitjans de comunicació hagin muntat aquests darrers mesos una campanya, després de la publicació de la Carta pastoral sobre la reconciliació, campanya que presenta els bisbes

com a "antipatriotes".

Els bisbes nicaragüencs declaren que es mantenen en la línia de la seva Carta pastoral de Pasqua, consideren que solament "a través del diàleg i la reconciliació entre nicaragüencs, la nació podrà alliberar-se dels seus sofriments, i que la violència sempre engendra més violència". "Nosaltres esperem — escriuen els bisbes — que la situació que ha motivat el nostre comunicat, sigui superada a la llum de la veritat, i que s'evitaran nous ultratges i acusacions contra les persones i les institucions de l'Església, que no fan més que acréixer la incertesa i el dolor, allunyant les esperances de pau del nostre poble."

Aquesta és la fórmula que els bisbes de Nicaragua aporten per a la solució dels sofriments que assolien el país. I diuen encara més: "La violència no fa altra cosa que engendrar més violència".

Dues-centes cinquanta setmanes, una rera l'altra, sense mai no fallar ni defallir, a l'encontre dels lectors, és aviat dit! Aquest diumenge hi arribem. I val la pena recordar-ho i tenir-ho en compte. Per dos motius: un, de joia per la fita aconseguida; l'altre, pel compromís que ens hem proposat: fer arribar a l'home d'avui, amb els mitjans d'avui, el missatge evangèlic.

Lleida compta amb un nou sacerdot: mossèn Antoni Agelet

LLEIDA. — Avui, diumenge, 8 de juliol, el senyor bisbe de Lleida, doctor Ramon Malla ordenarà sacerdot mossèn Antoni Agelet Depueyo.

L'acte se celebrarà a les 7.30 de la tarda, i a la parròquia de Santa Magdalena, on mossèn Agelet ha exercit fins ara com a diaca.

Antoni Agelet Depueyo, és advocat i funcionari de l'Administració civil (secretari administrador de la Sanitat Provincial, i també per un temps fou magistrat suplent de l'Audiència Provincial). Actualment treballa al CEREM (Inserció de Minusvàlids). Cursà estudis de teologia en el seminari de Lleida, i actualment cursa la llicenciatura a la Facultat de Sant Pacià, de Barcelona.

Mossèn Antoni Agelet celebrarà la seva primera missa solemne el vinent diumenge dia 15, en el Santuari de Sant Antoni de Pàdua (Franciscans) de Lleida, a les 8 del vespre.

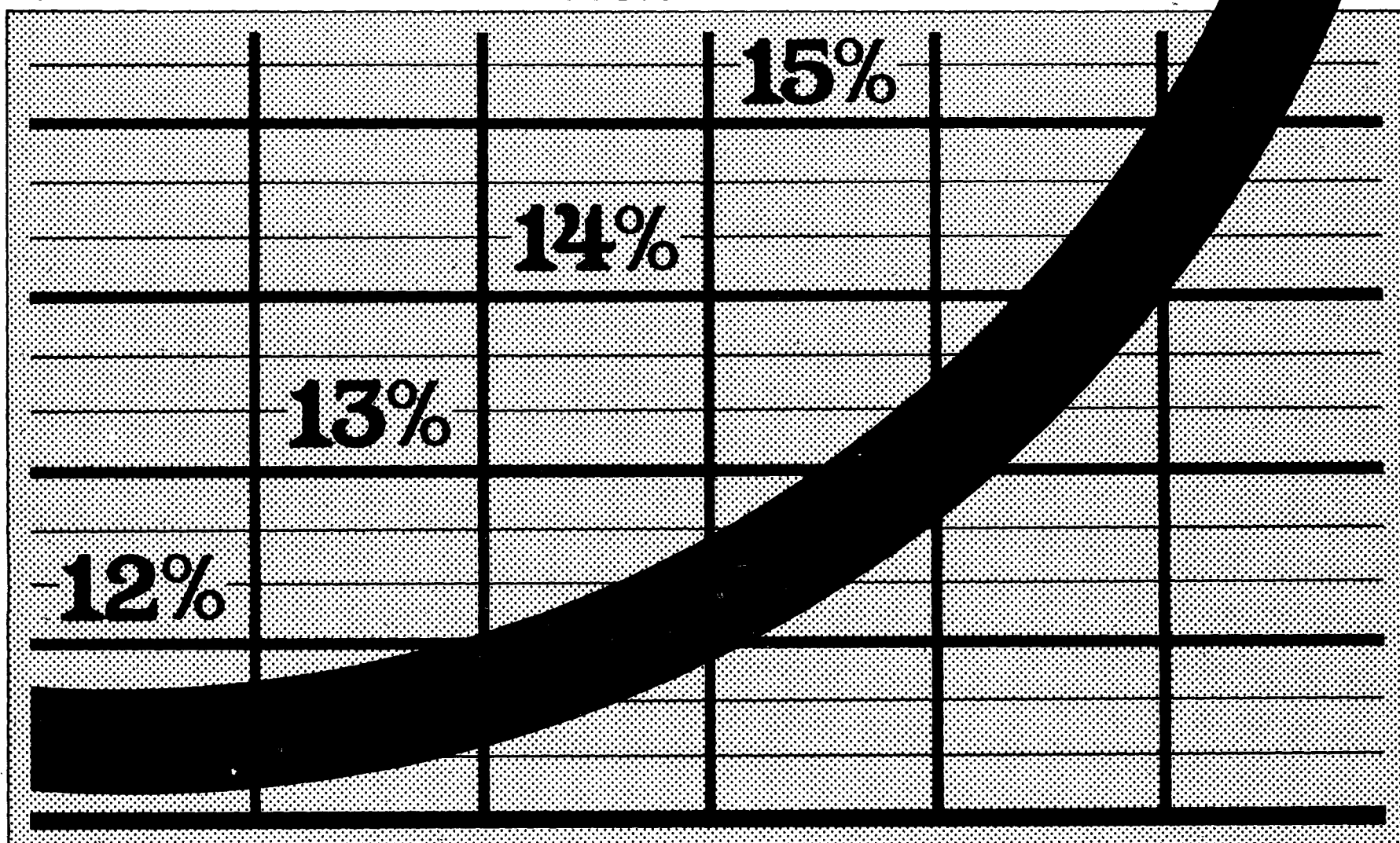

La butlleta del Papa ja té propietari

La senyora Maria Lluís Punyet, va adquirir la butlleta número 37613, premiada amb la títol de la Butlleta del Papa, a la parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet de Llobregat. Enhorabona!

19,7%*

 BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA
BANC INDUSTRIAL DEL MEDITERRANI

BONS AL 19,7%*

Qui se'n pot beneficiar

La nova emissió de Bons de Caixa del Banc Industrial de Catalunya i del Banc Industrial del Mediterrani ofereix un 19,7% de rendibilitat a qualsevol estalviador, gros o petit, i a partir de només 1.000 pessetes.

Com calcular i controlar els beneficis

Cal afegir a la rendibilitat pròpia de l'emissió, els beneficis fiscals d'aquests bons, els quals permeten de realitzar la màxima deducció autoritzada de l'Impost sobre la Renda.

Si afegim a això que els interessos són abonats trimestralment, vostè pot assolir una rendibilitat anual del 19,7%, que es converteix als tres anys en un rendiment total del 65,9%.

D'aquesta manera, 1.000 pessetes es poden convertir en 1.659,-.

I, si així ho vol, vostè pot controlar al dia tots els rendiments que va

generant la seva inversió, a través de la nostra «Llibreta de Bons».

Diners a mà

Els Bons de Caixa al 19,7% són fàcils d'aconseguir i fàcils de convertir una altra vegada en diners.

Per a subscriure'n, ho pot fer indistintament a les oficines dels bancs emissors o a qualsevol de les 381 oficines del Grup Bancari.

Vostè recuperarà la seva inversió als tres anys, o en qualsevol moment, si ho necessita, a través de Borsa.

I, a més, estan exempts d'impostos quan es transmeten per successió o per donació.

Bons de Caixa del Banc Industrial de Catalunya i del Banc Industrial del Mediterrani: en qualsevol cas, sempre diners a la mà.

Bons pagadors per als seus estalvis

BANCA CATALANA

BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA
BANC INDUSTRIAL DEL MEDITERRANI
BANC DE BARCELONA

Editorial

"Catalunya Cristiana" 250

Des de fa dues centes cinquanta setmanes, els cristians de Catalunya tenen a l'abast de la mà, cada vuit dies, una publicació popular d'informació i de cultura religiosa.

Des de fa dues centes cinquanta setmanes, tota persona, en aquest petit país, interessada pel fet eclesial, compta amb un mitjà que li permet seguir-ne l'evolució.

Des de fa dues centes cinquanta setmanes, el periodisme català abasta, en el seu ventall plural, una publicació catòlica especialitzada que respon a un —i no el més petit— dels components històrics del nostre tarannà col·lectiu.

Des de fa dues centes, cinquanta setmanes surt, puntualment, CATALUNYA CRISTIANA.

Ja ens sembla natural que sigui així... Tan natural que si, una setmana no trobàvem el nostre setmanari a la bústia o no en veïem la capçalera a l'estant parroquial, diríem que ha passat alguna cosa d'anormal. A nosaltres ens plau, naturalment, aquest caràcter d'habitut que ha conquerit CATALUNYA CRISTIANA. Ara bé, pensant-ho una mica més, potser no és tan natural com sembla que CATALUNYA CRISTIANA surti cada setmana... És a dir: cal saber que aquest signe de normalitat que és l'aparició d'un setmanari catòlic, avui per avui recolza un seguit de petites i grosses anormalitats: col·laboradors de tot ordre mal retribuïts, esforços abassegadors per superar moments d'impàs, manca habitual d'instruments de treball imprescindibles... Aquest seria el capítol de l'anormalitat econòmica. Però n'hi ha d'altres. Per exemple, trobar tancades a la difusió del setmanari portes que semblaria que li han d'estar obertes... Manca d'ajuts oficials, en contrast amb els que reben altres publicacions. Recels no justificats...

Tot això cal recordar-ho perquè, a vegades, quan expressem els nostres desigs de normalització i de modernitat, lingüístiques i culturals, que també han d'arribar al camp religiós, o quan ens lamentem de no estar a l'altura d'altres esglésies locals, eludim un punt: que tot això té un cost. I si volem aquella normalització i aquella modernitat hem d'assumir la part que ens correspon d'aquest cost. Altrament, la fem pagar a uns pocs, tot i que ens en gaudim tots. És, com deïem, una normalitat basada en una anormalitat...

Feliçment, creix cada dia i es mobilitza el cercle dels amics de CATALUNYA CRISTIANA. En tenim proves ben recents. I és aquesta meravellosa realitat, potser tampoc no gaire normal per la generositat que comporta, la nostra més sòlida esperança.

Ser amic de CATALUNYA CRISTIANA vol dir fer-se apòstol del seu missatge de germanor eclesial que ha inspirat aquests dos-cents cinquanta números. Ens cal informació per a conèixer-nos i, així, comprendre's més. Aquestes planes volen ser un instrument d'intercanvi de tota mena d'experiències espirituals i pastorals de l'Església catalana. Només demanem que totes acceptin d'anar al costat de qualsevol altra. I que cap no trobi que li fa nosa la paraula dels bisbes i del Papa que garanteixen la nostra comunió. Una certa tendència a la sectarització fa més gustosos els fulls estrictament homogenis que fingien que l'altre no existeix. ¿Però on anirem cadascú amb el seu full? ¿Per què no relligar-los i retrobar-nos tots?

Ser amic de CATALUNYA CRISTIANA vol dir fer més viva la identitat de tants catòlics practicants que la tenen una mica diluïda. La informació i la reflexió del nostre setmanari poden envigorir aquest bon poble de Déu, nombros, ric en valors no pregonats, i una mica inhibid per tradició... Sense aquest poble i el que és encara una mica més enllà: els no practicants i els no creients com a punt de referència, ¿on menarien les nostres acalorades disputes sobre línies o tendències?

Es tracta, al capdavant, de refer una mica l'Església gran, per damunt de les capelletes, tot fent CATALUNYA CRISTIANA. Per això, malgrat totes les anormalitats, no decau gens el nostre ànim. Perquè el nostre compromís no és simplement de fer un setmanari, sinó de col·laborar en l'edificació d'una Església. I això val més que tots els sacrificis que han costat els dos-cents cinquanta números publicats i els que costaran els dos-cents cinquanta números que amb l'ajuda de Déu anirem publicant.

El Corpus a Catalunya: ¿Per què així?

La solemnitat de Corpus porta, fa uns anys, un ambient de malestar entre els fidels: ¿què passa amb el Corpus? ¿per què a Catalunya no celebrem el Corpus el seu dia? ¿qui "en té la culpa"? I les reaccions van des dels fidels que, malgrat tot, continuen participant a l'eucaristia el dijous després de la Trinitat, encara que no hi trobin la celebració litúrgica del Corpus, fins als que, simplement, "passen de Corpus"...

Això no és bo. I per això em decideixo a escriure aquestes consideracions, després d'haver intentat per altres vies silencioses fer arribar aquest malestar. Crec que a un fet públic cal donar-hi també explicacions i solucions públiques.

La primera resposta que s'acostuma a donar, en aquest punt, sembla molt clara: el calendari litúrgic preveu que, allí on el Corpus no és festa de precepte, es traslladi al diumenge següent la seva celebració. Així succeeix, p.e., a França des de fa molts anys.

Aquesta resposta fa sorgir dues preguntes: ¿ha deixat de ser festa de precepte el Corpus a Catalunya? ¿Des de quan? ¿On consta? És la primera pregunta, adreçada als nostres bisbes. Si encara és, aleshores el que cal és decidir si es manté com a tal, encara que aquest dijous sigui dia laborable, o si es dispensa el precepte, tot celebrant litúrgicament el Corpus en el dia propi, o si, decididament, es trasllada al diumenge la seva celebració.

Aquí ve la segona pregunta: ¿per què es trasllada al diumenge? ¿és permanent aquest trasllat? ¿està condicionat al calendari de festes laborals de la Generalitat? Sobre això no en sabem res. Malauradament, la praxis d'aquests últims anys ens fa pensar que la última possibilitat és la vertadera. Tenim, p.e., el cas de la festa de sant Josep, que anem celebrant o no com a festa de precepte segons les decisions de l'alcalde de cada lloc...

Això no és bo. El sentit de les festes cristianes sofreix, amb aquesta manera de fer, una degradació íntima i corrosiva, tant si es vol creure com no. Simplement, perden identitat. Les festes cristianes no són pas aquells dies que, aprofitant que l'autoritat civil concedeix

descans, hom "mana que es vagi a missa"...! Si els pastors de l'Església creuen que s'ha de canviar el calendari cristià, aleshores cal que ho decideixin públicament, ho expliquin clarament als fidels, i prenguin les mesures adients. La pastoral és això.

Podem continuar preguntant-nos si és o no convenient traslladar el Corpus al diumenge d'una manera definitiva. La resposta és, al meu entendre, negativa.

La primera raó és que els fidels cristians no ho volen. Em refereixo als fidels cristians que procuren celebrar les festes cristianes segons el seu sentit propi. Només cal fer una ràpida enquesta a les parròquies sobre la participació dels fidels a les misses del passat dijous després de la Trinitat. Hom diria que, espontàniament, experimentaren el desig de continuar celebrant el Corpus aquest dia. ¿No és, això, una expressió del sensus fidei? ¿No hem perdut una oportunitat educativa dispensant i traslladant tan ràpidament les festes tradicionals?

La segona raó és que el Corpus té el dijous com a dia propi, per naturalesa, podríem dir. El seu origen històric és la repetició del dijous sant. I el sentit de la festa està lligat amb aquesta dimensió de l'eucaristia, que és la seva institució. ¿Per què veiem tan clar que cal celebrar la Immaculada el 8 de desembre —data que no té pas cap connotació històrica, sinó la simple referència al 8 de setembre— i no ho veiem per al dijous de Corpus? No cal dir si ho comparen amb la fidelitat a dates com l'1 de maig o l'11 de setembre... El trasllat del Corpus al diumenge comporta, inevitablement, una reducció a la in-significància. Sobretot en els nostres dies, en els quals la supressió de les processons redueix el Corpus a una festa, o un diumenge, més.

La tercera raó és l'aspecte pedagògic, o millor de pastoral de la fe, que demana la solemnitat del Corpus. El Corpus és una festa que ha nascut directament i exclusiva en el context de la comunitat cristiana, sense cap altre arrel o prehistòria. No hi ha cap "ritu vençut" —com agrada dir a alguns antropòlegs banalitzadors— sota la festa del Corpus! Si no celebrem el Corpus tal com la tradi-

ció cristiana del nostre poble l'ha celebrat fins fa ben poc, quelcom irreparable es produirà en relació amb l'Eucaristia. Cal veure-hi clar. La rapidesa en suprimir processons i manifestacions externes no s'està pas compensant, pastoralment, amb una activitat educativa a favor de l'adoració eucarística, i una valoració autèntica de la presència de Crist en l'eucaristia. I desenganyem-nos: una pastoral de la participació a la missa que no tingui com a punt fonamental el realisme de la presència i l'acció de Crist en l'eucaristia no passarà de fer més "animades" les celebracions. Si el que ens preocupa és el que fem nosaltres, arribarem que només ens trobarem a nosaltres mateixos.

Hi ha, finalment, una última raó entre les que vull proposar: la diferència dolorosa en aquest punt amb les altres esglésies d'Espanya. Certament, no és el mateix deixar de celebrar conjuntament una festa no universal —p.e., el Pilar, o sant Jaume— o deixar de fer-ho amb una com el Corpus. Aquí no hi valen plantejaments aliens a la celebració litúrgica cristiana. Ja sé que hi ha tot el tema de les festes que a Catalunya tradicionalment s'han conservat —p.e. sant Esteve, el dilluns de Pasqua— i en canvi no a la resta d'Espanya. Però això no és motiu perquè defensem aquests dies per damunt d'altres més importants, ni tampoc perquè fem una política de consentiment amb els "llargs caps de setmana" festius. Al cap i a la fi, si a Catalunya s'han conservat aquestes festes —sant Joan, p.e.— ha estat precisament perquè els nostres avantpassats defensaren més que nosaltres, en la seva pràctica, els dies festius de l'Església.

La conseqüència de totes aquestes consideracions és clara: cal tornar a celebrar el Corpus al seu dia propi. ¿no s'imposa que els pastors de l'Església, els bisbes en primer lloc, facin una reflexió seriosa, en contacte amb el poble fidel més ample, sobre la seva actitud en relació amb el calendari de les festes cristianes a Catalunya? No és una qüestió banal, aquesta, aquí i avui.

Pere Tena

President del Centre de Pastoral litúrgica de Barcelona

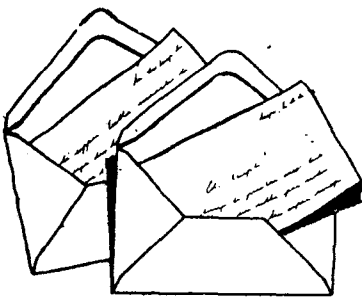
Catalunya
Cristiana

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració: C/. València, 244, 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Subscripció anual: 2.500 pts.

Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. - Dipòsit legal: B.3030 - 1958

Difusió
controlada
per O.J.D.

El Corpus, altra vegada eclipsat

Aquesta vegada, l'experiència del Corpus ha resultat desafortunada. La seva celebració el diumenge següent, diada de Sant Joan, amb la ressaca de la revetlla, va fer que el Corpus quedés eclipsat i reduït a una simple i llastimosa commemoració.

Què s'ha fet d'aquella explosiva exaltació popular del gran Misteri de l'Eucaristia que amb el nom de Corpus Christi va tenir entrada a Espanya, a l'Estat Mitjà, precisament per Catalunya?

El Corpus ha deixat d'ésser una diada gran a Catalunya per comoditat del calendari laboral. La "genial" trasllació ve a confirmar, una vegada més, que Catalunya és "diferent" i que el fenomen religiós del nostre país segueix condicionat per la política.

A nivell popular, el maridatge eclesial-polític és evident a Catalunya amb els seus efectes negatius. Alguns observadors asseguren que més que maridatge de convivència, és palesa una submissió tàcita de l'Església catalana al poder polític de torn a la Generalitat.

Dins d'aquest tàndem hom hi veu l'origen i causa del problema socio-religiós i polític que viu la Catalunya cristiana. Mentre, el Govern autonòmic acomoda el calendari laboral a despit de diades religioses de tanta solera i tradició com són el Corpus, Sant Josep, etc, l'Església de casa nostra segueix sumisa, callada i condescendent.

Hom es pregunta què hauria succeït si Franco i el seu Govern haguessin fet tal cosa deixant el Corpus a jornada laboral. És fàcil d'imaginar la reacció eclesial portant a punta de

llança la mateixa excomunió. Clar que aquells eren altres temps si és cert.

Aquesta vegada el Corpus ha estat, valgui l'expressió dita amb tota reverència, una paròdia commemorativa. Escric des de les comarques de la Catalunya de Ponent. A la mateixa capital del Segre, la celebració del Corpus va quedar claustrada a la Seu Vella com un replegament de supervivència. Per un instant, el Santíssim va treure el cap a la balconada que dóna a la ciutat, per una benedicció de la que la Lleida santjoanera no estava al cas. I es va retirar.

Concretament en dues poblacions rurals, una d'elles amb cert privilegi eucarístic, on el qui escriu hi va coincidir, la processó del Corpus va tenir una sortida apagada i trista. Les campanes de llurs temples romanien callades. Un grupet de veus s'esforçaven a arrancar fervor al "Pange Lingua". I prou. Les campanes seguien com si no tinguessin batall, contemplant capbaixes des de d'alt del campanar, la petita processó que més semblava una passejada trista que un estar el Corpus al carrer. Vull creure que en molts altres indrets de Catalunya, la commemoració va ésser semblant. I és que el Corpus té el seu dijous i no hi ha perquè donar-li més voltes.

Em queda per dir, com a cristià de la massa, que respecte les decisions laborals del Govern autonòmic, però crec que l'Església de Catalunya ha de sintonitzar amb tota l'Església a redós del Gran Misteri, amb independència de lligams polítics i iniciativa pròpia. El mateix Papa ens dóna exemple retornant als carrers de Roma, el mateix dijous, la processó del Corpus que abans es feia al Vaticà.

Altra cosa és que l'Episcopat català exoneri del precepte festiu amb la seva dispensa, aquells que per decisió polític-laboral, es vegin obligats a treballar aquell dia, tot procurant la millor acomodació horària de les celebracions.

Melani d'Urgell

☆☆☆

Qüestió de vestit

Jo no recordo haver vist mai religiosos vestits de manera indigna o poc respectable. N'he vist vestits modestament, nets i polits. O sia, bé. Insults gratuïts a part, diplomàcia d'expressió inclosa, és d'allò més dubtós que un vestit estigui a la base de circumstàncies àmplies com la vida mateixa i d'arrels tan antigues com l'allunyament de la pràctica de la confessió. En els més durs, perquè l'hàbit no fa el monjo. En el més sensible a allò exterior, perquè els interessin més els temps que el temps. Fem un esforç de realisme i d'objectivitat: siguem capaços, encara que violentant-nos en el més íntim i encara que només sigui per unes línies de breu duració, de considerar que dins dels sagraments ignorats sigui la confessió el més ignorat. I per ambdues parts: penitents i confessors. Entenguim's que no em refereixo a excepcions, moltes excepcions, que han assimilat la confessió com una riquesa vital evangèlica i mútua, nus de fraternitat universal; com a comunicació profunda en l'ésser, ambivalent i plurivalent, somrient. Sí, somrient, no tingueu por: somriure no mossega. Se n'anirien els confessoris i la foscó, com en alguns monestirs; perquè confessar i confessar-se seria conèixer-se i estimar-se, perdonar-se continuament a nivell estat permanent de l'ànima, és a dir, ser "amics". Com el que és sant per l'Esperit, Senyor i donador de vida, les nostres misèries cerebrals d'humiliacions i càstigs donarien pas a la santedat de la trobada vital i vivificant. El sagrament, si ho voleu amb totes les seves lletres. Hauriem descobert el més ignorat dels mons en el més ignorat dels sagraments. Dic tot això amb una pena molt profunda. Perquè sé que no serà mai almenys temporal i en el col·lectiu, gràcies a la nostra voluntat contrària —quant vegades piadosament i dignament contrària— a la de Déu. També sé que no publicaran aquesta carta per escandalosa. És veritat: jo soc escandalosa i no ho sento. No podran absoldre'm.

Garda Zamboni

☆☆☆

Esperit de bondat, bellesa i amor

Us felicito de tot cor pel magnífic setmanari que es Catalunya Cristiana, cada setmana el lleigeixo i tinc per costum llegir primer de tot les cartes. En el nº 245 hi ha la secció cartes bé la que firma el senyor Pere Vilanova que m'ha fet molta gràcia, amb això que diu que ell no creu que la cosa canviés si les monjes portessin toca blana o bé els frares descalços; bé es veu que vosté senyor Pere es un home d'humor, jo voldria estar-hi sempre, m'estalviaria molts maldecaps. Ara bé, com sigui que tots no som iguals i amb això no es que amb consideri de cap manera pessimista, en altre temps jo era la signant d'una carta de les que a vosté li desplauen dir el que un creu, expressar el punt de vista amb educació, sense ofendre ningú, no pot ser de cap manera heretgia ni manca de caritat. ¿Enyor temps passats? ¿Qui no enyor alguna cosa senyor Pere? ¿Sense dubte que hi ha d'engrescador en la nostra església!, jo admiro les persones obertes dinàmiques com gairebé tot el jovent d'avui, sempre que no siguin grollers.

Però penso que en el món que ens envolta, no es que puguem riure les vint-i-quatre hores del dia, hi ha moments que encara que no vulguem ens embarga el pesimismo ¿Per què? Perquè volem un món millor, si senyor i els que apreciem l'Església som els que hem de donar-li suport, encara que a algunes persones com jo, si que ens agradaria veure de tant en tant algun sacerdot amb distintiu, no se'ls don un caire una distinció, no se com dir-li és una manera de donar la cara enmig d'aquesta societat, a més, el Sant Pare va recomanar-ho. Els mestres Espirituals dels primers segles de l'església diu vosté que deien pessimistes i tristos eren obra del diable: bé, jo penso que tots som una mica "dimoniets"

en camí cap a un món que sens dubte si tots ens hi esforcem tenim d'esdevenir esperits de bondat bellesa i amor.

Al cel ens puguem trobar, si no pot ser abans.

Me Neus Padró i Rubé

☆☆☆

Al Sr. Busquets Molas

Per Nadal de l'any passat va sortir a "La Vanguardia" un article del senyor Xavier Fàbregas, crític de teatre, titulat "El dimoni a les festes nadal·lenques" en el qual es contenen afirmacions tan poc serioses com dir que els dimonis dels Pastorets "no tenen cap relació amb el personatge que la teologia seriosa identifica amb l'esperit del Mal". Això no és res comparat amb el que aquest autor ha escrit en una sèrie de 16 articles il·lustrats, que han anat apareixent a "La Vanguardia" dels diumenges. Amb una actitud poc seriosa i fins sectària, el senyor Fàbregas s'ha proposat demostrar que les nostres festes populars, àdhuc les de caràcter més declaradament cristià, són d'origen pagà i, de retruc, que el cristianisme no és una religió revelada per Déu.

No podeu imaginar-vos l'alegria que he tingut en veure a la pàgina central de C.C. del nº del 17 de juny, l'extens article "Pretès origen pagà d'alguns costums i tradicions" de l'eminent folklorista i etnòleg Esteve Busquets i Molas. Amb un tacte i delicadesa extrema —el Sr. Busquets ni tan sols menciona el nom d'aquell autor i del diari que va publicar la sèrie— es desfà la tesi del senyor Fàbregas i es posen en evidència les afirmacions errònies i estrafoles d'aquella sèrie d'articles, tan contraris al sentit català i cristià de les nostres festes populars.

Ramon Garcia i Serra

avisos i comunicats

L'Institut de Teologia de Barcelona.- Acaba de publicar la "Memòria del curs 1982-83", coincidint amb el X Aniversari de la seva fundació per decret del Cardenal de Barcelona, Narcís Jubany. Cal destacar que, durant aquests 10 anys, han assistit a les classes de Teologia al voltant de 800 alumnes i també que en curs ressenyat ha augmentat el nombre de matriculats en relació amb altres anys. En acabar el curs es diplomaren 18 alumnes.

Federació de Cristians de Catalunya. Sub-Federa-

ció del Baix Llobregat.- Cloenda Curs 1983-1984. Dia 14 de juliol. Lloc: La Palma de Cervelló (Restaurant "Dos Pins"). Començarà a les 6 de la tarda, amb l'Assemblea General, seguida de Col·loqui. A 2/4 de 9, al Temple parroquial, Concelebració de l'Eucaristia. A les 10 de la nit, SOPAR DE GERMANOR en el Restaurant i FESTA FINAL. Hi assistiran els membres del Consell Federal. Tiquets per Sopar: 400. Per encàrrecs: tel. 660 02 96.

XXXVII Setmana Espanyola de Missionologia.-

Se celebrarà a Burgos, del 23 al 27 de juliol. Temes: "Joves i Comunitat", "En una comunitat d'enviats", "Per a una missió universal" i "En un món intercomunicat". Inscripcions: Setmana Espanyola de Missionologia, Apartat 400, Burgos.

Jornades d'Espiritualitat per a preveres del món rural.- Les celebrarà la Zona Pastoral del Penedès i del Garraf. Dies del 17 al 21 de setembre. Lloc: Casa d'Espiritualitat de la M. Ràfols (Vilafranca del Penedès). Horari: De 2/4 d'11 del matí a les 6 de la tarda. Dirigirà el P. Antoni Serramona.

EDITORIAL REGINA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

- ELS MANAMENTS DE DÉU
- LES BENAURANCES
- LES OBRES DE MISERICÒRDIA

Textos catequístics per als infants, exposats en llenguatge de fàcil comprensió. Nombroses il·lustracions a tot color, de caire summament atractiu i orientador.

UN BON REGAL PER ALS NOSTRES INFANTS

De venda en llibreries
(P.V.P. 1.400 ptes.)
També s'edita amb text castellà.

Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

CATALUNYA

Recuperat el castell de Montjuïc per a Girona

Després d'un llarg contenciós entre l'Ajuntament de Girona i els urbanitzadors del Parc de Montjuïc, el castell i part dels terrenys situats en aquesta zona han passat a ser de la ciutat. El conveni subscrit cedeix més de cent mil metres quadrats de superfície per a ús públic, es reconeix el pla parcial del 1962 com a norma urbanística bàsica per al sector, cosa que comporta el retorn a zona residencial extensiva de zones verdes i de ciutat jardí. Al castell es muntarà un museu d'escultures.

Menys diners del Fons Municipal per a Barcelona

El percentatge del fons municipal que reben els Ajuntaments de Madrid i Barcelona serà reduït l'any 1985, segons un acord de la Federació Espanyola de Municipis, de la qual són membres.

Representants de la Federació van celebrar una reunió amb el secretari d'Estat per Finances, Josep Borrell, en la qual no es va arribar a cap acord sobre la quantia que el fons municipal tindrà l'any vinent.

ESPANYA

La Reforma de la funció pública, redueix gairebé 800 escales diferents

Una de les modificacions importants que s'han dut a terme, integra l'actual dispersió de Cossos i escales. Actualment, existeixen 950 Cossos i escales, que quedaran reduïdes amb la nova llei a 72. El total de funcionaris afectats és de 352.130. A la vegada s'extingeixen vuit cossos, cosa que afecta directament a 1.103 funcionaris. Un d'aquests cossos és el d'inspecció d'ensenyança, encara que s'ha volgut suavitzar en tot el possible el terme "extingir".

Un altre dels temes que s'han modificat, és el relatiu a la jubilació dels funcionaris. Les jubilacions es duran a terme de la següent manera: l'1 de gener de 1985, els qui tinguin complerts 68 anys. Des de primers de

gener del 1985 al 30 de juny d'aquest mateix any, els que compleixin 68 anys. El 30 de juny, els que tinguin complerts 67. Des de l'1 de juliol al 31 de desembre, els que compleixin 67 i el 31 de desembre, els qui tinguin complerts 66. L'any 1986 se jubilaran els que compleixin 66. Pel que fa al personal docent, el setembre del 1985 es jubilaran els qui tinguin complerts 68 i 69 i el setembre del 86, els que tinguin complerts 66 i 67. A partir d'octubre del 1987, serà de plena aplicació la jubilació als 65 anys.

Militars condemnats pel "Caso Almeria" continuen en establiments militars, malgrat ser expulsats de la Guàrdia Civil

Els tres guàrdies civils condemnats per homicidi en el denominat "Caso Almeria" romanen reclosos en establiments penitenciaris militars, en lloc d'ordinaris, tretze mesos després que la sala segona del Tribunal Suprem fes ferma la sentència contra els tres processats.

Fa gairebé poc més d'un any, el Suprem condemnà al tinent coronel Carlos Castillo Quero, al tinent Manuel Gómez Torres i al guàrdia Manuel Fernández Llamas, a 24, 15 i 12 anys respectivament, per les seves responsabilitats penals en la mort dels tres joves, en dramàtiques i confuses circumstàncies fa tres anys, després de ser confosos amb perillosos terroristes d'ETA.

La sentència condemnatòria del Suprem, confirmant la dictada per l'audiència provincial d'Almeria, no s'ha complert des que, l'alt tribunal confirmés la sentència després del recurs pre-

sentat pel defensor dels tres membres del Cos.

Segons sembla, l'audiència provincial d'Almeria ha instat al ministeri de l'Interior, perquè es procedeixi al trasllat dels tres reus a presons ordinàries, però l'Interior ha traslladat l'afer al ministeri de Defensa i potser per la doble dependència de la Guàrdia Civil d'aquests ministeris, el que és cert és que el trasllat no s'ha produït.

MÓN

Un vaguista morí de fam a Turquia

Un militant turc d'extrema esquerra, Hasan Telci, morí el proppassat dimarts a l'Hospital Militar d'Istanbul, a conseqüència d'una vaga de fam iniciada a la presó, el passat 11 d'abril. És la quarta víctima que morí en les mateixes circumstàncies.

Ferit en intentar fugir de la RDA

Un ciutadà de la República Democràtica Alemanya, resultà ferit a l'esquena, quan escapava del seu país i intentava arribar a la República Federal d'Alemanya. sembla, que l'alemany oriental, de vint-i-nou anys d'edat, accionà en la seva fugida un disparador automàtic de metralla col·locat a la frontera inter-alemanya.

ARA MATEIX...

La veu dels bisbes d'Euskadi

La situació d'Euskadi resulta, sovint, confusa. Fins i tot nosaltres, els catalans, coneixedors per pròpia experiència del sentit que hi tenen algunes qüestions bàsiques com la defensa de la llengua i de la identitat nacional, ens trobem perplexos quan la violència ve a embolicar, encara més, la troca. Per això són tan d'agrair textos com la pastoral del bisbe Setién i el més recent comunicat dels bisbes de Biscaia Larrea i Uriarte. I per això mateix resulta lamentable el poc espai que els han concedit els mitjans de comunicació. No sé de cap diari català que n'hagi ofert el text íntegre o, si més no, un bon extracte. El lector ha hagut de fer-se'n una idea a través dels comentaris... Com a cristians, hauríem de valorar especialment la versió que dels problemes d'un país ens donen els nostres germans de fe, per tal d'ajudar amb la nostra comunió que ens permet de situar-nos en el punt de vista de l'altre, a superar els apassionaments del debat civil. Aquesta especial comprensió de situacions conflictives, a partir de la confiança que ens mereix el testimoni dels qui, compartint la nostra mateixa fe, hi són dins, podria ser un servei específic dels cristians a la concòrdia de tota la societat.

Els bisbes de Biscaia en el seu comunicat fan, una vegada més, un reconeixement de la realitat basca diferenciada i del marc jurídic d'autogovern del poble. I és que no tot pot ser reduït a la política. Hi ha una reflexió sobre el dret de cada poble, de cada cultura, de cada llengua a viure i a afirmar la pròpia identitat, que ha de precedir qualsevol programa polític. Quan aquesta reflexió no s'ha fet amb prou profunditat i amb acceptació plena de les seves conseqüències, els polítics fàcilment tendeixen a comportar-se com si el reconeixement d'una nacionalitat fos una gràcia que els ha plagut d'atorgar, o un invent del seu partit. I, aleshores, es creuen en el dret de demanar

qualsevol rebaixa estratègica amb vista a salvar allò que creuen de debò important: el seu programa polític. També molts ciutadans pensen que les autonomies són una espècie de moda. Per això té importància la insistència dels bisbes en la reflexió de fons.

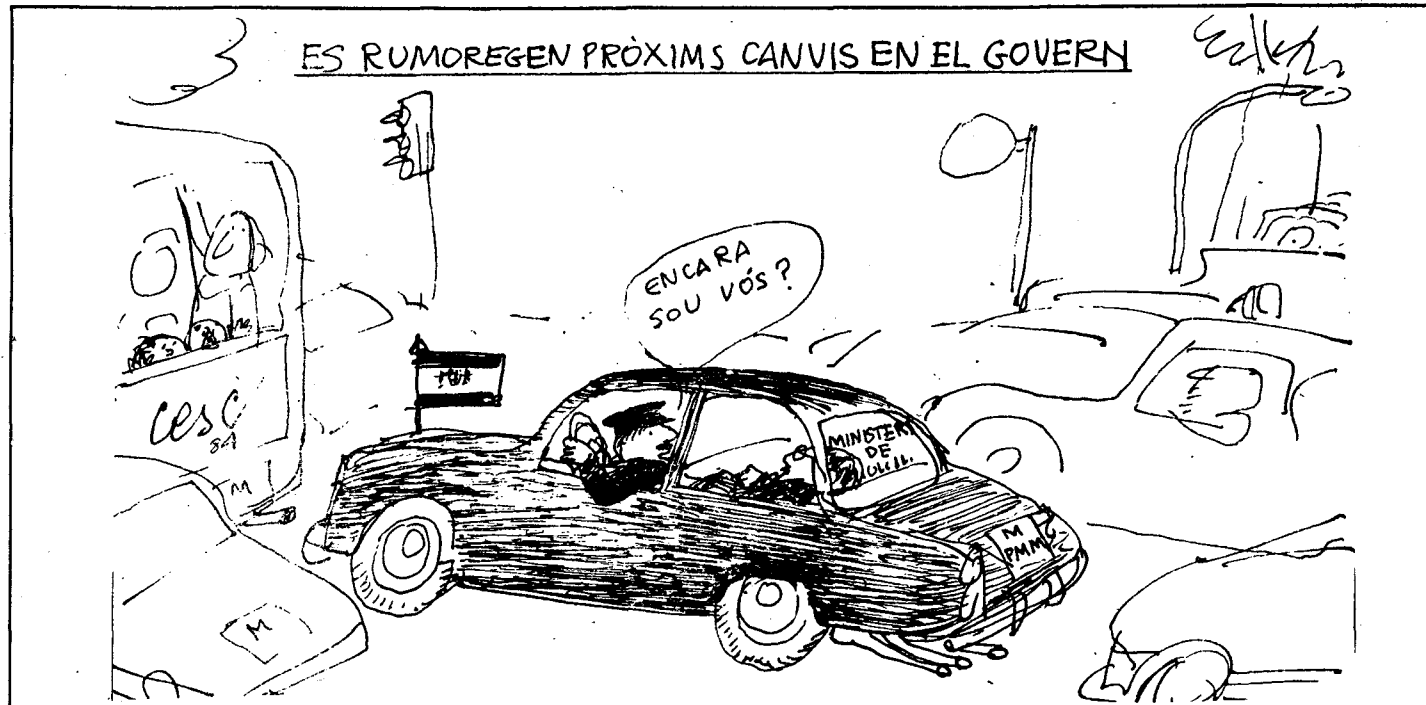
Un altre punt important és la relativització de les solucions polítiques en relació amb la fe. No hauria d'estranyar ningú que els bisbes de Biscaia separin netament la configuració de l'Estat, amb uns límits determinats, dels principis cristians. No hi ha unitats sagrades a no ser que es tracti —i passeu-me la paradoxa— d'un sagrat laic. El dia que a Espanya, almenys tots els catòlics, arribéssim a aquesta desacralització, hauríem guanyat molt en desapassionament. Val a dir que amb la mateixa claredat el comunicat episcopal aplica aquesta doctrina a aquells qui cerquen un dogmatisme de signe contrari: "imposar una manera d'entendre la identitat basca és un procediment reprovable des d'una ètica cristiana".

Ara bé, si els principis cristians no comporten una determinada política, sí que tenen unes exigències dins de qualsevol política. Contra tot el que s'ha dit i repetit, els bisbes de Biscaia reafirmen la condemna que sempre han fet de la violència i del terrorisme, de qualsevol signe, també, per tan, les de signe nacionalista.

I en aquesta mateixa línia de les exigències ètiques, reclamen els bisbes dos punts importants: "la solidaritat afectiva i efectiva per als qui no comparteixen els sentiments de la majoria", i "la solidaritat social i efectiva envers altres pobles de l'Estat espanyol".

Un text que serà bo de meditar.

J. Carrera Planas

El Papa administrà el sagrament de la Confirmació a 139 joves

"La Confirmació consolida el Baptisme en vosaltres"

El matí del dia de la Pentecosta, Joan Pau II conferí el sagrament de la Confirmació al 139 joves d'arreu del món. Oferim els fragments més importants de la seva homilia, amb motiu d'aquesta cerimònia que se celebrà a la basílica de Sant Pere de Roma.

La solemnitat de la Resurrecció del Senyor, el 22 d'abril, va cloure el Jubileu extraordinari de l'Any de la Redempció. Avui dia, de la Pentecosta, hem de donar gràcies d'una manera especial per aquest Any, per tot aquest sant temps de més profunda reconciliació amb Déu. Per tot allò del que s'ha fet participi l'Església que està a Roma i també a tot l'orbe terrestre.

Donem gràcies perquè, durant l'Any Jubilar de la Redempció, han ressonat de nou les paraules: "Rebeu l'Esperit Sant, els qui perdoneu els pecats, els queden perdonats...". Perquè aquestes paraules han estat escoltades per tants bisbes i sacerdots de l'Església. Perquè han estat escoltades per amplis sectors el Poble de Déu en tot el món. Perquè s'ha revifat la necessitat de la reconciliació sacramental amb Déu.

En Pentecosta l'Església es revelà al món

Avui, que ha arribat el dia de la Pentecosta, som espiritualment en el Cenacle, que s'obrí improvisadament a tots els homes llavors reunits a Jerusalem amb ocasió de la festa. Som allí com hi eren en aquest dia "parts, medes, elamites, els que vivien a Mesopotàmia, Judea, Capadòcia, al Pont i a Àsia, a Frígia, a Panfília, a Egipte o a la zona de Líbia, que limita amb Cirene; forasters de Roma, jueus o prosèlits; cretencs i àrabs (Fets 2,9-11).

El dia de la Pentecosta, l'Església es revelà al món i començà a existir com a la comunitat universal del Poble de Déu.

Avui, les llengües, molt més nombroses que llavors, confirmen en tot l'orbe de la terra la potència de l'Esperit-Consolador en el naixement de l'Església, que s'efectuà el dia de la Pentecosta a Jerusalem.

Els successors dels Apòstols i els confessors de Crist ressuscitat anuncien "Les meravelles de Déu" en totes les llengües del món humà.

Confessar que Jesús és el Senyor

Quantes generacions han passat per aquesta terra des d'aquest primer dia, des de la Pentecosta de Jerusalem?

La nit de la vigília Pasqua, aquí, en aquesta mateixa basílica de Sant Pere, se'ls agregaren els neo-batejats de diversos països i continents. I simultàniament d'altres, en molts llocs del globus terrestre.

I actualment, en el mateix lloc, vosaltres que ja sou batejats, joves cristians de Roma o provinents de diferents parts d'Itàlia, us apropau al sagrament de la confirmació. Aquest sagrament s'anomena així, perquè, per obra de l'Esperit Sant, confirma i consolida a cada u de vosaltres, allò que començà el baptisme.

Mitjançant el sagrament de la confirmació o crisma, cada u de vosaltres desitja confessar amb molta més força de convicció: "Jesús és Senyor". I no solament confessar-lo amb la ment i el cor, sinó transmetre als altres i anunciar davant el món, tant amb les paraules com amb la conducta: "Jesús és Senyor".

Aquest sagrament imprimeix un signe especial en l'ànima del cristià. És també base i font de tot apostolat.

Fa a cada u, semblant als qui, el dia de la Pentecosta, sortiren del Cenacle de Jerusalem: és a dir, els Apòstols.

CRÒNICA DE ROMA

Direcció espiritual i psicologia

ROMA (Del nostre corresponent).— ¿Serà què en aquests últims temps novament és pren interès per la qüestió de la direcció espiritual? ¿Es aquest un tema d'actualitat?

En els últims trenta anys —així ho pensen els bisbes— la direcció espiritual sembla haver conegut a Itàlia i a fora, una profunda crisi. El recurs a ella ha descendit a mínims històrics; la figura del pare espiritual quedà molt diluïda, qualsevol sacerdot així ho pot testimoniar. Però els esforços del Papa en aquest sentit, a través del Sínode, de l'Any Jubilar de la Redempció, de les audiències, sembla que comencen a donar alguns resultats i que comença a notar-se algun signe d'inversió de tendència. El cas és, que les publicacions especialitzades, reunions pastorals, trobades i congressos dediquen cada vegada més, majors espais al tema.

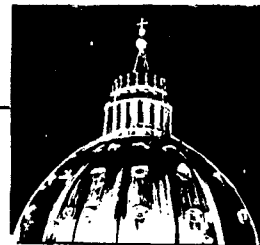
En primer lloc, s'està recorrent el desenvolupament històric de la direcció espiritual, després s'examina la qüestió des del punt de vista teològic, per des d'allí, arribar als detalls de tipus pastoral. Un Congrés celebrat recentment a Greccio, monestir fundat per Sant Francesc, sobre "La direcció espiritual, servei eclesial i dimensió psicològica", assenyala que la direcció espiritual és carisma i és ministeri, que troba el seu fonament en la naturalesa eclesial de la salvació; en virtut de la mateixa, el pare espiritual es fa instrument de l'Esperit. Per això, l'objecte d'aquest ministeri és la comunicació personal de la fe en Jesucrist, que és a la vegada coneixement i estil de vida. Aquesta comunicació es realitza mitjançant el diàleg, gràcies al qual, el "pare" està en condi-

cions de donar gradualment l'ideal cristià— segons l'ensenyança i exemple de Jesús— de cara a la situació concreta del dirigit.

De les bases teològiques emanen les orientacions pastorals. La direcció espiritual, ¿és una pràctica necessària o solament útil? Els pastors a Itàlia insisteixen que la manca d'indicacions en l'Esclatua i la carència de normes eclesiàstiques permeten parlar solament d'utilitat, però d'una gran utilitat. El que alguns sants com Sant Ignasi o Santa Teresa de Jesús Infant, afirmaren ser dirigits únicament per Déu, no anul·la els testimonis a favor. Actualment, existeix l'anomenada "animació de grup", de la qual poden arrencar forts estímuls vers la pràctica de la virtut, però aquesta no supeix l'atenció directa a l'individu. Manquen mestres sants, que sàpiguen ser pares espirituals adequats, que sàpiguen acollir el do de la paternitat amb humilitat; i es necessita en els dirigents, esperança, que amb les seves limitacions, el pare espiritual adequat apareixerà. La direcció espiritual ha de desembocar en la confessió freqüent i en aquesta última pot trobar-se d'alguna manera la primera.

Els pastors no oblidin les relacions entre direcció espiritual i psicològica. Qui dirigeix ha de saber donar al dirigit els consells més adequats per conduir-lo a una maduresa cristiana integral i, ha de saber orientar vers els educadors i, en casos difícils, a metges o psicòlegs de confiança, sense que això sigui una abdicació a les pròpies responsabilitats.

E. Planas

colònies campament's escoltisme

la tenda

Pau Claris, 118-120 Barcelona-9

LA VOSTRA BOTIGA

BARCELONA-MANRESA-MATARO-LLEIDA

Si som els que molts lluitem per la Justícia seran molts els que tindran Pau.

Si vols informar-te, adreça't a:

JUSTÍCIA I PAU
Rivadeneyra, 6, 10è.
Barcelona-2
Tel. 3176177

Ha mort Berlinguer:

un "sant laic"

Enrico Berlinguer, secretari del Partit Comunista Italià, va morir, el dilluns 11 de juny a Pàdua. Itàlia s'ha sentit consternada i ha romàs en silenci. Tothom, comunistes o no comunistes, creients o no creients, han prodigat l'elogi. La gent senzilla diu que ha estat un home "net", els obrers recorden la seva lluita sense sectarisme, els intel·lectuals es detenen en la seva valentia, en desfer-se de dogmatismes i d'involucions autoritàries.

Berlinguer ha entrat en la història del món catòlic. Havia llegit ben bé el Concili, coneixia la inquietud dels catòlics, sabia teologia. Deia l'any 1972 que després de la novetat del Concili venia "el descobriment de la centralitat" del problema de la general emancipació terrena de l'home i no solament aquella de la seva solució ultraterrena i, el convenciment que la solució d'ambdós problemes comporta la revalorització del moviment col·lectiu.

Berlinguer, deia que era necessari dirigir-se "amb paraules clares i fets nets i coherents als catòlics, per dir-los que actualment es pot ampliar el terreny de la trobada, de la col·laboració, dels acords, de la unitat, per la salvaguarda i l'adaptació al nostre temps dels valors que pertanyen no sols a l'esfera polític sinó també a la moral social".

La religió té una funció positiva, va dir Berlinguer

Insisteix: hi ha valors que "no són escrits en textos dels quals s'alimenta la consciència religiosa dels catòlics, sinó també en el nostre programa de transformació de l'ordre social del nostre país i del món". Berlinguer rep una carta del bisbe d'Ivrea, monsenyor Bettazzi, el 6 de juliol del 1976, sobre qüestions referents a la democràcia i el pluralisme, la laïcitat de l'Estat i la funció de la religió. Berlinguer respon el 7 d'octubre del 1976. El Bisbe i el món catòlic reben la seguretat que el partit comunista té una concepció laica i democràtica de l'Estat. "No teista, ni ateista, no antiteista". La religió, escriu Berlinguer, té una funció positiva en la transformació de la societat. En ser estimulats per una consciència religiosa, diu, lluny de considerar-se un fet incompatible amb les aspiracions del socialisme, es considerat com una condició que pot estimular al creient per perseguir la renovació en sentit socialista de la societat".

L'Osservatore Romano, el 17 d'octubre comentà favorablement la resposta de Berlinguer al bisbe Bettazzi. S'allarga la llista d'amics més enllà del Tíber. És admirat per Casaroli. En el XV Congrés del Partit Comunista (desembre del 78) s'aprova aquesta important tesi: "L'experiència confirma que la consciència cristiana davant la dramàtica realitat del món contemporani

Enrico Berlinguer.

pot servir d'estímul per a un compromís de lluita per a la transformació socialista de la societat".

Berlinguer, "home bo"

El desembre del 1982 concedeix a l'agència Adista, una interessant entrevista. Referint-se al document dels bisbes italians. "Començar pels últims", defensa que "un moviment d'obres i de poble honest, que veïés units a creients i no creients en el mateix compromís social, ideal i moral, constituïria una força imbatible, de la qual el país rebria la seguretat de no precipitar-se en la disgregació i en l'abisme".

A la ciutat de Sant Antonio ha mort un "sant laic", diu la gent. Hi ha molts comentaris, com el del teòleg Ernest Balducci: "No es culpa meua si en donar carn i sang als valors que s'acostumen anomenar cristians, de tant en tant puguen al nostre escenari públic homes que no fan professió de fe. Entre els quals sobresurt Berlinguer".

El Papa en ser informat immediatament de la mort de Berlinguer, expressà el seu dolor i recordà el ràpid interès que el secretari comunista manifestà quan el Papa fou ferit. El director de la sala de premsa del Vaticà, deu minuts després de la mort, entregà als periodistes el següent comunicat: "L'emoció amb que l'opinió pública ha seguit la vicissitud dolorosa d'aquests dies es signe d'un sentiment humà i cristià que més allà de tota consideració o valoració política va dirigit a un home estimat per la serietat del seu compromís".

Francesco Strazzari

Els serveis secrets búlgars contractaren la mort del Papa

Segons la periodista Claire Sterling, del New York Times que ha tingut accés a l'informe del fiscal italià Antonio Albaro, els serveis secrets búlgars contractaren a Alf Agca, per assassinar al Papa i "debilitar el moviment de Solidaritat a Polònia, les conseqüències de la qual es veien com a un perill mortal per part dels Governos d'Europa de l'Est".

El complot, diuen, fou obra de dues forces diferents: els "llops grisos o mafia turca i els "òrgans i institucions de l'estat búlgar, amb Agca com a executor. El fiscal demana el processament de tres búlgars i set turcs.

Una Església unida

En rebre el papa Joan Pau II al Vaticà, al patriarca d'Antioquia, expressà el desig que totes les esglésies cristianes siguin, en les greus circumstàncies de guerra i violència actuals, agents de reconciliació a l'Orient Mitjà. Referint-se implícitament a la situació en el Líban i a la guerra entre Iraq i Iran, països en els quals viuen fidels de l'església Siria Ortodoxa, el patriarcat de la qual té la seva seu a Damasc. Joan Pau II demanà que Déu porti als Governos de les nacions en conflicte, a eliminar l'odi i establir una ferma concòrdia entre els seus pobles.

Subratllà que la visita del patriarca és un "pas endavant cap a la plena comunió entre ambdues Esglésies, una vegada superades les divergències que encara romanen; aquestes divergències doctrinals, que són objecte de diàleg teològic i històric, assenyalà, no han de ser un obstacle per la col·laboració pastoral que ja existeix en certa mesura i en el servei als necessitats".

En la seva resposta, el patriarca de cinquanta-un anys natural d'Iraq, que estudià periodisme abans d'ordenar-se sacerdot, observador de la seva Església en el Concili Vaticà II i patriarca des del 1980, després d'haver expressat la seva admiració pel ministeri dut a terme incansablement en el món sencer per Joan Pau II, afirmà que "el món actual és massa fort per una Església dividida", i que per tant, "la resposta cristiana al món, ara, sols pot ser un testimoni fort i unit de fe i vida cristianes".

Desapareixen els cristians de l'Orient Mitjà

A causa "d'una concepció

VATICÀ DIA A DIA

agressiva de la religió", el nombre de cristians a Orient Mitjà descendeix dràsticament i aviat quedaran sols els missioners occidentals, informa Efe. A Palestina, amb una població de 2.260.000 ànimes, els cristians ja no arriben als 100.000, quan la població d'Israel i Cisjordània i Gaza ocupades, supera els 5.000.000 d'habitants.

Segons el pare Ignasi Pera, director de la revista "Tierra Santa", que els franciscans editen a Jerusalem en quatre idiomes, "durant l'últim any s'han buidat de cristians moltes zones del Líban", a Siria hi havia a principis de segle un vint per cent de cristians batejats, mentre actualment no superen el vuit per cent de la població, la pròspera comunitat que existia l'any 1933 a Iraq "ha estat literalment escombrada del mapa" i dels dos milions que existien a Turquia no arriben a 100.000.

Record de Pau VI

En l'homilia de la missa que Joan Pau II celebrà el dia de Sant Joan, 24 de juny, va fer una al·lusió emotiva del seu antecessor, el papa Pau VI.

"Avui —afegí Joan Pau II— desitgem recordar també, amb veneració i amor, al papa Pau VI, qui havia rebut en el baptisme el nom de Joan Baptista". "En recomenar la seva ànima al Pare Etern— continuà dient el Pontífex— donem gràcies per tot el ministeri que exercí en la seu de Pere durant els anys 1963 al 1978, preparant les vies del Senyor per a l'Església en el món contemporani".

El Papa farà una escala tècnica a Espanya, el pròxim octubre

Fonts autoritzades de la seu vaticana han manifestat que el papa, Joan Pau II farà escala a Espanya, durant un viatge que té previst realitzar a Santo Domingo, el pròxim mes d'octubre, per assistir als actes preparatius del V Centenari de l'Evangelització de Llatino-amèrica.

Durant l'escala tècnica que el Pontífex podria efectuar a Espanya, les mateixes fonts han assenyalat que probablement pronunciarà un discurs en el qual resaltarà el paper d'Espanya en l'evangelització d'Amèrica. L'escala tècnica podria ser a Madrid o a Saragossa, ciutat de la Mare de Déu del Pilar, patrona de la hispanitat. La data, encara no està concentrada, però podria ser una mica abans del dia 12 d'octubre. El Papa ha estat invi-

tat a Santo Domingo per monsenyor Quarracino, president de la CELAM.

Un escriptor "s'inventa" un llibre sobre el Papa

Un llibre d'entrevistes amb Joan Pau II no serà posat a la venda malgrat que ja està imprès. El llibre, titulat "Representant de Déu", presentava com a autèntiques unes entrevistes fictícies i imaginàries de l'autor amb el Papa. L'editor nord-americà que ja havia donat el vist i plau a l'obra, tingué una lleugera sospita del frau i trucà al Vaticà. Allí li confirmaren que el Papa no coneixia l'autor.

Joan Pau II anuncià el Congrés Eucarístic de Nairobi

El papa Joan Pau II afirmà que tota l'Església catòlica s'ha d'interessar "des d'ara", pel Congrés Eucarístic Internacional que se celebrarà a Nairobi, capital de Kenya, del 11 al 18 d'agost del 1985, sobre el tema de "L'Eucaristia i la família cristiana". "Aquest gran esdeveniment —va dir el Pontífex en dirigir-se als 30.000 fidels de diversos països reunits a la plaça de Sant Pere per al res de l'Angelus— ha d'implicar no solament a Kenya i Africa, sinó a tota l'Església".

El Papa afirmà que totes les diòcesis, totes les parròquies, les comunitats religioses, les associacions catòliques, els moviments de laics, tots, han de sentir-se cridats a participar espiritualment en l'esdeveniment amb una catequesi més intensa sobre l'Eucaristia, com a misteri de Crist que viu i obra en l'Església i en les famílies.

"Els congressos eucarístics internacionals— assenyalà igualment el Pontífex— han de considerar-se com a etapes en les quals l'Església està invitada a aprofundir en algun aspecte del misteri de Crist eucarístic i tributar-li l'homenatge de l'adoració pública i solemne, en el marc del vincle de la caritat i l'unió".

Publicat l'Anuari Franciscà d'Arqueologia i Bíblia

"L'estudi Bíblic Franciscà" acaba de publicar el seu tradicional "Llibre de l'Any" en el qual es recullen els últims descobriments arqueològics i estudis bíblics. En el volum destaca un treball sobre l'últim mig segle d'excavacions en el mont Nebo, a Jordània, on la tradició situa la mort de Moisés.

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcoholisme.

Visita: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Teléfono: 247 50 97.

Residencia Geriátrica Bon Viure

Estamos en Horta, en una torre con jardín, alimentación adecuada, calefacción, ascensor, sala de reposo, control sanitario y terapia humana. Estancias para siempre o para convalecencias. Pocas plazas. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIO SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia ordinari i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM Equador, 53, entl. 4r.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Ref. concert entrevista.

BARCELONA

CERDANYOLA DEL VALLÈS.

El Casal Parroquial de Sant Martí de Cerdanyola del Vallès celebra enguany el XXVè Aniversari de la seva inauguració (1959-1984). La data exacta és el 20 de setembre.

La Junta Directiva d'aquesta Entitat està aprofitant el fet cronològic i efemèrides, crec que amb bon criteri i encert, per dur a terme un cert replantejament i una dinamització del Casal en l'àmbit de la Parròquia de Sant Martí i en el context de tota la Comunitat Ciutadana Cerdanyolencs tenint presents els nous temps que vivim.

El procés commemoratiu d'aquestes Noces d'Argent i dins el 1984 ha vist ja unes realitats relacionades amb dit aniversari:

1 - L'ampliació de les instal·lacions amb una sala nova d'uns 100 mts. quadrats. Les aportacions voluntàries de diners, de materials i de ma d'obra han estat la base. L'import total calculat es pot situar a la vora dels dos milions de pessetes. Incloem en aquest sector l'arranjament dels accessos a l'interior del Casal i el pintat de la façana. La nova sala ja està destinada a la joventut.

2 - La Diada del 27 de maig amb la presència del Sr. Cardenal-Arquebisbe, Dr. Narcís Jubany, que beneí les obres d'ampliació, va marcar uns criteris sobre Casals Parroquials i va convalidar amb la Junta D., socis i simpatitzants.

3 - El Gran Musical del passat dia 17 de juny, remembrança i renaixença de la primitiva i tan enyorada Revista-Festival Multicolor que va caracteritzar els primers anys de la Entitat.

L'èxit en tots els aspectes va coronar l'esforç, i l'il·lusió de les persones que el van preparar i executar.

4 - Un seguit de Reunions de Junta i Seccions del Casal dedicades a replantejar-se la funció del Casal i a omplir de contingut les seves enormes possibilitats.

5 - Recollida de suggeriments per a una marxa regular, eficaç i actualitzada de la Entitat.

6 - Contactes amb persones que han explicat la seva voluntat de presència i col·laboració.

Un gran interrogant

En l'actual atmòsfera local casalista, en el moment present i en l'àmbit de l'Església del Concili Vaticà II, ve't aquí dibuixat un gran interrogant: **Avui, té sentit el CASAL PARROQUIAL?**

No cal estranyar la pregunta forjada, al cap i a la fi, pels condicionaments de la vida present sacsejada pels canvis i novetats.

Ni dispo de l'espai ni d'un bolígraf de bon historiador local (com ho són Mimó i M. Sánchez). Ja que prou serien interessants uns trets sobre la història de Cerdanyola com a realitat social i parroquial on ocupa un lloc de servei el Casal. Està clar que la història de Cer-

El Casal de Cerdanyola del Vallès ha sobreviscut 25 anys perquè ha sabut acomodar-se a allò que, a cada moment, li demanava la societat cristiana a la qual s'ha proposat sempre de servir. La presència del Dr. Jubany en la benedicció dels nous estatges així ho confirmà.

S'ha commemorat l'aniversari amb importants millores

El Casal Parroquial de Cerdanyola del Vallès compleix 25 anys de servei actiu, civilitzat i cristià

danyola té fondes arrels provinents del poble ibèric i de més lluny encara. La història cristiana del nostre poble ha tingut com a mínim quatre nuclis (Sant Iscle, Valldaura, l'Església Parroquial del Cementiri i l'actual amb data d'inauguració al setembre del 1906). I Sant Martí, Bisbe de Tours, projectant l'ombra patronal i la llum del missatge cristià al llarg d'aquesta història.

Perquè no puc dir que els darrers 25 anys són, fins ara, l'últim capítol de la història, ben diferenciats dels anteriors per tants motius i que graviten decisius en tota l'existència de la nostra Entitat?

- -El trànsit d'una societat rural, de conreus i d'estiueig posteriorment a una Comunitat industrial, urbana i suburbial, creuada per dues autopistes i, amb la presència quantitativa i qualitativa de l'Universitat Autònoma. Poble que malda per a una imatge i personalitat pròpies.

- -La celebració del Concili E. Vaticà II amb lògica incidència en la nostra Parròquia de Sant Martí.

- -El canvi polític i social (franquisme-democràcia).

- -El canvi en la jerarquia de valors (sobretot dins la generació de la joventut actual).

- -La vigent i penosa crisi econò-

mica amb 10 anys ja de durada amb el fruit amarg de més de 3.000 aturats a la nostra Vila.

Han estat els 25 anys del Casal Parroquial. Nascut per això en moment de pre-canvi i aviat immers en un món marcadament diferenciat i amb el consegüent teixit de satisfacció i desencísos.

Circumstàncies històriques en les quals el Casal ha tingut una doble funcionalitat: 1) La que li és pròpia com a **dimensió social, cultural, religiosa i recreativa** de la Parròquia de Sant Martí i 2) la de **suplència** en una població mancada llavors de locals i en una època en que els Casals i Centres Parroquials han gaudit d'una certa prerogativa d'immunitat on es podien manifestar criteris i sentiments vetats al carrer i arreu.

El Casal, doncs, tingué també aquesta vessant, motiu al seu temps i encara ara de forta controvèrsia. Comprensible per altre cantó.

Segueix el gran interrogant i anem a la resposta

Foren serveis de suplència tan recordats i agraïts avui per tantes persones i entitats, mentres sembla que d'altres pateixin ad hoc una forta amnèsia, arribant a adoptar actituds incoherents i fins i tot

tendencioses.

Pot haver arribat, i talment així ho crec, el moment oportú i gairebé obligat d'uns **REDIFINICIÓN dels CASALS i CENTRES PARROQUIALS amb les seves LÒGIQUES DERIVACIONS.**

No seria de més tenir present el punt de partença i finalitat dels Centres Catòlics a Catalunya.

L'efervescència pels CC. CC. la situem en les darreries del segle passat i primeries de l'actual i els coneixem amb una forta intencionalitat de poder social, com una estratègia prosselitista i ensem d'autodefensa, com uns llocs d'apologètica i de cultiu de persones i de grups emmarcats en el que en diríem un règim de cristiandat i d'enfrontaments.

Els Casals d'aquesta faisó avui no tenen sentit entre altres raons perquè l'Església:

- 1) no vol un règim de cristiandat i sí que el vol d'evangelització, de presència, de servei i testimoniatge.

- 2) No vol ni veu necessari i parapetar-se en locals i institucions tancades i privatives i sí que vol obertura i comunicació.

- 3) Refusa "l'esperit de capelleta" i de discriminació. No en vol de murs divisoris i sí Centres d'àmplia convivència i col·laboració.

De què es tracta, doncs?

Es tracta, sí, de reconquerir la identitat parroquial dels Casals i Centres. Però alerta amb un possible i temptador replegament. Alerta amb la nostàlgia triomfalista, amb un "neo-esperit de capelleta" o d'un radicalisme catòlic. Tot i essent importantíssim no oblidar el passat, cal viure el present d'acord amb els signes dels temps i mirar el futur amb molta confiança en la Paraula i Esperit de Déu i en la paraula i bona voluntat dels homes. I caminar amb cor magnànim.

Gràcies a Déu avui no fa falta que els Casals duiguin a terme una funció de suplència ja que els col·lectius en una societat democràtica poden fruit de locals propis i tenen llibertat d'expressió.

I és en la mateixa línia democràtica i pluralista que l'Església pot tenir locals propis i amplis en funció de la dimensió social de les diverses comunitats cristianes.

Els Casals fan falta per a moltes i interessants activitats:

- 1) Per el servei als germans (antiga Càritas).

- 2) Per a la Catequesi.

- 3) Per la cultura i serveis derivats.

- 4) Per recreació i esports.

- 5) Per esplai i convivència.

Val a dir que un Casal ha de restar obert a tothom (gran portal) i dins un camú denominador també ben ampli pot ser utilitzat per col·lectius extraparroquials o simplement cívics sempre que les activitats llurs no siguin de fet contràries a l'esperit institucional-cristià de la Entitat.

Poden haver-hi activitats que en virtut de la llibertat d'expressió seran legals però que no han de fer-se en un Casal Parroquial. Poso per cas un curset d'ateisme.

Un altre element a tenir en compte és l'harmonia i una certa articulació amb les diverses entitats de la Localitat interessades en la promoció de la cultura i de la convivència ciutadana. També amb el departament de Cultura del respecte Ajuntament i els serveis de la Generalitat de Catalunya.

Cal que tot això es vagi canalitzant i vertebrant per les regles de joc de la democràcia i pels principis de l'amor cristià que és comprensiu i servicial, respectuós i benèvol.

Per aquests camins, crec, mai no s'arriba als enfrontaments ni a les mini-guerres civils en el poble. Ben al contrari: Son camins que porten a la col·laboració, a l'esforç comú pel bé de tothom amb un estil modern, civilitzat i cristià.

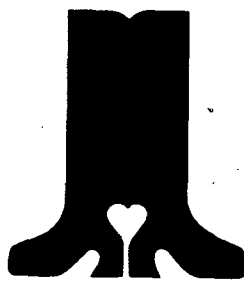
Amb franquesa i sense cap pretensió crec que **els Casals i Centres Parroquials tenen avui tot el sentit del món**, són de rigorosa actualitat, fan un notable servei a les comunitats cristianes i són una contribució formidable al bé comú.

Josep Rosell i Ramonet Pvre.

Patricia®

Diseño y moda

en sandalias, zapatos, botas, etc.

En aquesta XIX peregrinació a Lourdes hi viatgen un miler de gironins

Divendres, dia 6, sortí el Tren de l'Esperança

GIRONA.— El divendres, 6 de juliol a les vuit del matí sortí cap al santuari de la Mare de Déu de Lourdes el "XIXè Tren de l'Esperança" que portarà prop d'un miler de pelegrins de totes les comarques gironines. Entre ells hi haurà uns dos-cents malalts, que estaran assistits per una dotzena de capellans, una quinzena de Religioses, cinc metges, 150 "brancardiers" i 200 infermeres.

Presideix la peregrinació el bisbe de Girona, Monsenyor Jaume Camprodon que celebrarà la missa dels malalts a la basílica de Lourdes aquest diumenge dia 8. Aquest any s'han cobert amb escreix el nombre de places previstes abans de la data fixada com a termini per a la reserva en la delegació de l'Hospitalitat de Lourdes. Això ha estat degut a l'augment constant de peticions procedents de tot el món que ha obligat a les autoritats eclesiàstiques del santuari a reparar el nombre de places pels malalts, el que ha fet que la diòcesi de Girona en tingués menys que en anys anteriors. Igualment les noves lleis sanitàries franceses han obligat a reformar els hospitals i residències de manera que encara n'hi caben menys que abans en destinar menys lloc per a les persones i més per als serveis materials.

Jornada de Pastoral Sanitària a Banyoles

La Delegació de Pastoral Sanitària celebrà una Jornada a la casa d'Espiritualitat de Banyoles el passat dia 1 de juliol. L'objectiu d'aquesta Jornada fou la de fomentar el coneixement de les persones que treballen amb malalts o pels malalts i estava organitzada en col·laboració amb la Fraternitat Cristiana de Malalts, la Delegació de Religiosos, l'Hospitalitat de Lourdes i Caritas. Presentà els temes Mn. Josep Farrés, de Vic, i s'exposaren diferents experiències pastorals realitzades en col·legis,

hospitals, parròquies i moviments.

Nou llibre sobre Girona del Dr. Marqués

El canonge de la seu gironina, doctor Jaume Marqués i Casanovas ha publicat un nou llibre sobre els principals edificis de la Ciutat que ha titolat "Casals de Girona". El llibre ha estat patrocinat per l'ajuntament i té prop de cinc-cents pàgines il·lustrades amb nombroses fotografies i dibuixos.

Aquest és ja el quart volum que ha escrit i publicat el Dr. Marqués, cronista oficial de la Ciutat, sobre la història i l'arqueologia de la mateixa. Tots ells han obtingut una gran acollida entre els lectors, com segur que l'obtindrà també aquest últim.

En total, el llibre "Casals de Girona" estudia una cinquantena d'edificis nobles, alguns d'ells de més de mil anys d'existència, recordant els noms i cognoms dels seus propietaris. Aquestes cases pertanyen totes, com és lògic, al casc antic de la ciutat en els carrers de la Força, Pujada de la Catedral, i Plaça de la Catedral.

Donat que el poder social i econòmic dels Canonges va ser molt gran en èpoques passades resulta que bona part de les cases estudiades els havien pertangut. Entre aquestes cases hi ha la dels Beneficiats, la de la Pabordia, la Carnisseria del Clergat, la Pia Almoina, la de la Neu dels canonges, etc.

El Doctor Marqués també dedica un esforç especial en localitzar i descriure l'edifici de la darrera sinagoga jueva de Girona. Al seu parer es trobava entre els números 13 i 19 del carrer de la Força i els carrers Sant Llorenç i Carrer Fernàndez. Avui, aquella casa s'anomena d'Isaac el Cec, i és un acollidor restaurant del barri antic. A més de la sinagoga aquí hi hauria la carnisseria, els banys, l'hospital i l'escola jueva.

M. Caballé

Mitjans de comunicació de la fe

El diumenge, dia 3 de juny, l'Església va celebrar de bell nou el dia "dels Mitjans de Comunicació Social" (MCS). Sembla que ningú no pot estranyar que els cristians ens preocupem dels M.C.S. L'estrany seria, em sembla, que ens en desinteresséssim d'aquests moderns i importants mitjans de comunicació.

Crist va transmetre de viva veu el seu missatge i va encarregar als seus deixebles que anessin a predicar la Bona Nova, el seu Evangelí, a tot el món. Aquells senzills pescadors i altres galileus, humanament, no podien arribar gaire lluny. Ben aviat, però, s'hi associarien d'altres missatges amb bona empenta, d'entre els quals destaca sant Pau, l'intrèpid missioner, que de paraula i amb l'escrit, dona a conèixer el missatge salvador.

Al llarg de 2000 anys de cristianisme la comunitat dels creients en Crist no ha cessat de servir-se de la paraula per a comunicar la fe: evangelització, catequesi, llenguatge homilètic, comentari bíblic i teològic, el panegíric o l'apologètica. Paraula parlada i paraula escrita; i sovint paraula feta imatge en els iconostacions d'orient, en les pintures i murals, en els vitralls i retaules... I en èpoques més properes l'Església ha continuat essent capdavantera i fins protagonista en la publicació de llibres, organització d'editorials, edició de revistes i altres publicacions periòdiques. Recordem a casa nostra l'Editorial i Llibreria Religiosa fundada pel P. Claret l'any 1848 i que difongué millers de llibres i llibrets, opuscles i fulls volanders.

En el nostre temps segueix essent molt ampla la presència de l'església en el que podríem dir-ne els mitjans clàssics de transmissió del pensament: editorials, llibreries, publicacions periòdiques, revistes formatives i de pensament, etc. Proporcionalment, però, la presència cristiana o de l'Església en els M.C.S. més actuals i més influents, ràdio, TV, vídeo, cine, disc, cassettes, agències informatives i informàtica en general, ha minvat lamentablement.

És cert que l'Església mai no ha renunciat a fer-se present als MCS, com ho demostren els documents "Inter mirifica" del Concili Vaticà II i el postconciliar "Communio et progressio" però davant la prepotència dels M.C.S. d'avui s'ha afeblit l'influx i la presència cristiana.

I, no obstant, la transmissió de la fe ha de seguir fent-se per mitjà de la comunicació. Comunicar és posar alguna cosa en comú; és fer partícip de quelcom; és fer circular missatges. I el missatge que l'Església ha de seguir comunicant és l'Evangelí de Crist.

Però la veritable comunicació humana és bidireccional és comunicar-se. Per això és indispensable la vivència de la fe en una persona per a comunicar-la a una altra, encara que el medi siguin els sofisticats i tecnificats M.C.S. moderns.

La comunicació ha tingut una importància capital en la transmissió de la fe. L'ésser

humà és un centre receptor i emissor de senyals i missatges. I avui el missatge cristià ha de seguir propagant-se puix l'imperatiu categòric de Crist d'anunciar-lo a tot el món roman ple d'actualitat.

L'Església que fou avantguardista en la transmissió del pensament i fins i tot estigué en primera línia al néixer la impremta, no hauria d'haver-se quedat enrera davant la informàtica o telemàtica i afrontar el repte i les grans possibilitats dels actuals M.C.S.

El que passa, és cert, que les mediacions són inevitables i que la independència plena i, fins i tot una autonomia suficient davant dels poderosos M.C.S., resulta difícil d'aconseguir-la.

Ningú i potser menys l'Església, no pot muntar un periòdic, la publicació de bones revistes, una bona editorial, fer bons tiratges d'audiovisuals, etc. sense molt de diner. I menys encara es pot aconseguir una bona cadena d'emissores de ràdio, de TV o la producció bona i abundant de "vídeos" o el tenir una agència informativa pròpia, sense grans recursos financers, o disposar de gran poder.

Això fa que els M.C.S. de fet estan concentrats en poques mans o dominats per l'Estat i els governants de torn. ¿Com pot fer-s'hi present l'Església en aquest món tan dominat per les finances i pel poder sense contaminar-se i en canvi servir-se'n per transmetre el missatge salvador del Crist? La resposta no és fàcil, però tenim l'obligació de cercar-la constantment.

S'ha dit que la indústria informativa és una indústria de selecció, refinat i transformació. I això, si estiguéssim preparats, els cristians sempre ho podem fer. Seleccionar bé els nuclis del missatge; presentar-lo millor; amb un bon tractament del material escollit per fer-lo desitjable.

I, a més, que es transmeti de forma nova, intel·ligible, breu, simple, de forma humana, puix s'adreça a una persona humana, psicològicament proper i sense excloure'n l'emotivitat.

L'Església, els cristians, van estar molt presents a la naixença i creixement de l'anomenada galàxia Gutenberg; estigué força present a la galàxia Marconi; però ja gairebé no hi és gens a la galàxia de McLuhan. I, en canvi, els M.C.S. són una força innegable en el món d'avui. Un mitjà no sols d'informació sinó de formació o de deformació de milions de persones. Els M.C.S. s'ha dit que són el mirall on més es mira la humanitat d'avui. S'emmiralla en ells i s'hi autoforma o s'autodeforma, segons el que hi veu o hi escolta. ¿Hi troba alguna vegada el veritable Camí, l'autèntica Veritat i sobretot la Vida?

Jordi Pijoan

**Col·labora amb la nova
campanya de JUSTÍCIA I PAU.**

**Demana informació a: Justícia i Pau
Rivadeneyra, 6, 10è.
Barcelona - 6
Tel. 317 61 77**

Tortosa

Els confirmands entonan el "Cant d'Entrada", a la missa concelebrada. (Foto: Boluña.)

Una emotiva cerimònia religiosa a la catedral de Tortosa

"65 adolescents van rebre el sagrament de la confirmació"

TORTOSA.— El temple de la catedral s'ha vist ple moltes vegades. Estava ple de gom a gom el dia de la Pentecosta, quan 265 adolescents, amb els seus pares, padrins i amics, familiars, catequistes i els rectors respectius, van venir des de totes les parròquies de la ciutat i també de la Vinallop, Benifallet, Freginals, El Lloà, Sant Jaume d'Enveja per rebre el sagrament de la Confirmació.

El bisbe va confirmar a aquest nombros grup d'adolescents; vives esperances a l'Església Diocesana, que reafirmaven la seva fe i prometien ser fidels a l'Esperit de Jesús.

Va impressionar el silenci

oran que, en moments importants de la celebració, indicava la densitat del que allí passava... Xavier, Joan, Antoni, Margarida, Anna, Mònica, M.ª de la Cinta, Mercè, Pilar... noms i més noms anaven ressonant, quan els confirmands eren cridats, orgullosos de portar per nom el d'aquella que en les seves vides van ser fidels a l'Esperit.

"ESPERIT SANT VINAI, VINAI... I TRANSFORMA'NS! CANVIA LA MEVA VIDA!" era el cant festiu i insistent sortit de tantes boques joves, amb exigència i esperança. La repetició lluny de ser rutina, es tornava impertinència confiada.

També les ofrenes de cada parròquia, originàriament simbòliques, expressava l'agraïment pels dons rebuts i la disponibilitat per voler ser-nosaltres un do: una vida en actitud de servei.

La parròquia de la Mare de Déu dels Àngels va oferir un hermós ram de poncelles vermelles; Sant Blai, un rellotge, la catedral, les llums de l'altar; la de la Mare de Déu dels Dolors, una guitarra; la de la Mare de Déu del Roser, llibres; Vinallop, pa; Freginals, fruites; sant Jaume, arroç i escarxofes; Santiago Apòstol, oli; Benifallet, pastissets i fruites.

La Paraula del pastor es va adreçar primer als pares, als quals desitjà i exigí que fossin bons educadors dels seus fills perquè així siguin la seva joia; senyal i conseqüència que les seves vides són segons el voler de Déu. I als joves els va insistir que no perdessin el sentit comunitari de la seva fe com a garantia de perseverança.

El desig de la Pau, amb el gest i al cant de "mans, mans, a les mans", va contagiar a la gran concurrència, fent oblidar, encara que per un moment, les tristesses i amargors, per revivir la senzillesa dels cors sense rancúnies, sense crispacions i sense distàncies.

Amb el cant "Lloa segueix, oh Senyor nostre!", que com onades que anaven i venien sense parar, cantaven i cridaven, agraint el "Regal de Déu": el seu Esperit Sant. I així acabaven la celebració que no tinc cap dubte que s'haurà gravat com una de les millors, a les pedres del nostre gairebé quatre vegades centenari temple catedralici, perquè pugui llegir-se en elles una llista gran dels que han demanat amb clams i fe ser pedres vives per a la construcció del Temple de Déu, amb la Força de l'Esperit, l'única capacitat de donar-nos coratge en la tasca de transformar aquest món envellit.

Santiago Vilanova

Anar a missa sense ganes?, es pregunta el bisbe de Tortosa

"Fer el que ens ve de gust, no sol ser un criteri decisiu, quan es té una maduresa personal", ha escrit monsenyor Carles, bisbe de Tortosa, animant als seus diocesans perquè no sigui aquest el criteri de la seva inassistència a la missa dominical.

"Lògicament —segueix dient el prelat— la voluntarietat i la il·lusió amb la que assistim a l'Eucaristia dominical pot arribar a una gran diversitat de graus. Però seria una conclusió errònia deduir que la participació o no a la mateixa sigui fruit que se'n tingui ganes o no."

Monsenyor Carles manifesta que una menys valoració de la pietat —i concretament de la participació, amb els germans, en la litúrgia dominical— no s'arreja amb abandonar-se en la inèrcia de la omisió, sinó amb un apropament —a força de voluntat— a la paraula de Déu que espera pacientment i al cos de Crist que s'ofereix humilment a la missa.

Tres activitats de la parròquia de Flix

1. El dia 15 de juny a la parròquia prioral de Flix, van ser confirmats 41 joves adolescents.

2. El 25 de juny els dos sacerdots de la parròquia, els catequistes i els 140 nans de post comunió, van celebrar el final de curs catequètic amb una excursió al monestir de Poblet.

Van visitar el monestir..., van participar d'una celebració de la Eucaristia, un pare cistercenc els va parlar de la vida religiosa..., després van tenir un dinar de germanor... i entre jocs i esports es va donar l'última catequesi del curs.

La parròquia obsequia cada any am un viatge-excursió als petits que des de 4rt a 7è d'EGB assisteixen amb regularitat a la catequesi.

3. El dia 27, els 40 catequistes de la parròquia, com a cloenda de curs, van a anar a la desembocadura de l'Ebre, per visitar aquelles parròquies i gaudir de la bellesa natural de Deltebre.

Tarragona

Lema de la trobada de religioses:

"Crist ressuscitat, fonament de la nostra fe"

VALLBONA DE LES MONGES.— Com cada any i durant el temps pasqual, les religioses del nostre arquebisbat es trobaven a l'històric monestir per a compartir la reflexió i la pregària amb la comunitat cistercenca de Vallbona. Presidia la celebració eucarística el P. Eduard Canals, delegat diocesà per a la Vida Religiosa de l'arxidiòcesi. I després el Sr. arquebisbe, Dr. Ramon Torrella, dirigia a les nombroses religioses el tema de reflexió de la trobada: "Crist ressuscitat, fonament de la nostra Fe". Els deia com han de sentir-se Església i com han de viure l'alegria pasqual en la comunitat cristiana i religiosa. El Sr. Arquebisbe va compartir amb elles el dinar de germanor i presidia després la pregària litúrgica de la tarda. Les religioses compartiren encara, cap al tard, la pregària de vespres amb la comunitat contemplativa, com a acte final de la trobada i convivència diocesana.

Nombroses confirmacions

TARRAGONA.— Durant les darreres setmanes el Dr. Ramon Torrella ha administrat el sagrament de la confirmació a molts indrets de l'arxidiòcesi: catedral, St. Francesc, St. Joan, St. Fructuós, St. Pere del Serrallo, St. Josep Obrer de Torreforta, St. Salvador, parròquies totes aquestes, de la ciutat de Tarragona; St. Pere, Puríssima Sang, St. Joan i St. Francesc, parròquies de la ciutat de Reus; a la ciutat de Valls, a les parrò-

quies de Sant Joan, St. Antoni i Mare de Déu del Lladó; com també a les poblacions de Sta. Coloma de Queralt, Montblanc, Llorenç del Penedès, la Bisbal del Penedès, el Vendrell, Altafulla, Vilaseca, Vinyols, Alió i Maspujols. Ha estat una bona ocasió per al nostre arquebisbe de conèixer més i prendre contacte directe amb els fidels de l'arxidiòcesi.

Obres a l'ermita de Masricart

LA CANONJA.— A la històrica ermita de Masricart, s'han efectuat importants obres de reforma a l'altar major per tal d'aconseguir una millor accessibilitat al cambril de la Verge de l'Esperança, venerada en aquell lloc. La imatge és una bonica talla del s. XV, molt representativa de la iconografia del final del gòtic i l'inici del renaixement. Amb motiu de la inauguració de les reformes, la parròquia de la Canonja organitzà, durant una setmana, una sèrie d'actes de lloança a Ntra. Sra. de l'Esperança, que culminaren amb una solemne concelebració presidida pel Sr. arquebisbe, Dr. Ramon Torrella, acompanyat del rector, Mn. Marcel·lí Robert, i dos sacerdots més. Mentre el poble venerava la devota imatge, la Coral de la Canonja juntament amb el Cor de Veus Blanques de la parròquia, interpretaren els Goigs de Ntra. Sra. de l'Esperança, originals del segle XVII.

FINESTRAL DE LA CARITAT

Les aportacions rebudes han cobert la totalitat dels casos fins ara proposats, amb tot, les necessitats creixen i el nombre de persones que recorren a Caritas és cada vegada més gran. Se'ns presenten casos d'extrema necessitat.

Núm. 458. Matrimoni, amb una filla petita, el marit ha estat a l'atur, sense subsidi durant sis mesos. No han pogut pagar el pis, per la qual cosa, és imminent el desnonament, per evitar-ho han de pagar 23.520 ptes. que ells no tenen, per tant necessitarien aquesta quantitat.

Núm. 459. Mare de família separada, amb dos fills, que estan sense poder treballar, ja que estan malalts. Fa 15 mesos que no poden pagar el pis. Necessitarien 36.000 ptes. per a poder pagar part del deute i així evitarien el desnonament.

Núm. 460. Família amb quatre fills, el pare és alcohòlic i

està en tractament de desintoxicació. Necessitarien 35.500 ptes. per a fer front a les primeres necessitats, llum, aigua, gas, etc.

Núm. 461. Família amb 8 fills, estan a l'atur, el pare, la mare i els fills més grans. Necessitarien en principi 16.000 ptes. per les necessitats més elementals de subsistència.

Caritas agraeix la generositat dels donants que fa possible remeiar les necessitats més urgents d'aquestes famílies. Les donacions poden fer-les a **Caritas, Agda. Prat de la Riba, 35. Tarragona.**

VIC

En substitució dels anteriors termes "econòms" i "coadjutors"

Nomenaments de rectors i vicaris al Bisbat de Vic

VIC. — El Secretari General del Bisbat de Vic ha fet pública la relació de nomenaments parroquials efectuats pel Dr. Josep M.ª Guix, amb la novetat que cada un dels càrrecs va precedir del clàssic títol de «rector» o «vicari», en substitució de la fórmula «econòm» i «coadjutor».

Heus aquí la relació.

Rector de Ntra. Sra. de Lurdes: Mn. Antoni Junyent i Serra. Nascut a Ripoll l'any 1941, era fins ara rector de Campdevàrol.

Rector de Santa Maria d'Igualada: Mn. Joan Raurell i Farràs. Nascut a Sentfores el 1943. Fins ara, a Montbui (Igualada).

Rector de Crist Rei, de Manresa: Mn. Jacint Medina i Fabregó, nascut a Vic el 1929. Exercia a Navarcles.

Rector de Navarcles: Mn. Ramon Cabanas i Antich, nascut a Olost el 1931. Amb exercici pastoral a Sant Quintí de Mediona.

Rector de Sant Hipòlit de Voltregà: Mn. Ignasi Ribas i Prunés. Nascut a Manresa el 1928 i, des del 1977, exercint a Riells del Fai.

Rector de Tavèrnoles: Mn. Josep Fitó i Claveria, nascut a Vic el 1918 i actualment administrador de la Casa Sacerdotal de Vic.

Rector de Santpedor: Mn. Josep Guitart i Piella. Falgàs. 1930. Ara, amb càrrec a la parròquia de Sant Pere de Manresa.

Rector de Castelnou (Bages) i capellà de La Pineda: Mn. Ramon Homs i Franch,

nascut a Gurb l'any 1934. Estava fins ara a Castellolí d'Anoia.

Rector de Riells del Fai: Mn. Manuel Torrents i Fiter. Fill de Folgueroles, on nasqué el 1940. Residia a Barcelona.

Rector de Viladrau: Mn. Joan Jimenez i Rubio, nascut a Picena, Granada, el 1939. Era rector, fins ara, de la parròquia de Montserrat a Torelló.

Rector de la parròquia de Montserrat de Torelló: Mn. Ramon Codina i Miralpeix. Taradellenc, nascut al 1945 i econòm, des de fa quatre anys, a Surroca i Ogassa.

Rector de Gurb i capellà de Vespella: Mn. Josep Solà i Soler, vigatà. Nascut el 1935 i fins ara adscrit a Tona.

Rector de Calldetenes: Mn. Xavier Coll i Ferret. Nascut a Ripoll el 1936. Capellà de la Colònia Borgonyà i Saderra, rector del Full Diocesà.

Rector de Sant Martí de Sescorts: Mn. Ramon Carbo-nell i Serrasolses. Nascut a Sovelles (Ripollés) el 1928. Director Espiritual del Seminari Menor.

Rector de Saderra i capellà de Borgonyà: Mn. Manuel Mirasol i Iñurrieta. Nascut a Barcelona l'any 1924. Fins ara, rector de Valfogona.

Rector de Sta. M.ª de Besora: Mn. Josep M.ª Panicot i Fornell. Nacut a Sant Quirze de Besora el 1934, i últimament exercint a Espinelves.

Rector de Sant Feliu Saserri: Mn. Enric Pujol i Pujol. Nascut el 1934 a Lluçà, capellà fins ara de Sant Martí Sescorts.

Rector de Valfogona i vi-

cari de Ripoll: Mn. Josep Jubells i Barber, manresà. Nascut l'any 1942 i ara vicari de Crist Rei de Manresa.

Rector de Surroca, capellà d'Ogassa i vicari de Sant Joan: Mn. Josep M.ª Mas i Busqué. Igualadí. Nascut el 1949. Vicari de la parròquia de la Sagrada Família de Manresa.

Rector de Sant Maure de Montbui: Mn. Josep Escós i Sarsanedes, nascut a Aiguafreda el 1941. Estava al barri Mion de Manresa.

Rector de Rupit i capellà de Pruit i Falgars: Mn. Ramon Espina Claveras. Vic, 1924. Fins ara, adscrit a la parròquia.

Rector de Malla i capellà de Múnter: Mn. Jacint Anglada i Jordà, nascut a Manlleu el 1928. És Vicari Episcopal, resident a Vic.

Capellà de Mion, Manresa: Mn. Florenci Costa i Padró. Nascut a Navarcles el 1936, i ara resident a Manresa.

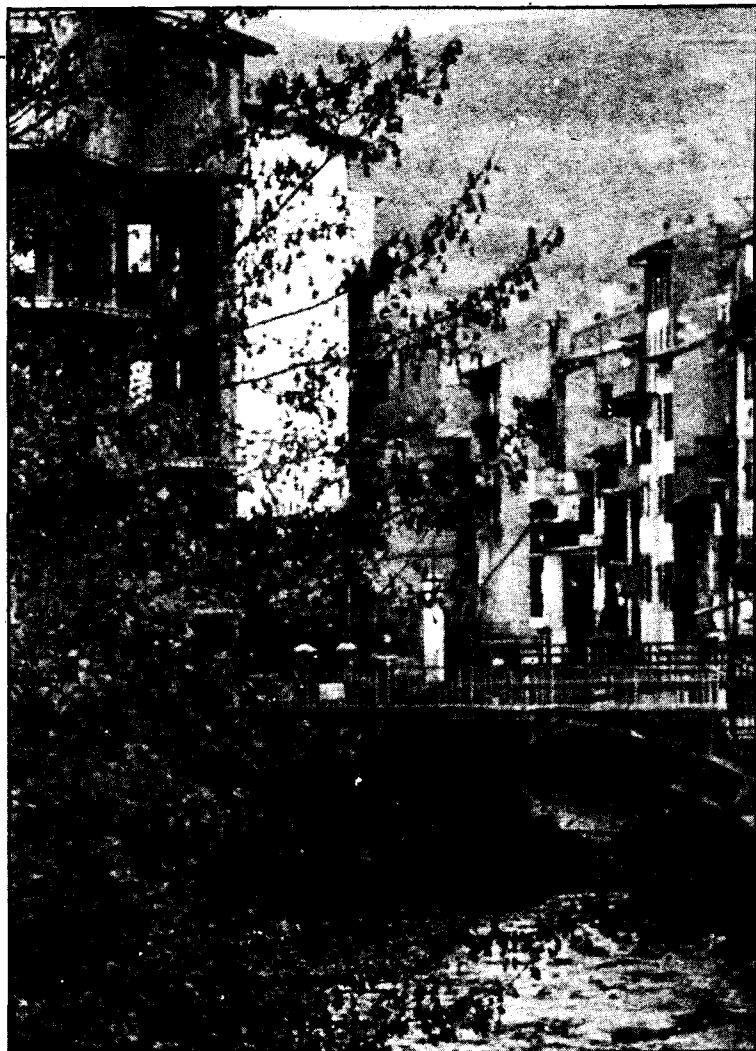
Rector de Campdevàrol: Mn. Josep Codinach i Casa. Abadesenc del 1930. Fins ara, a Manresa.

Vicari de Sta. M.ª de Manlleu: Mn. Joan Mir i Tubau. Nascut a Campdevàrol el 1948. Era capellà de les Germanetes de l'Asil d'Igualada.

Vicari de Centelles: Mn. Esteve Humet i Climent. Nascut a Terrassa el 1947. Estava ja adscrit a la parròquia.

Vicari de Sta. M.^a d'Igualada: Mn. Josep M.ª Grané i Altarriba. Sallentí, del 1955, i ja resident a Igualada.

Adscrit a Sant Vicenç de Castellbell: Mn. Màrius Masó-liver i Vila. Fill de La Gleva,

l'any 1934. Havia exercit pastoral al Cottolengo del P. Alegre.

Altres nomenaments:

Delegat Diocesà de Catequesis: Mn. Joan Mir i Tubau.

Delegat Diocesà de Pastoral Familiar: Mn. Climent Roder-gas i Vila.

Delegat Diocesà d'Ensenya-ment: Mn. Marià Centelles i Serarols.

Vocals de la Delegació Dio-cesana d'Ensenyament: Mn. Enric Vives de la Cortada i Tat-jè i Mn. Joan Homs i Campàs.

Vocal de la Comissió del Pa-trimoni Cultural (zona Anoia): Mn. Narcís Riba i Codina.

Antoni Jolis i Sallès, nou diaca

A la parròquia de S. Josep del Poble Nou (Manresa) re-

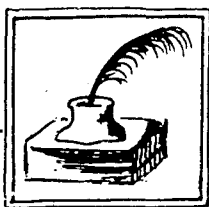
bé fa poc l'ordenació diaconal el jove Antoni Jolis i Sallès, per la imposició de mans del Sr. Bisbe, Dr. Josep M.ª Guix.

Mossen Antoni, fill de Vilaseca (Torelló) havia cursat els seus estudis de batxillerat al Seminari Menor de Vic, continuant després per al grau de teòleg, a la Facultat de Teologia de Barcelona, lloc on cursen els seus estudis un bon nombre de seminaristes de Catalunya.

La celebració d'aquest acte tingué un doble marc ben notable: per un cantó la diada de la festa de l'Ascensió del Senyor i per l'altra la confirmació de quarante cinc joves i ordenació del nou diaca. A la parròquia de Sant Josep tot era festa.

M.C.

IMPROMPTU

Trasplantaments

Fa unes setmanes, la premsa informava sobre el gest exemplarment solidari d'uns presos de Tarragona que havien ofert els seus ronyons, per quan morissin, per trasplantar a qui ho necessités...

Lloable aquest gest que fa pensar en tants i tants que gaudint de plena llibertat són incapaços fins i tot de ser actors en la cosa més senzilla: una transfusió de sang.

Sense tants egoïsmes arrelats, val la pena preguntar quants cecs haurien vist, quants necessitats de diàlisi haurien recobrat el goig de viure.

Des d'ara, que en prengui nota la família: quan me mori que els meus ulls puguin ser la llum d'un cec. Penso en quelcom molt interessant: ni jo sabré per qui són, ni el cec sabrà de qui vénen. Formidable!

Oriol Camps

LLEIDA

FRATER 84: Colònies per als disminuïts

LLEIDA. — FRATER 84 és el nom amb que es coneix l'activitat de Colònies que la Fraternitat de Malalts i Disminuïts organitza per aquest vinent estiu, a la Residència de Riu Pedrós a Vilaller per a malalts i disminuïts els dies del 15 al 27 d'agost. Places limitades i amb unes despeses de 10.500 pessetes. Amb la «Colònia» FRATER 84 la Fraternitat pretén la integració del disminuït en la societat en l'àrea de l'esplai. I de manera més immediata assolir durant uns dies una vida comunitària entre els assistents a la Colònia; trencar amb la dependència familiar per uns dies, establir un contacte directe amb la natura, educar per a una millor utilització del lleure i en especial la formació del disminuït; la recerca i potencia-

ció de les possibilitats individuals i col·lectives (convivència en grup).

Mort de Mn. Josep Solé, un «home-capellà»

Era el 15 de juny quan de bon matí començà a corre la veu de que Mn. Solé, Mn. Josep Solé i Molins, capellà de la Magdalena, era mort. Feia dies que hom sabia que estava molt malalt i s'esperava el seu traspàs. Però com sempre, ni que se sàpiga i fins i tot sigui un alliberament la notícia de la mort de l'amic corprén.

Mn. Solé era estimat, és estimat i la seva estima que viu en els cors de tots ens obliga a ser fidels a la pròpia vocació, sigui

la que sigui. Ell era l'home-capellà sempre entusiasmat per les «vocacions», vocació al sacerdoci i a la vida religiosa. Era un capellà del tot, prou ho sabem els qui hem tingut el goig de conèixer-lo. Molt en saben a la Parròquia de la Magdalena de Lleida on ha estat els darrers anys sempre servint, no era el rector però no li calia. Ell no necessitava d'aquestes coses dels homes, era de Déu i vivia en caritat amb tothom. Sempre a punt per donar la mà i engrescar a joves i grans, petits i vells, malalts, per fer camí de vida en la fe.

El funeral tingué lloc a la Parròquia de Santa Maria Magdalena l'endemà, dia 16 a les 9 del matí, capellans i gent no en volgueu més! El Sr. Bisbe presidí la concelebració.

BARCELONA

Formidable esforç del S.C.V.

8.000 nens i nenes aniran

a Colònies

BARCELONA.— Més de vuit mil nens i nenes participaran durant els mesos de juliol i agost en les activitats colònies, i campaments principalment— que organitzen els centres federats al Servei Colònies de Vacances de Barcelona (S.C.V.).

Enmig de la pluralitat de l'oferta de colònies i campaments d'estiu que actualment hi ha a Barcelona, i en general a tota Catalunya, els més de noranta centres federats al S.C.V. de Barcelona constitueixen una de les principals entitats pel que fa al nombre de participants. Conjuntament amb la resta dels SCV de les diòcesis catalanes agrupats en la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i clubs d'esplai, el total d'infants participants sobrepassa els divuit mil.

Per a fer front a les necessitats pedagògiques i organitzatives de les activitats d'estiu (més de dues-centes a l'estiu de 1983) hi treballen més de milcinc-cents monitors i monitors convenièment preparats. Aquests ofereixen el seu treball de forma totalment gratuïta amb la finalitat d'oferir un servei a la societat i als infants. L'objectiu fonamental d'a-

questes colònies i campaments és d'oferir als nens i nenes la possibilitat de passar uns dies de vacances en contacte amb la naturalesa i convivint amb d'altres infants de la seva mateixa edat. Els monitors s'encarreguen d'aprofitar les possibilitats educatives d'aquesta situació i d'ajudarlos a formar-se com a persones.

Ajuts econòmics de la Generalitat

Per tal de contribuir a reduir les despeses que comporten aquestes activitats, la Direcció General de Joventut de la Generalitat de Catalunya estableix uns ajuts econòmics, dins el conveni que va establir amb el S.C.V., així com les principals institucions juvenils catalanes. Són nombrosos, també, els ajuntaments que col·laboren econòmicament per a abaratir el cost de les colònies i campaments.

El S.C.V. ha establert, així mateix, aquest any unes beques d'ajut als seus centres federats per tal que els infants que tenen els pares en situació d'atur puguin disfrutar també d'aquesta iniciativa educativa.

Caritas llença un senyal d'alerta

L'atur crea problemes
de subsistència

BARCELONA.— Caritas Diocesana de Barcelona vol cridar l'atenció de l'opinió pública davant la greu situació que viuen avui moltes famílies de Catalunya, afectades per la crisi laboral i econòmica que travessa el país.

En el primer trimestre de 1984, Caritas ha destinat 23.282.563 ptes. a 624 famílies que no podien fer front a llurs necessitats bàsiques d'aliments, llum, aigua, gas, lloguer, desnonaments, etc.

Així mateix, el Servei d'Atur de Caritas informa que, durant

aquest període, s'han destinat 2.521.538 ptes. per a fomentar ajudes col·lectives contra l'atur (cooperatives, cursos de formació professional, etc.).

L'estudi sobre les famílies ateses pel Servei d'Atur de Caritas, revela que un 56,28% del total d'ajudes econòmiques concedides, s'han destinat a comprar aliments de primera necessitat i al pagament de rebuts pendents d'aigua, llum i gas. El 22% ha servit per fer front a despeses de lloguer i el 8,35% per evitar desnonaments imminents de famílies en atur. Un 7,01% s'ha

destinat a l'adquisició de nous habitatges quan l'anterior ja s'havia perdut.

Una dada indicativa de la precària situació econòmica d'aquestes mateixes famílies és que el 97,8% d'entre elles no cobren actualment cap prestació econòmica de l'INEM (Instituto Nacional de Empleo) ja que el 77,5% l'ha esgotat i el 20% està pendent de resolució.

Un motiu agreujant de la situació descrita és que en el 39% d'aquestes famílies hi ha altres membres en atur i sense subsidi.

Finestral de la caritat

Un estiu millor

Els col·legis han tancat les portes i la calor convida el ciutadà a iniciar la diàspora estiuenca. El descans és necessari i just, però no tots en podran gaudir.

L'estiu no vol pas dir un parèntesi en els greus problemes de famílies senceres. No s'estanquen les malalties ni milloren —perquè és estiu— les circumstàncies dels treballadors en atur.

Fóra bo que hi penséssim, per valorar allò que tenim i veure què podem fer per ajudar a canviar la situació d'altres persones.

Potser els aconseguirem un estiu millor.

184.- Matrimoni malalt i amb sis fills, el gran de 18 anys. És l'únic que treballa esporàdicament en la descàrrega de camions. Necessita 30.000 ptes.

185.- Senyora gran viuda, sola i malalta. Només cobra 10.000 ptes. al mes. Canvien la instal·lació elèctrica de la casa. Li correspon pagar 20.000 ptes. o bé es quedarà sense llum.

186.- Cap de casa en atur des de fa més de dos anys. Té una filla minusvàlida. Evitaria el desnona-

ment amb 29.000 ptes.

187.- Matrimoni, ell en atur i ella malalta. Tenen tres fills de 12, 9 i 4 anys. Els és urgent arreglar la rentadora elèctrica. La reparació costa 11.178 ptes.

188.- A un matrimoni en atur li cal liquidar un deute d'alimentació que puja 16.000 ptes.

189.- Senyor solter i sense família, malalt. Té en tràmit la jubilació. Mentrestant necessita 22.500 ptes.

190.- Lampista sense feina i amb dos fills petits. Viuen a casa dels pares de la dona perquè no podien pagar el lloguer. Necessita 25.000 ptes.

191.- Cap de casa que li cal un aparell ortopèdic que li permeti de moure's per casa. Té dos fills petits i cobra una petita pensió d'invalidesa. L'aparell puja 23.400 ptes.

192.- Esposa abandonada del marit, amb quatre fills de 15, 14, 12 i 11 anys. Ha trobat un pis més econòmic. Per a l'entrada li calen 39.000 ptes.

193.- Senyora gran viuda, té a càrrec seu dues nenes de 13 i 14 anys a causa de la mort de la mare de les nenes. Està endeutada de

20.000 ptes. en el menjador escolar. El pare no les ajuda.

194.- Senyora sola, separada del marit de fa anys. Cobra una petita jubilació. Ha estat malalta i s'ha endarrerit en el pagament del lloguer en 46.000 ptes.

195.- Senyora jove i malalta. Està sola aquí i tornaria al seu país on té família però li manquen 18.147 ptes. per al viatge.

196.- Esposa separada del marit amb tres fills de 6, 5 y 3 anys. Treballa a hores en servei domèstic. S'ha endarrerit en el pagament del lloguer i del col·legi. Li calen 31.200 ptes.

197.- Senyor de 42 anys, necessita una pròtesi dental per prescripció del metge. Li falten 35.000 ptes. No té feina i està separat de la dona.

Preguem els nostres lectors que vulguin col·laborar amb CARITAS, adrecin els seus donatius a: CARITAS DIOCESANA, Plaça Nova 1, Telèfon 301 35 50 Barcelona-2.

3.ª edat
RESIDENCIA per a l'estiu,
juny-juliol-agost i setembre.
Estades de 1, 2, 3 o 4 setmanes.
Pensió completa i sortides programades. Informació al tel.
253 76 45 de 2 a 4 de la tarda i
de 10 a 11 de la nit, de dilluns
a divendres.

Fundació per la Pau
associació promotora

Pau Claris, 72, 3.ª 2.ª B

Tel. (93) 302 51 29

Barcelona 10

Solsona

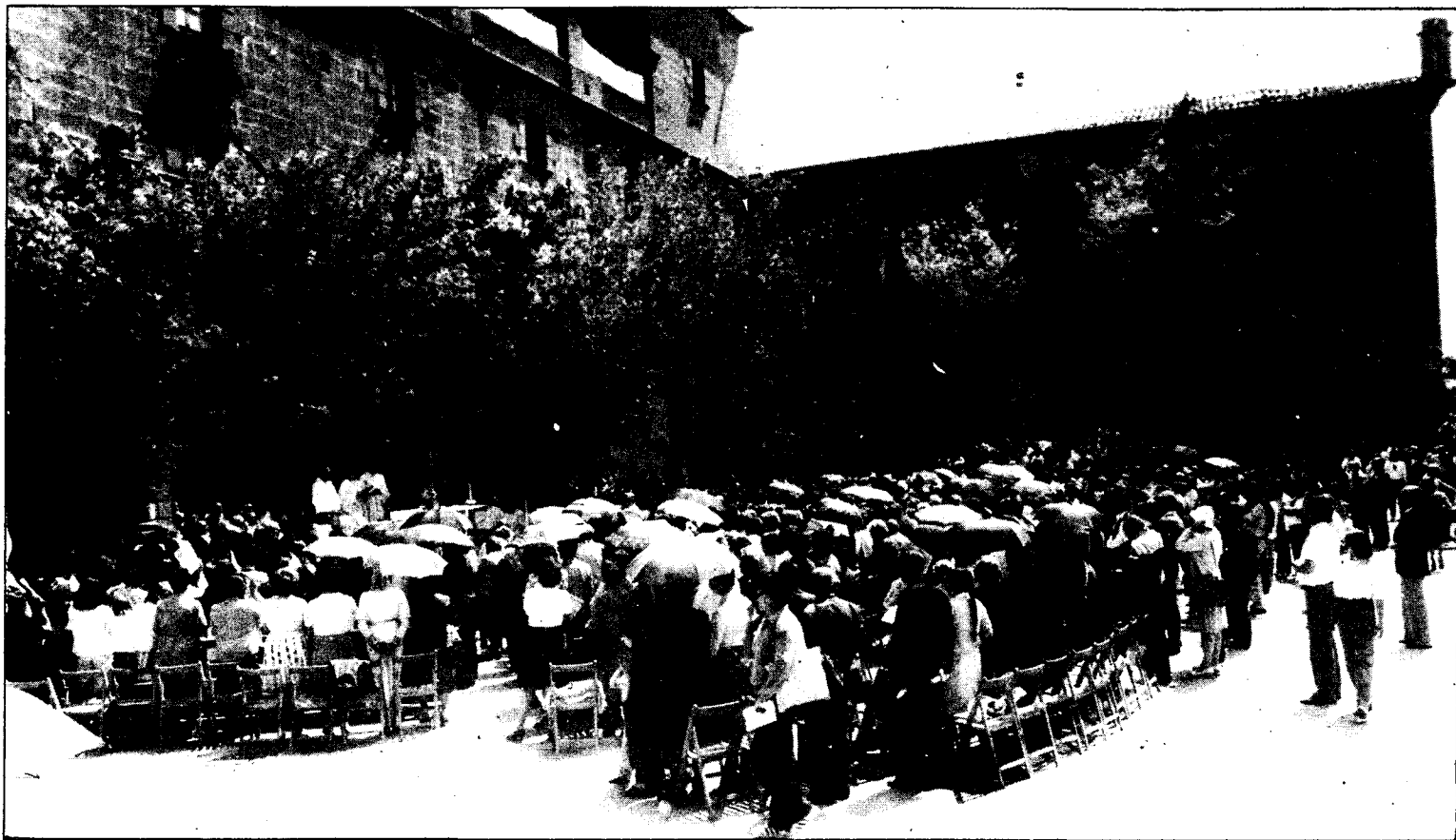
2.500 fidels diocesans "seguiren el Crist de la mà d'un testimoni"

Tot el Bisbat de Solsona es féu moralment present a l'Aplec del Miracle

SOLSONA.— Ja hem celebrat l'aplec! El dilluns de la segona Pasqua, dia 11 de juny, podríem dir que tot el bisbat de Solsona es féu moralment present al santuari del Miracle. Entre el bisbe Miquel que el presidia, acompanyat d'una vuitantena de capellans; els 2.500 fidels que hi acudiren dels quatre punt cardinals, i les diverses delegacions diocesanes que amb els seus estands convertiren la plaça del santuari en una mena de fira pentecostal, l'Església solsonina hi bategava fort. D'acord amb l'eslògan de la diada i de tota la llarga campanya que l'havia precedia, érem de debò "la comunitat que segueix el Crist de la mà d'uns testimonis."

Per bé que el dia abans, diumenge de Pentecosta, a la tarda hom ja havia fet no pocs preparatius de cara a la festa de l'endemà (pancartes, tarimes, parades, altaveus, etc.) a càrrec de diversos grups de jovent... i de no jovent, i malgrat la calamarsada que posà punt final a dits preparatius, el cert és que de bon matí del dilluns aquests continuaren com si tal cosa, mentre la plaça s'anava omplint de gent i els voltants de cotxes. El cel, que s'havia despertat gairebé serè, semblava que volia associar-se al goig de la diada esbargint els núvols que de tant en tant el maculaven. Vingué la preparació de l'altar (estovalles, pa, vi, llum, flors) en representació de les diverses comarques del bisbat. Vingué després la salutació del pare Lluís Planas, superior de la comunitat benedictina local. Vingué finalment l'assaig de cants... i la missa que començà amb mitja hora de retard sobre l'horari previst, per culpa d'un petit incident que no tingué conseqüències: l'esfondrament d'unes fustes de l'entarimat presidencial. Eren les 12 del migdia.

S'havien repartit més d'un miler de fullets que permeteren d'anar seguint fil per randa la celebració eucarística, cants inclosos, de manera perfecta. Es feren dues lectures de la paraula de Déu: la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (12,3b-7.12-13) i l'evangelí segons sant Joan (17,17-23). L'homilia del senyor bisbe, partint d'elles, versà principalment sobre l'Església de Solsona, comunitat cristiana local, tant des del punt de vista històric i sociològic com teològic i pastoral. Un segon moment culminant de la celebració fou el de la pregària universal, feta per nou representants de les delegacions diocesanes

El Dia de l'Aplec els paraigües compliren una doble funció: serviren per aixoplugar-se de la pluja i per combatre el sol.
(Foto de Salvador Vilà)

i contestades cantant per tot el poble.

Pluja

La nuvolada amenaçadora no pogué aguantar-se més estona, i a l'hora de la comunió descarregà sobre l'assemblea indefensa dispersant-la de mala manera, millor dit, fent ficar cuita-corrents a dins el temple. Aquí, a resguard de la pluja, s'hagué de continuar la santa missa que, entre el retard inicial i la cantarella presbiteral, s'havia allargat tal vegada una mica massa.

Ben aviat, però, tornà a lluir el sol amb un esclat de nuvi. Llavors, segons el programa, havia de tenir lloc la visita detinguda als estands de les delegacions, només que molts d'aquests, els que estaven més a la intempèrie, ja havien plegat el ram per causa del ruixat, i la gent preferí d'anar-se'n a dinar sense encantar-se gaire. Mentrestant, la cobla Atanaga de Berga tocaria l'audició de sardanes convinguda amb més bancs i cadires a l'esplanada que no persones per a ballar-les. La treva que els núvols i el sol s'havien imposat en la seva lluita aferrissada va permetre de dinar a l'aire lliure, ben a prop dels acollidors edificis, amb una certa tranquil·litat (el dinar que tothom es portava de casa a base d'entrepans i alguna amanideta). Però només firis allà a les 3 de la tarda, l'hora del cafè, en què caigué un xàfec que Déu n'hi do.

Això féu que l'assemblea

prevista per a les 5 de la tarda s'avancés a les 4, i no se celebrés a fora sinó dins de l'església. Aquesta s'omplí de gom a gom, i mai com en aquest cas no resulta tan apropiada la locució adverbial: la gent, asseguda als bancs, en cadires, per terra, els graons, no sols ocupà tot el recinte dels fidels, la "platea" que diguéssim, sinó que envaí el presbiteri, l'altar major, com si s'enfilés retaula amunt. Feia bonic. No sé què devien pensar els famosos santassos barrocs en veure des del seu lloc privilegiat aquella estesa de formigues als seus peus. L'or dels vestits els relluïa com mai. De mica en mica, així que parà de ploure, els pelegrins que no havien cabut al recinte sagrat seguien els parlaments des de fora per mitjà d'un altaveu que, finalment, pogué instal·lar-s'hi.

L'assemblea consistí en dues parts ben diferenciades, amenitzades amb cants populars i riallers per entremitg. Ambdues, però, es proposaven el mateix: demostrar que érem i hem de ser un poble de testimonis. Missions i Caritas.

Missions

La primera part fou dirigida per Mn. Ramon Barrera, delegat de Missions. S'hi llegiren sengles cartes del bisbe Pere Casaldàliga (adreçada aquesta al grup de Truc dels Escoltes de Berga), i de Mn. Josep Sala, missioners solsonins al Brasil, l'un a São Félix do Araguaia, l'altre a Taquaritinga. S'inter-

calaren enmig d'aquestes lectures les intervencions de dos dels nostres missioners presents; l'un, acabat d'arribar del Brasil, l'atre a punt de tornar-se'n a l'Uruguai després d'uns mesos de sojorn solsoní. Mn. Jaume Agut ratificà en un breu parlament la lletra de Mn. Josep Sala, i Mn. Sebastià Pijuan féu les delícies dels assistents amb la relació d'un seguit d'anècdotes viscudes, plenes d'humanitat i de sentit evangèlic. Aquesta intervenció missionera directa acabà amb unes paraules de M.ª Teresa Gomà, una noia de Golmés, mestra, explicant de manera vivencial per què se'n vol anar a Missions.

Caritas

La segona part de la trobada anà a càrrec de la delegació de Caritas sota la batuta de Mn. Josep Garriga, delegat, i de Miracle Llorens, assistenta social. Hom partí d'una reflexió sobre el problema de l'atur al nostre bisbat, intentà de qüestionar després la consciència dels cristians sobre l'abast i la urgència de tal problema, i invità finalment diverses Caritas Parroquials a donar comptes de l'acció que porten a terme per a combatre'l, ni que sigui de manera molt modesta i parcial. A continuació prengueren la paraula els representants de Berga, Mollerussa, Solsona, Bellpuig, Cervera, Súria, Tàrraga, Gironella i Navàs exposant els seus projectes o ja els seus plans d'ajuda i promoció.

Futur

Mn. Ramon Alsina, vicari de pastoral de la zona Cardener-Llobregart, que havia obert l'acte cedí la paraula al bisbe Miquel perquè en fes la cloenda. Aquest es congratulà de l'èxit de l'aplec i comentà de manera molt gentil les tres o quatre anècdotes de la diada (des de la caiguda de la seva cadira presidencial al baptisme comunitari de la pluja), per acabar afirmant que mai no s'havia sentit tan content com aquell dia de ser bisbe de Solsona. D'aplaudiments, és clar, no li'n faltaren. I amb el cant de la salve conclouí, sobre les 6 de la tarda, amb un sol radiant de festa major, l'aplec diocesà del Miracle. Un aplec que havia resultat, malgrat tot, un petit miracle: el d'una comunitat diocesana que al bell cor de Catalunya va fent comú, no entusiasta però ferma, fidel a les seves arrels però oberta al present i al futur, cada dia més ben organitzada, amb prou vitalitat per escampar missioners arreu del món i amb prou sensibilitat per compartir el pa de l'atur amb els germans necessitats. Una família que sent, ella mateixa, la necessitat de trobar-se i retrobar-se de tant en tant (cada tres o quatre anys?) per a dir-se què és, qui és, què vol, què fa, cap a on camina... Una comunitat que segueix el Crist de la mà d'uns testimonis.

Còrdova

El bisbe de Còrdova crida l'atenció sobre una campanya subtil

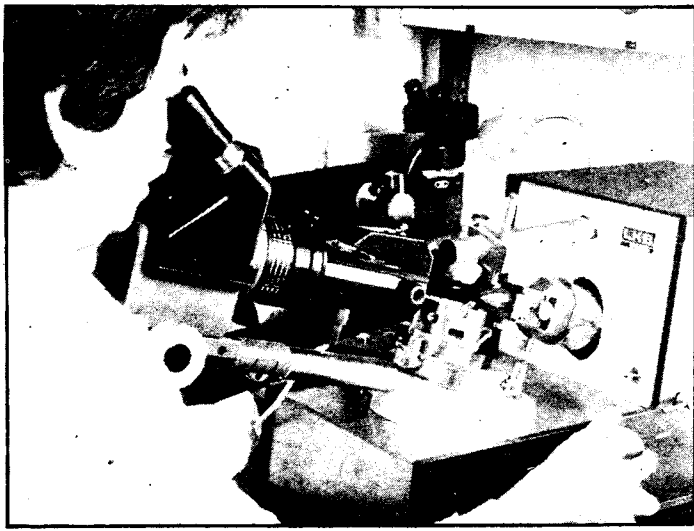
Fe i cultura no són dues realitats diferents

CÒRDOVA. — «La societat espanyola contempla atònita la batalla que alguns alts dirigents i responsables de potents mitjans de comunicació han plantejat entre la fe i la cultura, com a dues realitats enemigues que haguessin de destruir-se entre elles, quan la gran veritat és que la cultura i la fe tenen un objectiu comú: «la perfecció de l'home», afirma el bisbe de Còrdova, monsenyor Infantes Florido.

«Es un terrible error, plantejar la cultura i la fe com a una guerra cruel, continua dient el prelat, com un desafiament sagnant entre els dos sectors irreconciliables. Mal servei presten a la societat els que protagonitzen aquesta lluita, sempre fratricida, perquè és una lluita entre homes germans. La fe i la cultura han de trobar-se, perquè l'home és l'únic subjecte de les dues i és cridat per ambdues a la vegada. Si es troben, l'home arriba a la plenitud, perquè una cultura sense fe, deixa a l'home sense llar, i una fe sense cultura, el deixa a l'intemperie».

Trobada entre naturalesa i gràcia

Monsenyor Infantes Florido

Monsenyor Infantes Florido afirma "No es dubta, a recórrer a falsedats i manipulacions, amb la finalitat d'afrontar fe i cultura".

suggereix més endavant que «la trobada entre la fe i la cultura, es realitzi en aquest punt d'humilitat en què es reconeixin les pròpies limitacions, les pròpies competències. La fe sola, no pot resoldre totes les instàncies de la temporalitat de l'home i la cultura sola deixa acovardit a l'home, reduït en les

seves autèntiques dimensions. La trobada no és ni més ni menys que la clàssica trobada entre naturalesa i gràcia».

«En aquests moments, afirma el bisbe de Còrdova, la societat espanyola assisteix atònica a una batalla entre fe i cultura, que s'obliga a ometre s'introdueix en periò-

dics, revistes, emissores de ràdio i de Televisió, a vegades amb fets tan denigrants com els de la falsedat i la manipulació. Invito els meus diocesans i els espanyols a no participar en aquesta lluita, perquè seria tant com lluitar contra l'home, destruint parts vitals dels seus pensaments i dels seus sentiments».

Dolor per les agressions

Monsenyor Infantes Florido, mostra el seu dolor per les agressions que proliferen en aquesta nova batalla que s'ha plantejat «entre la fe i la cultura», agressions que són a la ment de tothom i, demana que es realitzi una nova trobada per a la dignitat, el desenvolupament i la felicitat dels pobles.

«Quan la cultura lluita contra la fe, deixa de ser cultura. I quan la fe dona l'esquena a la cultura, es fa estèril en la temporalitat. Només demano que els periòdics, les emissores i la Televisió de casa nostra, no sigui mai un camp de batalla entre la cultura i la fe del nostre poble, sinó cordials plataformes de trobada, de respecte, de diàleg i d'amor», finalitzà dient la nota del bisbe de Còrdova.

GRANADA

Romeria juvenil amb bicicleta

GRANADA. — L'associació juvenil «Generación Andaluza» convoca els joves de Granada a la II Romeria amb bicicleta, que aquest any s'ha celebrat a la Mare de Déu de les Neus, de Dilar.

Aquest acte, ha pretès ser un motiu de trobada i confraternitat, on se citen els joves de Granada que amb una inquietud cristiana treballen per un món més igual, més lliure i on sigui rebutjat tot tipus de violència i explotació juvenil: guerres, servei militar obligatori, droga...

VALLADOLID

Ordenació de sis nous diaques

VALLADOLID. — Sis diaques han estat ordenats a la catedral de Valladolid pel bisbe de la diòcesi, monsenyor Delicado Baeza, en la Jornada Mundial d'Oració per les vocacions.

Comentant aquesta ordenació de diaques, monsenyor Delicado ha dit: «Es tracta d'una crida, d'una consagració i, per això, d'una missió que exigeix ordinàriament un compromís definitiu. Es quelcom que no es mesura ni es pesa, ni es compra ni es consumeix, no es veu no es imposa per les modes, senzillament perquè és una realitat misteriosa que germina i fructifica en el camp de la fe.

OSCA

Monsenyor Osés: "Tornar a Déu abandonant els homes no és evangèlic"

Osca. — L'absència dels joves en els temples és encara palesa, afirma el bisbe d'Osca en la seva última Glossa dominical.

Monsenyor Osés, comentant el fet que últimament la gent torna a freqüentar més els temples, observa: «Tornar Déu per aixopugar-nos i trobar amb Ell, el nostre consol i seguretat, deixant de banda els homes amb les seves polítiques, les seves lluites i les seves misèries, és tremendament perillós i aillà a l'esperit evangèlic.»

Tornar Déu —afegeix el Prelat— volent deixar de banda la que ens sembla una calamitosa humanitat, és un engany sense palliatius i una flagrant contradicció.»

«El Déu revelat per Jesús —diu també monsenyor Osés— només el trobem juntament als seus fills els homes i en aquesta terra, encara que ens embrutem de fang. El déu-solitari que, enutjat, s'ha allunyat del món perquè no seguim els seus projectes i, juntament al que ens volem acollir perquè desitgem viure incontaminats, només existeix en la nostra feble ment.»

«Em sembla bé —conclou el Bisbe D'Osca— que s'omplin més de creients les nostres esglésies, però ens hauriem equivocat si els temples s'omplen més, però es buiden d'homes autènticament cristians, els espais on també Déu vol la nostra presència, perquè ells, es juguen els interessos dels homes: la política, l'economia, els parlaments, els sindicats, les associacions, la marginació, la pau, l'ensenyament, la salut, els mitjans de comunicació social, la família, etc.

I, davant de les nostres possibles decepcions, diguem sempre amb humilitat i confiança un sí més profund a Déu, a la vegada que diguem també un sí, més compromès a favor dels homes.»

Per la seva part, el bisbe de Ciudad Real assenyala que «Entre les formes, moltes i riques, associades d'apostolat secler sorgides en l'Església, destaca l'Acció Catòlica. En la qual s'han format molts militants cristians, que han iniciat i dut a terme innumbrables obres d'apostolat.»

«Sempre hi ha hagut en l'Església, encara que en el nostre temps la necessitat es fa més urgent, l'associació per a l'apostolat. Quan l'apostolat no procedeix d'un sol, sinó d'un grup, d'una comunitat, adquireix una força singular. Per altra banda, és que l'apostolat, l'esforç individual passaria inadvertit pels diferents ambients socials del nostre temps. En canvi, l'acció coordinada de diferents grups, significa una presència molt més eficaç.»

MADRID

Nou pas en el procés de beatificació de monsenyor Escrivà

MADRID. — Monsenyor Suquía, Arquebisbe de Madrid, presidí la cloenda del procés Cognicional de Madrid, sobre la vida i virtuts del Servent de Déu monsenyor Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei.

Monsenyor Suquía inicià les seves paraules assenyalant que la sessió que presidia «és sens dubte, un gran goig per a l'Església, que tots els qui hi som en comunió, compartim avui, en la segura esperança que aquest senzill acte serveixi per desvetllar i promoure desigs i propòsits de santedat».

L'arquebisbe de Madrid, referí alguns records personals de monsenyor Escrivà de Balaguer, entre els quals, la força espiritual de la seva predicació: «Parlava amb foc. D'ordinari es fixava en una petita frase de l'Evangeli, per des d'allí, llançar-se amplament a una exhortació vibrant i motivada a la santedat.»

Monsenyor Angel Suquía finalitzà la seva intervenció encoratjant els assistents a l'acte a seguir les ensenyances del fundador de l'Opus Dei: «Jo no avanço el judici que pot donar l'Església sobre la vida i virtuts de monsenyor Escrivà de Balaguer. Actualment queda tancat aquest procés cognicional.»

606 sessions

Prèviament, el Vice-postulador de la Causa de Beatificació de monsenyor Escrivà de Balaguer per aquest procés, va fer un breu resum del treball desenvolupat. Començà dient que «justament avui, 26 de juny del 1984, quan es compleix el novè aniversari de la mort del Servent de Déu Josep Maria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei; en aquest dia s'ofereixen especialment oracions i se celebren misses en sufragi de la seva ànima, i se celebra aquí en aquesta cripta de la Basílica de Sant Miquel, la sessió 606 —la última sessió— del Procés Cognicional matritenc sobre la seva vida i virtuts».

Fa quelcom més de tres anys que en aquest mateix lloc, amb la mateixa senzillesa, celebrarem la primera sessió, que presidí el llavors Arquebisbe de Madrid, cardenal Vicente Enrique i Tarancón.

MALTA

El govern socialista posa traves a les escoles religioses

LA VALETTA. — Un nombre d'alumnes més gran que de costum està fent els exàmens d'entrada a les vuit escoles secundàries de l'Església. Aquest any l'examen atreu més interès que altres anys perquè el ministre d'Educació ha dit fa poc que el seu govern no considera vàlid l'examen. Malgrat l'amenaça, els pares maltesos s'han reunit al voltant de l'Església i, donant un vot de confiança a les seves escoles, han enviat els seus fills a fer l'examen.

MASS-MEDIA

El Pare Bruno Holtz especifica la seva estratègia

L'UCIP vol que el món escolti

la veu dels catòlics

FRIBOURG. — El pare Bruno Holtz, redactor en cap de l'agència KIPA, de Fribourg, nou secretari general de la Unió Catòlica Internacional de la premsa (UCIP), ha declarat tenir algunes prioritats en programa, tot subratllant que la política de l'UCIP és decidida pels seus membres, que es reuneixen en Congrés, cada tres anys, i també pel Consell (que es reuneix una vegada a l'any), i la Oficina, on les reunions són més freqüents.

Les prioritats pels anys propers

Entre les prioritats del nou secretari general, hi ha la promoció de la premsa en l'hemisferi sud (Àsia, Àfrica i Amèrica llatina, on viu en condicions extremadament difícils). La premsa en general i la premsa religiosa par-

ticularment lluiten sovint per sobreviure. Es tracta de mantenir tots aquests esforços i d'assajar fer camí amb la jove premsa del Tercer Món, evitant els mètodes paternalistes. Cal afavorir les iniciatives pròpies de cada país i de cada poble. A més, és necessari aprofundir la solidaritat entre la gent de premsa d'aquí —d'Europa i l'Amèrica del Nord—, solidaritat que comporta implicacions financeres.

Un altre problema que preocupa el pare Holtz és el de la llibertat de premsa que no està garantida en nombrosos països del Tercer Món o de l'Estat europeu. Es tracta de mantenir la lluita d'aquests col·legues periodistes o editors i també d'afavorir el desenvolupament d'una major llibertat de premsa.

Especificitat de la premsa catòlica en el món d'avui

El pare Holtz creu que la premsa catòlica ha de fer sentir la seva veu en aquest món pluralista. Els catòlics són un dels grups més importants del món, i convé que la veu d'aquest grup es faci sentir, ja que és una veu que té el seu lloc. Li convé presentar l'alternativa de la prioritat del ser. Els catòlics i els cristians estan ben col·locats per proposar aquest ideal sense caure en el reialme imaginari en el qual naufraguen moltes vegades altres grups religiosos.

La premsa catòlica té d'antuvi una tasca important en la promoció del pensament ecumènic, ja que la unitat de tots els cristians té per fonament la voluntat de Crist.

GUINEA

Autoritzades altre cop les escoles privades

CONAKRY. — Les escoles privades, suprimides el 1961 pel president Sékou Touré, han estat autoritzades altre cop. Segons un comunicat del govern, «el departament d'Educació nacional autoritza a tot guineà resident en el país o a tot estranger desitjós de participar en esperit de qualificació del sistema educatiu de la República de Guinea, a edificar i dirigir escoles privades en tots els cicles».

Quan es van suprimir les escoles lliures a Guinea, el 1961, hi havia 60 escoles catòliques.

PERÚ

La comunicació, un dret per tothom

LIMA. — La Unió Catòlica Llatino-americana de Premsa (UCLAP) va celebrar del 30 d'abril al 4 de maig passats, el 25è Aniversari de la seva fundació, amb la celebració del seu vuitè congrés continental i Assemblea General.

«La comunicació: un dret de tots» va ser el tema escollit per l'esmentat Congrés, en el qual van participar Directors d'Oficines Nacionals de Comunicacions Socials de les diferents Conferències Episcopals.

XILE

Els bisbes demanen una voluntat sincera de tendir vers la Democràcia

SANTIAGO. — «La expressió clara d'una voluntat sincera i decidida de realitzar la transició a la democràcia», va demanar el Comitè Permanent de l'Episcopat xilè a les autoritats del govern, que cal fer amb la participació de tots els sectors i «en un termini d'acord amb la realitat del País».

En una declaració de 16 punts en la qual es fa una crida per la Setmana Santa i fixen condicions de la reconciliació de la família xilena, els cinc Bisbes del mateix organisme representatiu de l'Església xilena, fent seva la crida de l'Arquebisbe de Santiago que demanava un gran gest d'entes profunda que es competència en primer lloc de les autoritats del país. Condemnen el terrorisme i la violència repressiva i manifesten el desig que la censura, l'exili i la relegació passin a mans del poder judicial.

Agraeixen l'acollida que ha tingut la crida de l'Arquebisbe per part de les organitzacions polítiques i gremials per una transició pacífica vers la plena democràcia. «S'ha de seguir treballant sense para per aquest camí.»

«Que ningú no se senti autoritzat per donar cops, ferir o matar a que consideri el seu adversari» i que s'esclareixin els crims polítics. Fan una crida per evitar totes les despeses innecessàries per ajudar als germans que viuen en una situació econòmica desesperant.

«Meditant amb amor i dolor, el sofriment i la mort de Crist i participant amb alegria de la seva Resurrecció, posarem a Déu de part nostra i aconseguirem la pau», afegeixen finalment.

ALEMANYA

El 2000 hi haurà 25 milions de musulmans a Europa

HAMBURG. — «La diàspora musulmana a Europa occidental va arribar el 1982 a la xifra de set milions. En l'any 2000, segons totes les previsions, de 20 a 25 milions», indiquen el Professor Werner Ende i el Director de l'Institut d'Orient a Hamburg, Udo Steinbach en el llibre «L'Islam en l'actualitat». Referent al poder de l'Islam, reconegut fins ara per pocs, donen informació les xifres: a França i també a Berlín Occidental, l'Islam és la segona confessió. Des del 1945 s'han passat a l'Islam, només a la República Federal Alemanya, unes cent mil dones al contraure matrimoni amb musulmans.

A més a més de les conegudes mesquites, existeixen a Europa Occidental tres mil llocs de culte privats en cases o pisos. Tanmateix l'Islam parla encara de l'escassetat de mesquites. Tot està previst per l'expansió i això val també pels estats comunistes. A la Xina roja, després de la tornada de Deng Xiaoping al poder se li concedeix amb molta més amplitud. En els «districtes autònoms d'Uiguren Singkaing» que limiten amb la Unió Soviètica, han tornat a obrir-se els anys passats 1.900 mesquites.

Com que els musulmans estan escampats —no es reconeixen una estructura comú uniforme i per tant manca un portaveu oficial—, les exigències legals fins ara pendents han decidit negativament, després del reconeixement públic a Àustria i Bèlgica. És pròxima a França, mentre que Alemanya Federal és reticent.

ARGENTINA

Continua vigent la doctrina de Trento sobre la justificació

BUENOS AIRES. — En resposta a l'Arquebisbe de Tucumán, Monsenyor Bózzoli, la congregació per la Doctrina de la Fe manifesta que la doctrina condemnada a la Butlla «Exsurge Domine» del papa Lleó X (any 1520) i les definicions del Concili de Trento (1547) sobre la «justificació per la sola fe» encara són vigents.

La consulta de monsenyor Bózzoli tenia com a finalitat «aclarir als fidels de Tucumán dubtes sobre la declaració Urtemberg, del 6 de maig de 1983, publicada per la Comissió Mixta Luterano-Catòlica», document que porta per títol «Martín Lutero — Testigo de Jesucristo».

El document de la Congregació per la doctrina de la Fe, firmat pel Cardenal Ratzinger afirma que «La comissió Internacional Mixta Luterano Catòlica va ser fundada pel Secretariat per a la Unió dels cristians i per l'Aliança Mundial Luterana l'any 1973. El document arriba esmentat... té solament autoritat de la Comissió», i «la doctrina condemnada en la Butlla "Exsurge Domine" i en el concili de Trento continua essent reprovada per l'Església».

La congregació no es manifesta sobre si les doctrines reprovades per la Butlla i el Consili de Trento corresponen realment al que va ser ensenyat per Luter o són més aviat una inexacta comprensió catòlica d'aquelles opinions, deguda a l'esperit polèmic o determinada per raons polítiques.

"COPES" ajuda els nens a

Hi ha nens que preocupen seriosament els seus pares a causa de les males notes que porten a casa. Sovint, sense mirar d'esbrinar les causes del fracàs escolar, els pares esbronquen els fills. El problema és, cada vegada, més preocupant. Molts escolars no són ganduls ni "passen" dels

Els professors són especialistes en diverses matèries. Aquí veiem els escolars fent un exercici de percepció.

COPES (Centre d'Educació Especial i de Psicodiagnòstic) és un centre que acull els nens i adolescents que tenen dificultats d'aprenentatge i de capacitat d'assimilació. Està dedicat a l'Ensenyament Pre-escolar, d'EGB i a la Formació Professional. També hi reben assistència psicològica els adults, tant pares dels alumnes com d'altres persones que hi van a fer consultes a títol personal.

L'activitat principal del Centre s'orienta, però, en als nens i adolescents que tenen problemes en el seguiment de la seva escolaritat. Les deficiències d'aquests escolars —normalment d'origen psíquic, afectiu o provocades per petites disfuncions cerebrals— no poden ser ateses en els col·legis habituals ni en els centres dedicats a deficients més greus.

Molts dels escolars amb pro-

blemes se senten marginats, i rebutjats. Aquesta situació, a la llarga, pot agreujar-se i marcar definitivament el futur del nen o adolescent. Cal, per tant, que aquest escolars rebin una atenció especial.

A COPES es facilita la reeducació als propis alumnes i a molts d'altres que venen de diversos centres de la ciutat. Hom constata, en tots els casos, una sèrie d'avenços que permeten mirar el futur dels nens o nenes amb optimisme i amb la garantia de la seva plena integració a la societat.

Fonaments científics sòlids

"Tenia un nebot amb problemes d'adaptació escolar. Aquest nen, vaig veure com el tiraven d'un autobús escolar en marxa. En aquell moment

va començar el nostre pelegrinatge. El portàrem d'un especialista a l'altre. Trucàrem moltes portes. Una inquietud anava prenent cos: muntar un centre en el qual poguéssim atendre globalment problemes psico-somàtics tant en adults com en nens", afirma la doctora Isabel Celma, directora i fundadora del Centre i doctora, entre d'altres títols, en psicologia i ciències de l'educació.

Quan parla dels orígens de COPE, la doctora recorda que el centre es gestà en una lluita molt forta per aconseguir que els seus fonaments científics fossin forts i sòlids. Fa esment del pis petit de Via Augusta on començà la tasca que realitza aquest centre. "Teníem —comenta— pocs recursos i grans ideals".

Els fonaments científics que parlàvem anat gestant de mica

en mica, durant 10 anys, i han donat com a fruit un mètode de treball que és fruit de l'intercanvi amb experts de l'educació especial d'Europa i Amèrica, així com d'un llarg procés d'experimentació aplicada. La doctora Celma, recorda, per exemple, l'experiència amb el doctor Jean Piaget, de la universitat de Ginebra, com un fet molt positiu. El mètode de treball, basat en la tesi doctoral de la directora de COPES, s'anomena "Mètode global per al desenvolupament de les capacitats perceptives i integratives". Hi ha dues característiques que cal subratllar: és global i interleccionador. Hi queden implicats tots els factors del desen-

volupament integral per tal de recuperar tot el potencial de les persones.

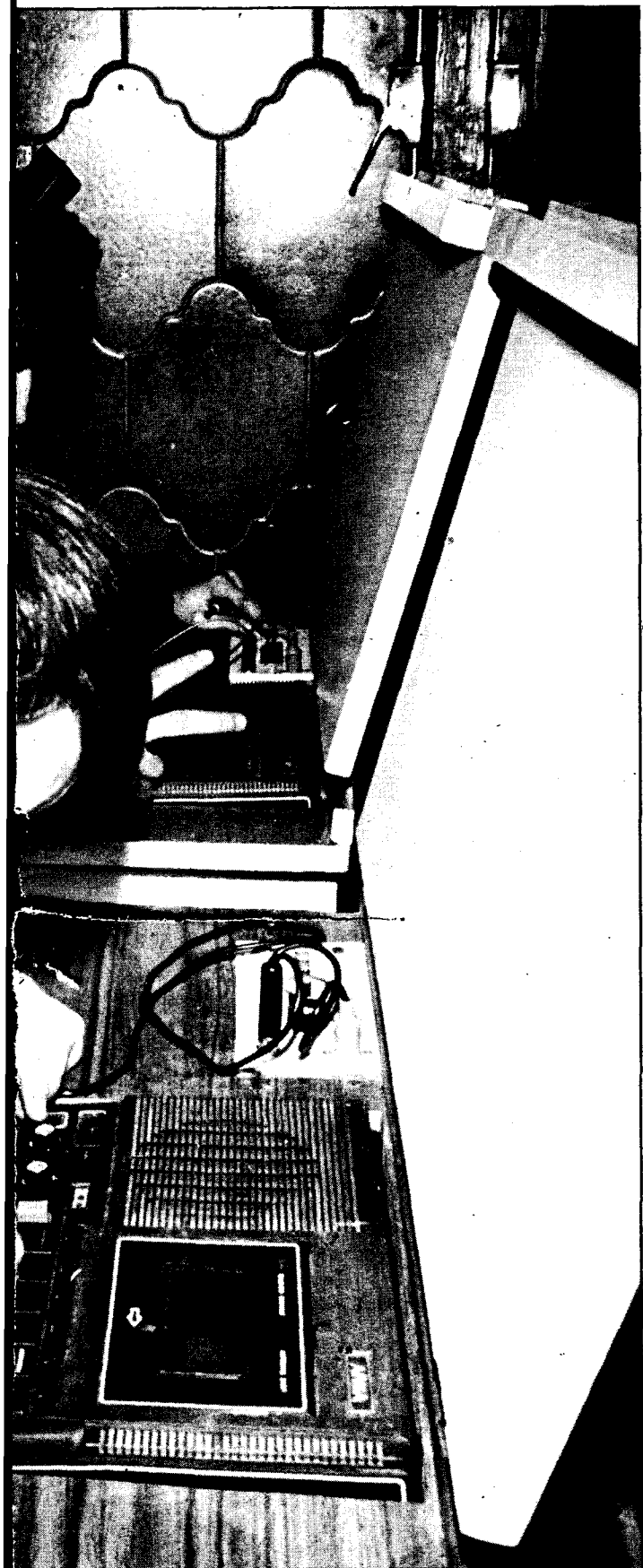
La família, unitat bàsica de tractament

La doctora Celma va constatar que hi havia molta interrelació entre els problemes d'etiologia psico-somàtica d'un individu i la resta de membres que formen part del nucli familiar. "La família —diu el doctor Cardó, un altre dels especialistes que treballa al Centre— és la unitat bàsica de tractament. El nen és una mica com un mirall de l'ambient familiar. molts pares els costa d'adm

Un grup d'alumnes fent una sèrie d'exercicis de control de llenguatge.

mb dificultats d'aprenentatge

estudis. Tenen, senzillament, dificultats per a assimilar les assignatures.

Necessiten una reeducació que els posi al nivell dels seus companys. Aquesta reeducació l'ofereix un centre especialitzat que s'anomena COPES.

A COPES no s'oblida que l'exercici físic és important. Els escolars fan aquí exercicis de psicomotricitat.

tre que darrere un problema concret del fill hi hagi una dinàmica familiar. Nosaltres mantenim molts contactes amb la família. S'ha de contrastar l'evolució del nen a l'escola i la família. Si ens trobem amb pares que ofereixen alguna resistència, els fem unes sessions d'orientació psicològica."

Els responsables del Centre intenten que les classes siguin pràctiques, volen apropar la pedagogia als centres d'interès del nen per tal que aquest s'interessi màxim per les matèries que li expliquen. "Volem —diu el doctor Cardó— treballar molt en el camp de la comprensió. Som conscients

que els nens tendeixen a la memorització, aspecte que s'ha de tenir en compte."

L'equip que treballa a COPES és format per quaranta especialistes que treballen en equip. "Tractem —assenyala la directora del centre— d'interrelacionar el nostre criteri a través de reunions que fem d'una forma periòdica. D'acord amb el mètode de tractament que s'aplica, hi col·laboren professionals que són especialistes en els departaments de diagnòstic (psicòlegs, pediatres i neuro-psiquiatres), de reeducació i teràpia (psicòlegs i pedagogs) i d'ensenyament (professors, psicòlegs i llicenciats en Filosofia i Lletres). Aquest

equip, en la línia de mantenir un contacte sovintejat amb els pares, els envia cada any dos informes sobre l'evolució dels fills. A més es reuneixen d'una manera regular.

Grups reduïts

El nombre d'alumnes per classe és dotze, xifra òptima per a mantenir un contacte directe entre professors i nens i per realitzar una avaluació i recuperació continuades.

Els nens o nenes que necessiten una reeducació és convenient que la rebin com més aviat millor. Normalment els pares i professors s'adonen d'aquests retards o dificultats dels fills o alumnes a l'escola. L'experiència de COPES demostra que un 50% dels seus alumnes han realitzat, poste-

riorment, estudis superiors.

Per tal que COPES sigui a l'abast de totes aquelles famílies que necessitin dels seus serveis, s'ha creat l'Associació d'Amics del Centre. "Es tracta

—ens comenta la relacions públiques del Centre Rosa M.ª Vinyes— que ningú no quedi desatès per manca de mitjans econòmics."

Tomàs Puntí

Dependències i instal·lacions

L'edifici, les instal·lacions i els serveis responen plenament a les exigències educacionals del mètode. Es disposa de:

- Zona d'esplai
- Menjador
- Servei d'encefalografia i despatxos per a consulta mèdica
- Aula d'aptituds lingüístiques: logopèdia
- Aules especials de psicomotricitat i musicoteràpia
- Laboratori
- Taller d'expressió plàstica

—Biblioteca per al professorat i el personal en general. Sala de reunions.

—Despatx per a diagnòstic

—Aules d'ensenyament escolar.

Serveis

COPES facilita actualment els següents serveis:

- Educació Especial - preescolar i E.G.B. (horari escolar)
- Reeducació (tardes)
- Diagnòstic psicològic
- Sessions psicoterapèutiques
- Reconeixement clínic i neuropsiquiàtric EEG.

Gerents interessats en
algun candidat que
a l'Associació Cristia-
na de Dirigents. Tels.
319 77 21 - 318 79 77.
(De 5 a 8)

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta expe-
riència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb
gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i fran-
cès.
Contracte mercantil.

ENGINEYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i
"aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap
de magatzem.
INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions
humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un depar-
tament, encarregada d'una
botiga, relacions públiques,
assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràcti-
ques matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magat-
zems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb
experiència. Contracte mer-
cantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR

INEM 22152435.

ENGINEYER SUPERIOR

Amb experiència en Direc-
ció. INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes quí-
mics.

Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, cai-
xa per transports, magat-
zems, etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu
només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material
audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica,
planificació financera, cos-
tos, control de gestió i co-
neixedor temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-

Recepcionista amb expe-
riència.
INEM 17.448.822.

VENEDORA

objectes regal i sanitaris.
INEM - 115.429.

OFICIAL 1.ª EBENISTA

INEM 23.318.186.

DIRECTOR ADMINISTRATIVO

Con experiència. Contrato
Mercantil.

ADMINISTRATIVA I-O
DEPENDENTA

INEM 35.432.803.

OFICIAL 3.ª TORNER

INEM 36.491.459.

SECRETÀRIA

De gerència o advocat.
INEM 111.496.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, compta-
ble i financera. Contracte
mercantil.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I
APRESTS.

INEM 49.769.

ADMINISTRATIVA

amb experiència.
INEM 20.302.647.

AUXILIAR ADMINISTRATIU

INEM 23.265.679.

SECRETÀRIA

Gerència i experta export-
import. INEM 37.988.149.

AUXILIAR

Administrativa i relacions
públiques. INEM 38.478.
279.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA

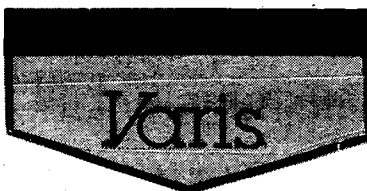
O dependenta. INEM
35.053.491.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.

INEM 36 969 329.

ENGINEYER,

industrial, adjunt direcció
general. INEM 48.383.

SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, IN-
FERMERS, PUERICULTO-
RES, AUXILIARS. Informes:
Tel. 245 37 58.

SANTA CECÍLIA

Cura de malalts i nens, A.T.S.,
infermeres, auxiliars clíni-
ca, vetlladores, puericulto-
res, cangurs.
C/. Pelai, 12, 2n. K. Telèfon:
301 47 00.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

CASETA

vacances estiu afores petit
poble prop Tarragona. Lloc
tranquil, bona aigua. Telè-
fon: 650 430.

Vendes

VENDA

xalets prot. oficial, 3 cam-
bres dobles, bany complet,
cuina equipada, menjador-
estar amb llar de foc, garat-
ge magatzem, jardí i valla.
Lloc Joncosa Montmell
(Vendrell-Tarragona). Infor-
mació: Tel. 93/345 65 94.

✉ Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APAR-
TAMENTS en els millors in-
drets de L'Escala (Costa Brava).
Preus interessants. FINQUES
GUANTER (A.P.I.) Avinguda
Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra
per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho,
junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ

Tel

PREU LÍNIA

50 ptes.

100 ptes.

150 ptes.

200 ptes.

250 ptes.

300 ptes.

350 ptes.

MES

SETMANES

Calculeu l'import que heureu d'abonar multiplicant el preu
de l'anunci pel nombre d'insercions.
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer
València, 244, 2on., Barcelona-7.

Si som molts
els que lluitem
per la Justícia
seran molts els que
tindran Pau.

Si vols informar-te, adreça't a: JUSTÍCIA I PAU
Rivadeneyra, 6, 10è.
Barcelona-2
Tel. 317 61 77

Diumenge

XIV DURANT L'ANY

A cura
dels monjos de Poblet

el pa de la paraula

EL REI-MESSIES DE LA PAU

El bé més preuat que ens arrabassa el pecat és la pau. I tanmateix, el bé que més desitja l'home és la pau. La pau personal i la pau social. El desamor, l'egoisme, la violència, l'odi, la venjança, són fills del pecat. El profeta anuncia el Rei-Messies que bandejarà la guerra i les violències, i adreçarà a tots els pobles el missatge de pau. Caldrà, però, que el cor i l'esperit de l'home i dels pobles es converteixi sincerament a la justícia i a l'amor.

Lectura del llibre del profeta Zacaries (9:9-10)

El Senyor diu: "Alegra't, ciutat de Sió. Aclama, ciutat de Jerusalem. El teu rei fa la seva entrada. És bo i salvador, muntat humilment en un ase, en un pollí, fill de somera. Bandejarà d'Efraïm els carros de guerra, allunyarà de Jerusalem els cavalls, i els arcs dels guerrers seran bandejats. Adreçarà a tots els pobles paraules de pau, i el seu domini s'estendrà d'un mar a l'altre, des del grau Riu fins a l'extrem del país".

EL SENYOR ÉS COMPASSIU I BENIGNE

Himne de lloança a la grandesa i bondat de Déu, gran en l'amor, bo per a tothom, que sosté als qui estan a punt de caure, els qui han ensopegat els redreça. Mai regriaciarem prou a aquell que estima entranyablement tot el que ell ha creat.

Salm 144: 1-2,8-9,10-11,13cd-14 (R.: 1)

Us exaltaré, Déu meu i rei meu,
beneiré el vostre nom per sempre.
Us beneiré dia rera dia,
lloaré per sempre el vostre nom.

R. Beneiré el vostre nom per sempre,
Déu meu i rei meu.

El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, gran en l'amor.
El Senyor és bo per a tothom,
estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures,
que us beneixin els fidels;
que proclamïn la glòria del vostre Regne
i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels,
les seves obres són obres d'amor.
El Senyor sosté els qui estan a punt de caure,
els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

Dels seus fills, Déu no pot estar-se'n tal com
nosaltres no podem estar-nos d'ell.

Mestre Eckhart

La humilitat és la xurriaca de la veritat

Parlar d'humilitat al món d'avui, cofoi de les seves conquestes, pot semblar absurd. Però l'Evangeli està ple de reclams a la humilitat que, si bé no exclouen la confiança de l'home en ell mateix, la mantenen en els seus justos límits.

Un tren, per molt ràpid que sigui, sempre té necessitat de les vies que el mantinguin en el seu lloc, com presoner. A les corbes les rodes esgüellen contra els carrils i voldrien sortir-ne. Si ho fessin, el desastre seria total. La missió de les vies és mantenir el tren en el seu just camí i impedir-li de descarrilar.

La capacitat de l'home per resoldre problemes que ahir semblaven insolubles el pot temptar a considerar-se amo absolut d'ell mateix i mestre únic del seu destí. Certament que l'home ha d'estar santament orgullós dels resultats obtinguts en cada camp de la ciència, però, precisament per això, ha de reconèixer la infinita saviesa i bondat de Déu que ha creat totes les coses.

Jesús ens n'ha donat exemple. El profeta Zacaries el preanuncia com a rei mansuet que entra a Jerusalem damunt d'una somera i portant la pau. Encara que el seu domini arribarà fins a l'extrem de la terra, el Messies no serà mai un dominador, sinó el Servent del Senyor i del seu poble. Jo estic enmig de vosaltres com aquell que serveix. I quan ha volgut indicar als seus deixebles allò en què particularment haurien d'imitar-lo, els ha dit: **Apreneu de mi que sóc mansuet i humil de cor, i trobareu consol per a les vostres ànimes.**

¿D'on venen, en efecte, les lluites entre persones i entre categories i entre nacions? De la superbia, de la set de domini, del desig desmesurat de posar els altres al propi servei. Els noms de tals actituds poden canviar: del racisme al colonialisme; de l'explotació

de l'home a les dictadures polítiques i econòmiques, però a l'arrel hi ha sempre l'orgull de l'home que no reconeix Déu. **Déu fa embogir aquells que vol perdre.** La història massa vegades ha estat testimoni d'aquesta veritat.

Pau ens diu que **hem de viure no segons la carn, sinó segons l'esperit.** El cristià amb el baptisme ha estat canviat d'home carnal en home espiritual. És seguint aquest camí que obtindrem llibertat i pau. Jesús, en efecte, diu que la seva càrrega (tot i essent càrrega) és lleugera, i el seu jou (tot i essent un jou) és suau.

El secret d'aquestes frases està en el fet que "càrrega" i "jou" ja no són suportats més per l'home sol, sinó per l'home il·luminat i ajudat per la gràcia. Quan al cor hi ha la humilitat, és a dir el reconeixement sincer dels propis límits i dels dons de Déu en nosaltres, llavors la fe il·lumina i ens és donada per l'Esperit Sant, aquella saviesa negada als superbs, que ens guia pels camins de Déu.

Passa sovint que l'home orgullós arriba a construir al seu entorn fins i tot regnes, però no és capaç de resoldre els problemes de la vida. De vegades es troba sobtadament davant de la mort amb les mans buides per a la vida eterna. La humilitat és veritat i és una xurriacada contínua per a la nostra mandra. I no fer res amb l'excusa que no s'és capaç, és falsa humilitat.

La veritable humilitat, fent-nos reconèixer els talents que Déu ens ha confiat, ens esperona contínuament perquè els tenim per a fer-los treballar en bé dels altres. Solament amb aquesta condició el Senyor, com en la paràbola evangèlica, al seu retorn ens premiarà. Per això la humilitat és la virtut més dinàmica del cristià.

Maur Esteve
Abad

VIURE SEGONS L'ESPERIT

En el llenguatge bíblic, el binomi "carn-esperit", expressa la realitat antropològica de l'home, per una banda moridora i pecadora, i per l'altra oberta a la vida divina, a la comunió existencial amb Déu. L'home espiritual és l'home esdevingut fill en el Fill, per obra de l'Esperit, i que, humilment, assumeix des de la llibertat i des de la fe, la seva relació amb Déu. Si la vida de Déu viu en nosaltres, viurem eternament.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (8:9,11-13)

Germans, vosaltres no viviu segons les mires de la carn sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. I si habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals. Per tant, germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moríreu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

JO SÓC BENÈVOL I HUMIL DE COR

Incomprensiblement la grandesa del misteri de Déu ens ha estat revelada en la pobresa humana de Jesús de Natzaret. La saviesa, la pilleria i el poder del món, esdevenen inútils a l'hora de "conèixer Déu". El Rei-Messies de la Pau cridà als cansats i afeixugats per tantes limitacions i per tants condicionaments a viure en l'amor i en l'Esperit, que fa suau i lleugera la fidelitat a l'home i a Déu.

Evangeli segons sant mateu (11:25-30)

En aquell temps, Jesús digué: "Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això, que heu amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així us ha plagut a vós. El Pare ho ha posat tot a les meves mans; fora del Pare, ningú no coneix veritablement el Fill; igualment ningú no coneix veritablement el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.

Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega lleugera".

Calendari

Diumenge, 8 de juliol. XIV del temps ordinari. Sant Adrià III, papa, Santa Aquil·la i Santa Priscil·la, màrtirs.

El sol surt a les 4,30 i es pon a les 7,23 (hora solar).

Dilluns, 9 de juliol. Ntra. Sra. Reina de la Pau. Sant Ciril, bisbe, Santa Anatòlia, verge i màrtir.

Festa major a Arenys de Mar.

Dimarts, 10 de juliol. Sant Cristòfol, màrtir; Santa Segona, màrtir i Santa Amèlia, vídua.

Festa major a Campdevànol, Lliçà de Vall, Premià de Mar, Súria i Vallfogona de Riucorb.

Dimecres, 11 de juliol. Sant Benet, abat, patró d'Occident; Sant Pius, l' papa màrtir i Santa Olga, reina.

Festa major a Pallegà i Vilaverd.

Dijous, 12 de juliol. Sant Joan de Gualbert, abat fundador i Santa Marciana, verge i màrtir.

Festa major a Roquetes.

Divendres, 13 de juliol. Sant Enric, emperador, sant Anaclet papa màrtir, sants Joel i Esdras profetes i santa Sara.

Fira a Sant Celoni i Tívia.

Dissabte, 14 de juliol. Sant Camil de Lelis, confessor i Santa Adela, vídua.

Família i llar

És en la llar on s'ha de començar l'aprenentatge del que significa ésser just i ésser pacífic. La llar on tots els seus membres se sentin valorats, trobin el seu lloc, no se sentin judicats, on es comparteixi la joia i les dificultats, on s'apregui a ser lliure i responsable.

L'Església celebra

8 de juliol. Diumenge XIV de durant l'any. Lectures: Primera, Za 9,9-10, S 144, segona Rm 8,9.11-13, segona Mt 11,25-30.

9 de juliol, dilluns de la XIV setmana de durant l'any. Lectures: Primera, Os 2,14-16.19-20, S 144, segona Mt 9,18-26.

10 de juliol, dimarts de la XIV setmana de durant l'any. Lectures: Primera, Os 8,4-7.11-13, S 113B, segona Mt 9,32-38.

11 de juliol, dimecres. Sant Benet, abat, patró d'Europa. Lectures: Primera, Pr 2,1-9, S 33, segona Mt 19,27-29.

12 de juliol, dijous de la setmana XIV de durant l'any. Lectures: Primera, Os 11,1b.2-4.8c-9, S 79, segona Mt 10,7-15.

13 de juliol, divendres de la setmana XIV de durant l'any. Lectures: Primera, Os 14,2-10, S 50, segona Mt 10,16-23.

14 de juliol, dissabte de la setmana XIV de durant l'any. Lectures: Primera, Is 6,1-8, S 92, segona Mt 10,24-33.

René Voillaume, fundador dels

Germans de Jesús

El pare René Voillaume, fundador dels Germanets de Jesús i dels Germanets de l'Evangeli, ha estat a Barcelona els dies 11 i 12 de maig, convidat per la Comunitat de Jesús, amb motiu del primer aniversari de la mort de Pere Vilaplana, fundador d'aquesta comunitat.

El pare René Voillaume porta més de 50 anys dedicat al seguiment i difusió de l'espiritualitat del germà Charles de Foucauld.

Charles de Foucauld va néixer en una família noble d'Estrasburg l'any 1858. De jove emprèn la carrera militar. De caràcter inestable, que fluctua entre l'abúlia i la disbauxa, es deixa lliscar pel pendent de la vida fàcil i abandona l'exèrcit. Una exploració al Marroc, l'any 1883-84, li fa descobrir la fascinació d'Àfrica i la religiositat del món islàmic, i retorna a l'exèrcit per participar en les campanyes colonials. L'any 1886, a l'edat de 28 anys, es converteix tot parlant, a París, amb el pare Huvelin. Des d'aquell moment no té cap altre objectiu que la imitació de la vida pobra i oculta de Jesús de Natzeret. Ingressa a la Trapa a França, i és traslladat després a Síria. Surt de la Trapa abans de pronunciar els vots perpetus i fa de mossò al convent de les Clarisses de Natzeret. Ordenat sacerdot l'any 1901, passa la resta de la seva vida al Sahara algerià, repartint el seu temps entre Béni-Abbès i Tamanrasset. El tret principal de la seva espiritualitat és: la imitació de la vida de Jesús a Natzeret, que es realitza en la pobresa, el treball manual, la vida oculta, l'adoració eucarística, l'obediència plena, la fraternitat universal i l'encarnació enmig del poble tuareg.

Charles de Foucauld va pretendre que la seva obra tingués continuadors

Tanmateix, va morir tot sol, l'any 1916, en el curs de l'atac d'una tribu veïna.

René Voillaume, nascut l'any 1905, va conèixer Charles de Foucauld gràcies a la biografia redactada per René Bazin. En aquell temps ja havien sorgit les primeres comunitats inspirades en Foucauld. L'any 1933, amb alguns companys de seminari, René Voillaume pren a París l'hàbit dels Germanets del Sagrat Cor de Jesús, que va passar més tard a dir-se Germanets de Jesús. La primera fraternitat s'instal·la poc després a El Abiodh-Sidi-Cheikh (Algèria).

Després de la Segona Guerra Mundial són fundades les primeres fraternitats fora del món islàmic, primer en els barris obrers de les ciutats franceses i després per tot el món, buscant sempre les condicions de vida més pobres. D'aquesta forma, els germanets de Jesús realitzen, tant per l'extensió com pel seu estil de vida, l'ideal de ser els "germans universals".

Entrada la dècada dels 50, el pare Voillaume va renunciar a la direcció personal de la seva con-

El pare René Voillaume a Barcelona celebrant l'Eucaristia i acompanyat de dos germanets de Jesús.

gregació per tal de dedicar-se a la fundació dels Germanets i Germanets de l'Evangeli, els quals treballen directament en l'evangelització dels més pobres.

Són nombrosos els llibres que tenen per autor el pare Voillaume

Tots ells són reculls de les cartes dirigides a les seves fraternitats i de les conferències pronunciades per ell. Podem destacar el famós "Au coeur des masses" i la "Retraite au Vatican", recull del recés que va predicar l'any 1968 per al papa Pau VI.

L'espiritualitat de Charles de Foucauld continua viva en el món d'avui, i són ja catorze les comuni-

tats que el reconeixen com a inspirador. Entre elles, la Comunitat de Jesús, fundada l'any 1968 a Barcelona, és una comunitat laica que aplega joves, cèlibes i matrimonis consagrats. La pregària, la revisió de vida i el testimoni des del propi lloc de treball són les tasques pròpies d'aquesta comunitat que es funda en l'amistat i el seguiment de Jesús.

El pare Voillaume, que viu actualment al sud de França, es dedica ara a la formació i al consell de les diverses comunitats fundades per ell, i també d'aquelles altres que, tot seguint el carisma de Charles de Foucauld, el consideren un pare espiritual.

C. de J.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Psicoteràpia oficial

No caiguem en l'engany modern de prendre per psicoteràpia l'esforç, que fa l'adoba-esperits per acoplar una persona a la carta d'ajustament d'una societat anòmala com l'actual. Un pastor d'ovelles a muntanya —un rector, com jo, en un cap de serrat— podem ésser normals com una alzina i, no obstant, no haver-hi manera d'encaixar amb les convencions socials que són la pauta de la psicoteràpia oficial. S'hauria de fer més crítica social. Quan un budista o un hindú visiten Occident veuen tothom desequilibrat, psiquiatres i tot. La societat és un embut i qui no hi passa, tururut. No hi ha cap petita frisança mental dels qui respirem la saludable sentor dels boixos que no puguin ésser agreujada per les tècniques psicoterapèutiques del sofà. Es meravellós, doctor —diu una pagesa—, estic curada totalment: abans tenia por d'agafar el telèfon quan sonava, però ara ja l'agafó i responc encara que no soni.

Rere Campàs Bonay

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

I. BAPTISME II. MATRIMONI

Per a cada un d'aquests sacraments oferim un dossier de treball al servei de sacerdots, equips parroquials, catequistes i famílies que treballen en la preparació dels fidels per a rebre els sacraments o que volen aprofundir en el sentit i la vivència dels mateixos.

Cada dossier consta de:

- UN QUADERN DOCTRINAL-PASTORAL, per als animadors, on es desenvolupen les següents qüestions:
 - El sacrament (continguts amb perspectiva pastoral).
 - La celebració del sacrament (el ritus amb els seus accents pastorals).
 - Algunes aportacions per a la catequesi.
- UN QUADERN D'ANIMACIÓ (activitats pràctiques entorn del tema):
 - Dos àudio-visuals
 - Algunes fitxes per a un diàleg viu.
- UN FULL RECORDATORI de la celebració del sacrament.
- Dos pòsters
- Una cassette: cinta sonora dels muntatges, i gravació de les fitxes de tipus anecdòtic per al diàleg del grup.

SACRAMENTS I VIDA

J. M. Vitoribus i Codina
J. Codina i Ferris
D. Codina i Mas

Editorial Claret

LA BÍBLIA A L'ABAST

Realisme

La situació real de la humanitat ofereix una visió del món plena d'ombres sinistres. El mot que surt més a flor de llavis és el de crisi. Seria un il·lús qui s'obstinés en no reconèixer-ho. El nostre món certament no és de color de rosa. A tot arreu on intentem de posar-hi el peu, la sensació de trepitjar un terreny estantís, poc segur, ens pren. I si fos únicament una sensació i prou, tot plegat, encara rai. El que passa és que sota la sensació, hi ha la realitat. «Es tot un món el que s'ha de refer des dels seus fonaments». La frase no és sols una bella expressió afortunada: és manifestació de la realitat més punyent que ens ha tocat viure. Ens hem d'abandonar, doncs, al pessimisme? «Ve del peat, el pessimisme», deia el bisbe Torras i Bages. La realitat desgraciada de la nostra humanitat prové de dues fonts: la natural limitació pròpia de les criatures i el mal que fem entre tots, que augmenta i enverina aquella limitació natural. Acabar dient que tot això no té sortida, o que l'única sortida és la destrucció de la humanitat, és el pessimisme, fill de la negació de Déu. Algú afirma que la fe és alienació. Quan en realitat la fe és l'única escapada possible de la humanitat. L'escapada cap endavant, que surt en recerca de la vida. Es precisament la no-fe el que és alie-

nant, o sigui el que ens situa en una zona personal que no ens correspon. La zona del pessimisme. Per això al costat de la visió materialista de la realitat hi ha la visió creient que, lluny d'escatimar cap element d'aquesta realitat, ens la fa contemplar a la llum de l'esperança.

L'esperança cristiana

L'esperança cristiana no és orba. Tampoc no és fol·la. L'esperança cristiana s'apuntala ferma en la gran prova de l'amor que Déu ens té i que ell mateix ens ha ofert en Jesucrist. Aquesta és la gran afirmació de Pau, que avui llegim en aquest fragment de Romans. Sant Pau no defuig el realisme més aclaparador. Més encara, podríem afirmar que se situa com un espectador privilegiat del pessimisme humà. En ell, però, aquest pessimisme no és la llosa que ens esclafa i no ens deixa assolir el

Del pessimisme a l'esperança

(Rm 5:6-11)

futur. Per l'Apòstol el pessimisme de la humanitat és un punt de partida que el projecta cap endavant. Tot això correspon a la història «natural», que inexorablement desemboca cap al fracàs de la mort. Però en Jesucrist la humanitat ha conegut la verdadera història sobrenatural. La història de la salvació. Allò que Déu ha fet per demostrar el seu amor envers nosaltres i per prendre'ns-hi. Justament aquí comença la ruta de l'esperança: **Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors** (v. 8).

L'itinerari de l'amor de Déu

Quan nosaltres érem encara incapços de tot (v. 6a). Sant Pau ens mostra cruament la nostra realitat: incapacitat total per a alliberar-nos del mal. Així l'esperança era impossible. Un pur somni dau-

rat irrealitzable. Llavors precisament **Crist va morir pels qui érem dolents** (v. 6b). La nostra «dolenteria» —el nostre mal— es manifestava radicalment en la situació absurda de separats de Déu en la qual la humanitat havia caigut voluntàriament. Es aquí on l'amor de Déu envers nosaltres comença el seu itinerari. Es fa proper als allunyats, venint-nos a trobar justament allà on la culpa de la nostra separació mostrava implacablement tota la força destructora del pecat: la mort. La humanitat atrapada per la mort és «judicada». Pel judici de salvació, que és el sacrifici de Jesús, la humanitat és justificada. **Ell ens ha fet justos per la sang de Crist** (v. 9a). L'amor de Déu és gratuït. Es pura donació. Per això és fonament i garantia de l'esperança cristiana. **Perquè, si vam ser reconciliats amb Déu al preu de la mort del seu Fill, quan érem encara enemics, molt més ara, que ja estem reconciliats, serem salvats gràcies a la seva vida** (v. 10). L'amor de Déu va guanyant terreny. D'enemics separats hem estat fets «reconciliats» amb Déu. La mort, demostració de la nostra radical incapacitat, ha estat vençuda. Ara entrem de ple en l'àrea de la vida del Fill ressuscitat. Per esdevenir finalment revelació de la glòria —de l'acció— de Déu. **Encara més: gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor, que ara ens ha reconciliat, tenim l'honor de gloriarnos en Déu** (v. 11).

JOSEP M. ARAGONÈS

Cultura científica

“... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots.”

Antonino Zichichi

17.- Distàncies i moviments de les estrelles

L'empenta que Herschel donà a l'estudi de les estrelles «fixes» fa que ja no es deturi. Eren massa apassionants les qüestions plantejades, i molts astrònoms cercaren pertinacment de resoldre-les. Es tractava ara de calcular a quina distància es troben les estrelles i com mesurar realment els seus moviments.

Distància dels estels

La qüestió de les distàncies estel·lars estava plantejada des de feia molts anys. Ja Copèrnic havia contestat als que li deien que no podia ésser que fos la terra la que es mogués al voltant del sol perquè els estels apareixen al mateix lloc tot l'any, dient que a causa de la seva gran distància la nostra vista no arriba a veure cap diferència en les seves posicions relatives. Calia comprovar si això era cert, mitjançant els instruments òptics.

Fou James Bradley (1693-1762), abans que el mateix Herschel, qui va provar, el primer, de veure amb telescopi si efectivament es notava alguna diferència de posició de les estrelles més brillants respecte de les més dèbils i, per tant, probablement més llunyanes, al llarg de l'any degut

al moviment de translació de la terra al voltant del sol. No aconseguí veure-hi l'esperada diferència, és a dir, l'angle de paral·laxi anual («paral·laxi anual» d'un estel és l'angle que té el vèrtex a l'estel i els costats passant per la terra i el sol), però descobrí el 1728 un fenomen interessant: l'aberració de la llum; fenomen que presenten **totes** les estrelles degut al moviment de la terra, la seva llum es desvia d'una manera anàloga a com s'inclina la pluja respecte d'un que vagi dins d'un vehicle quan plou. Això demostrava que Copèrnic tenia tota la raó, però el telescopi de Bradley no arribà a captar la paral·laxi.

Tampoc no hi arribà el gran Herschel amb el seu telescopi més perfeccionat, ni ho aconseguiren Piazzi el 1903, ni Brinkley el 1812, ni Aragó i Mathieu el 1812, ni Lindeman el 1813, ni Struve el 1820. Però tanta constància havia de ser premiada: Friedrich W. Bessel (1784-1846), director de l'observatori de Königsberg, va ésser qui tragué les castanyes del foc el 1838, 16 anys després de la mort de Herschel. L'estel 61 de Cigne té un moviment angular molt notable (relativament, és clar, 5,2 segons d'arc per any), co-

sa que suggereix una més gran proximitat; doncs bé, Bessel amb l'ajut d'un heliòmetre va detectar la paral·laxi tan buscada: 0,3 segons, o sigui uns 11 anys-llum de distància, 625.500 vegades més lluny que el sol. L'any següent Thomas Henderson (1798-1844) anunciava des de Sud-àfrica que havia trobat la paral·laxi de l'estel més brillant de la constel·lació del Centaure (Alfa Centauri): 0,76 segons, és a dir, 4,3 anys llum (és l'estrella més pròxima a sol segons se sap ara) i poc després Struve obtenia la de la Vega: 0,12 segons o sigui 27.

De mica en mica es va anar veient que les distàncies entre els estels eren sempre immenses, d'uns 4 ó 5 anys-llum l'un de l'altre, i, per tant, que la Galàxia era enorme. Ara se sap que el diàmetre és d'uns 80.000-100.000 anys-llum i la seva gruixària al mig d'uns 16.000, i de 8.000 al punt on es troba el sol.

Moviments estel·lars

Herschel havia aconseguit veure com algunes estrelles es mouen (per exemple la 61 Cygni), però el desplaçament angular no dona encara la velocitat real; una de més

lluny amb el mateix desplaçament d'angle de visió corre molt més de pressa en la realitat que una de més a prop. Cal saber, doncs, la distància de l'estel i, a més, si se'n acosta o se'n allunya, o sigui la seva velocitat radial. Medir això últim semblava impossible. Però una descoberta física ho va facilitar: l'efecte Doppler-Fizeau. El matemàtic Christian Doppler havia enunciat que si un cos en vibració es mou respecte d'un observador la freqüència de la vibració que aquest captarà serà més alta que en el punt de partida si el cos s'acosta i més baixa si el cos s'allunya. Si la vibració és acústica el so es farà més agut o més greu. Si és lluminosa, la llum es farà més blava o més roja.

Armand Fizeau el 1848 comprovà que el principi era cert per la llum (el 1845 Ballot ja ho havia demostrat pel so). Ara bé, com saber si una estrella es fa més blavosa o més rogenca, sense conèixer quin era el seu color de partida? Fraunhofer ja havia trobat el 1814 que l'espectre luminós del sol (i de qualsevol estel) presenta unes ratlles fosques d'absorció causades pels gasos que l'envolten. Doncs bé, si aquestes ratlles apareixen

corregudes cap al roig voldrà dir que no ocupen el seu lloc normal sinó que l'estel ha canviat de color per l'efecte Doppler-Fizeau i s'està allunyant de nosaltres, i viceversa si estan desviades cap al blau.

Mans a l'obra, doncs, i el 1868 William Huggins aconseguí calcular, aplicant el principi Doppler-Fizeau, la primera velocitat radial que fou la de Sírius, que resulta que se'n allunya de nosaltres a la velocitat de 50 Km. per segon.

Comparant les velocitats reals trobades per a les estrelles pròximes s'ha comprovat el que Herschel ja havia anunciat: que el sol també es mou en relació a les estrelles del seu «veïnatge». I es mou a uns 20 Km. per segon en direcció a un punt situat entre les constel·lacions d'Hèrcules i de la Lira, que ja Herschel batejà amb el nom d'Apex solar.

La visió de la Galàxia a finals del segle XIX ja comença a ésser força completa. Però falta encara el coneixement de les altres galàxies per tenir una visió més exacta del cosmos.

FRANCESC NICOLAU

Recentment va aparèixer a la premsa, amb grans titulars la notícia musical de l'òpera que Montserrat Caballé i Josep Carreras interpretaran amb motiu del cinquè centenari del "descobriment" d'Amèrica. L'estrena mundial és prevista a Nova York per al 1986.

Aquest i d'altres, i molts diversos actes culturals, esportius, etc., ja s'estan organitzant amb motiu de la commemoració de dita efemèrides. Els mitjans de comunicació es van fent ressò de la significació històrica i cultural de l'encontre que es va produir fa 500 anys entre la cultura occidental i la del Nou Món.

Quan en 1492 els espanyols van arribar a Amèrica, es trobaren amb una sorprenent varietat lingüística, cultural i racial. Testimonis escrits, com el de Pere Màrtir d'Anglaterra a "Dècades del Nou Món", són suficientment explícits sobre això: "No admiro certament l'or i les pedres precioses, el que m'esbalaia és la indústria i l'art amb què l'obra avantatja la matèria; he vist mil figures i mil cares que no puc descriure; em sembla que no he vist mai res de semblant, que per la seva bellesa pugui atreure tant les mirades dels homes."

Els historiadors han recalcat, potser massa, els aspectes negatius del colonialisme i de l'afany destructor dels conqueridors. Al mateix temps, hom ha intentat oblidar i esborrar de les pàgines de la Història l'enriquiment cultural mutu, que també va haver-hi.

L'encontre de dues cultures

Els presents, els existents reals, no podem construir de nou si ens basem en vells ressentiments.

Alfred Rubio, en el seu conegut llibre "22 Històries Clíriques de Realisme Existencial", assenyala que existim precisament gràcies que la història va ser com va ser. I que a més a més no tenim cap culpa —ni els uns ni els altres— del que va esdevenir en el temps anterior a nosaltres, així com tampoc podem vanagloriar-nos del que van fer de bo els nostres antecessors.

Parlant concretament d'Amèrica, diu: "Els conqueridors, pensant fer història gloriosa, negligiren de vegades el bé dels indíge-

nes. O pitjor, alguns acturen egoïstament i injusta cercant per damunt de tot el seu profit. Coses, aquestes, que han de fer-nos maldar a tots a no repetir-les mai ni enlloc. No fos cas que criticant el passat, estiguem, els uns i els altres, cometent ara els mateixos errors i excessos, o més crassos, que aleshores".

Acceptació de la història

Amb aquest teló de fons d'acceptació lúcida de la història, ja que sense ella no haguéssim nascut ni els iberoamericans ni els espanyols d'avui, és com es poden

revitalitzar i purificar les relacions humanes entre el Nou Món i el Vell.

Sempre serà molt més efectiu, si volem evitar de caure en els mateixos defectes que els nostres avantpassats, iniciar un diàleg intercultural exempt d'odi, ja que aquest és absurd i ni tenim culpa dels mals anteriors ni sense ells; a més, hauríem nascut. El que per a aquelles generacions va ser efectivament un mal —que no s'ha de repetir— per a nosaltres ha estat la causa del nostre màxim bé: existir. No s'hi val d'alegrar-se d'aquells mals històrics, però sí que és lícit i inevitable per a nosaltres d'alegrar-

nos d'un fruit bo que van tenir, independentment de la seva mateixa voluntat: haver nascut tots els qui vivim avui en aquestes àrees.

Les noves generacions han d'assumir el passat sense vans ressentiments, i donar un gir qualitatiu a la nostra postura davant la realitat. Mirar el present amb ulls nítids i lúcids —sense caure en la ingenuïtat—, per tal de poder construir, damunt de fonaments sans, una societat més solidària.

Ens fem ressò, així mateix, del que indica el prestigiós historiador Tuñón de Lara quan afirma que "la comprensió del passat és l'enteniment del present i ens porta cap a l'esdevenidor".

Davant la proximitat de l'hemimil·lenari, l'accent, hem de posar-lo, doncs, no tant en el "descobriment" d'Amèrica, com en l'encontre de les dues cultures i en tot el que això ha suposat. La solidaritat ha de ser el motor d'arrencada en aquesta fase de la nostra història comuna. La confluència i la cohesió dels valors de les cultures respectives són, també, puntals bàsics en aquest nostre present.

Cal, doncs, fer-nos una pregunta inevitable: ¿Continuam clamant amb odi davant una història que ja va passar i gràcies a la qual, malgrat tot, existim, o acceptem el nostre passat, l'assumim i entauem un diàleg nou, ple d'esperança i de lluminositat amb tots els nostres contemporanis?

Lourdes Flavià
De l'Àmbit Maria Corral

La indulgència i el ministeri d'economia celestial

Amb motiu de la visita Jubilar que els socis de la Lliga vàrem realitzar els passats dies 31 de març i 1er. d'abril, al Santuari d'El Miracle, i davant el prec que se'n féu de fer una redacció d'aquesta sortida, se'm va acudir d'exposar en un article una experiència personal viscuda aquells dies, lligant-la amb un aspecte de la meua vida professional.

No pretenc, amb això, emular els festius articles que apareixen en la secció religiosa del diari AVUI i signats per Mn. Ballarín. De cap de les maneres.

Els qui vulguin veure-hi coses estranyes o irreverents, que s'ho treguin del cap. Tinc ben clar que la vida del cristià, globalment parlant, inclou els més mínims aspectes i, tots, tenen la seva transcendència si se li vol trobar.

Vaig a exposar en veu alta (a la màquina d'escriure, s'entén) la meua "fantasia-econòmico-celestial". Us sembla bé? Doncs som-hi.

A Espanya, país pobre com és, l'Estat, per tal de fomentar les exportacions i poder oferir preus més competitius, dona (premia) als exportadors unes

pessetes que corresponen a un tant per cent de l'exportació feta. D'això se'n diu, DESGRAVACIÓ FISCAL i que jo en qüestions d'economia celestial en diré, INDULGÈNCIA.

Doncs bé. Al llarg de la meua vida professional m'he trobat amb empreses que no volen exportar, ja que això els implicaria tenir problemes i la vida s'ls complicaria.

Altres tampoc volen exportar perquè ja estan bé tal com van, car d'altra manera haurien de posar o canviar maquinària, posar més personal, etc, etc. Tenen la seva vida social ben muntada amb el seu (o seus) cotxe, la seva caseta a mar o a muntanya (o a mar i muntanya) i ja en tenen prou amb el que guanyen ELLS.

M'he trobat també, amb empresaris que exportant, de cap de les maneres volen utilitzar aquesta "DESGRAVACIÓ FISCAL" per rebaixar preus i així tenir més probabilitats d'ampliar vendes i es queden per a ells aquest import, clamant que ells ja treballen i fan treballar i que per tant ja compleixen i per aquest motiu aquelles "peles" són per a ells i si els seus obrers no en tenen prou per

viure, és un problema d'ells.

Casos com aquests que semblen de demagògia barata, us puc assegurar que els he viscut personalment.

Certament que m'he trobat amb empreses ben dinàmiques que han desitjat crear riqueses, per a llur profit naturalment i pensant en el futur, han maldat per obrir mercats, exportant allí on han pogut "ficar" la banya, posant-hi tots els coneixements tant humans com tècnics per a reeixir.

Vosaltres us direu: Què diantre té a veure la INDULGÈNCIA amb tot això? Una mica de paciència, ja que el món no es va fer en un dia.

Per a mi, aquesta INDULGÈNCIA equival a la DESGRAVACIÓ FISCAL que us exposava. És un premi que Déu dona a tots els qui malden per a guanyar-la. És una gràcia que Déu dona a qui ha posat interès a cercar-la, a qui ha posat esforç i temps per a millorar en les coses de Déu, a qui no ha tingut mandra de dedicar un temps de la seva vida a cercar l'ajuda de Déu per a millorar espiritualment, ampliant així altres gràcies rebudes d'Ei, tals com la fe, el baptisme, etc.

És un premi a tot home que no es limita a ser un element passiu, tal com explicava de les empreses que no exporten per por o perquè els prendria temps a llurs diversions, ja que el que volen, és, pasar-s'ho bé.

Però atenció. Aquest premi que és la INDULGÈNCIA, no és pas un premi per a quedar-s'el un mateix, tal com fan les empreses que he relatat, que no volen incentivar les ofertes i millorar així el seu entorn. La gràcia de la INDULGÈNCIA, com totes les gràcies rebudes de Déu, les hem de fer servir per a fer-les participar al proïsme. De cap manera hem de tancar-les amb pany i clau perquè son nostres, això seria egoïsme i si ho féssim, faríem com el fariseu de la paràbola de l'evangeli en que ell, en comparació amb el públicà, està content amb el què té i en fa ostentació de la seva condició i no fa com els seus obrers (el públicà) que són uns desgraciats i que gràcies a ell poden viure.

Crec que hauríem d'aturar-nos i fer una reflexió. Això de ser cristià és una cosa ben estranya, ja que si un cristià s'adona que té algun carisma,

una gràcia, sap que això no ho té per la seva cara bonica, sinó que li ve de Déu i per l'interès que hom hi ha posat i a més a més no pot quedar-se empoltronat esperant que li ploguin gràcies i arxivar-les. Per a obtenir Gràcia o Indulgència, ho ha de treballar, té de "ficar-hi" la banya sense reposar, tal com he explicat que fan les empreses dinàmiques que pensant en el futur treballen de valent per gaudir immediatament dels beneficis econòmics.

Doncs bé, el cristià ha de treballar de valent sense esperar-ne beneficis, ja que si Déu vol els donarà allà i on Ell vulgui. Digueu-me si no n'és d'estranya la vida d'un cristià si no és mirant-ho amb els ulls de la fe o disposant d'aquesta DESGRAVACIÓ FISCAL que Ell ens dona.

Bé amics. Aquesta deu ser una de tantes maneres que hi ha per explicar (o sentir) el què és la INDULGÈNCIA i que jo he volgut fer-ho d'aquesta forma tant "diferent".

Jordi Ponsa Armengol
de la Lliga de la Mare de Déu
de Montserrat

Crist continua essent l'home amb més capacitat de convocatòria.

Quatre-cents joves amb Crist

El passat mes de maig, que ja cau una mica enrera del calendari, vaig tenir el gust de poder assistir a una trobada de JOC a nivell de Catalunya i les Illes.

No va ser una sorpresa per mi veure com bastants dels complexos de ciutadà allà no existeixen; pots obrir conversa amb aquell noi que acaba de passar pel costat. No l'has vist mai. Ni cal conèixer-lo perquè l'objectiu és el mateix.

No imagineu però que pot arribar a ser xauxa encara que un món d'absoluta felicitat s'hauria d'aproximar a aquesta estima anònima que expressa a quatre-cents

joves al mateix temps, fent activitats diverses, venint dels llocs més diferents i dels ambients més oposats.

Deixant a les reunions el deure de revisar l'activitat d'aquells dos dies jo expresso la meua joia podent dir que no se'm va fer estrany el "passa-tí" del noi de la mina o l'experiència d'aquella noia més gran i més feta a la vida que nosaltres o aquells que per no tenir església estan lluitant avui, segle XX, per un local.

No tot són flors i violes. El problema de la droga hi és. I no el vàrem defugir potser perquè ja són molts els que necessiten un cop de mà, un

xic d'il·lusió per poder pensar que tenen un lloc en el món. Sembla un tòpic gastat però jo ho he vist. He vist nois que han viscut aquesta escòria de la societat: el canut, el cavall, el "pinxo". L'han superat sentint-se estimats.

La gent segueix sense treball, tenint problemes per permetre's estudiar. Aquest cap de setmana, però, vaig poder comprovar que Crist continua essent l'home amb més capacitat de convocatòria. A l'aire queda el: ¿Perquè serà?

Jordi Farrando
(Estudiant universitari)

Seminari Menor de La Conreria

Ramon Octavi Sánchez, 17 anys

"Hi he

trobat

una clara

vivència cristiana"

—Com vas arribar a La Conreria?

—Vaig arribar a La Conreria fa sis anys. Començava el sisè curs de la Bàsica. Els meus pares coneixien alguns superiors de la casa, i en particular uns alumnes que aleshores feien el vuitè curs. També hi havia estat com alumne un oncle meu, encara que ja fa força temps.

El que em va acabar de decidir fou l'aparició del Suplement del Full Dominical dedicat al Seminari.

L'ingrés al Seminari va ser d'una clara opció personal. Jo en tenia plena confiança de que l'estada al Seminari Menor em seria profitosa.

—Què hi has trobat?

—He trobat una clara vivència cristiana, tant de nois amb vocació descarada al sacerdoti, com d'altres companys que no ho tenien prou clar, o que ja havien descobert que el seu camí era un altre.

He trobat una tasca dels professors i educadors que considero extraordinària, i és el sentiment dels alumnes, respecte als enfocaments dels problemes que més ens afecten a nosaltres. Sempre hem trobat una acollida sincera i senzilla. Ens hem sentit escoltats sempre encara que no sempre ha estat possible concedir-nos el que demanàvem. Això sí, hem rebut les corresponents expli-

cacions i reconeixements. Hem trobat sempre un ambient molt agradable.

He trobat un alt nivell escolar que ens prepara intel·lectualment per al futur. El testimoni dels companys de cursos superiors que ens expressen la seva experiència és sempre favorable a l'equip de professors del Seminari i al seguiment personal de les tutories.

He trobat un companyerisme i una amistat engrescadors. Facilitment arribes a una amistat que supera la pell. La convivència és molt noble i fa créixer intimitats i confiança que maduren en amistats duradores.

Trobo bé el Seminari com està, encara que tots voldríem que augmentés el nombre d'alumnes vocacionats. Per a mi, l'instrument és vàlid, i els agents estan ben preparats. Reconec que jo en sóc un que me n'he beneficiat.

—Si un noi et pregunta per La Conreria, què en diries?

—L'invitaria a anar-hi amb els ulls clucs.

Li diria que és disposi a treballar seriosament en el camp dels estudis.

Li testimoniarà la meua experiència positiva.

És més, si qui em llegeix té dubtes estic disposat a trobar-nos i explicar-li tots els detalls que desitgi.

Un home, una néta,... un final

Mai més no succeirà, és impossible; com aquell esdeveniment no en viuré cap més. Tot va passar un dia, no recordo de quin mes, i potser fa uns tres anys, no ho sé; però me'n recordo que vingué a la casa on jo feia la meua vida tranquil·la, normal i plena d'energia, un home d'edat avançada. El seu aspecte era d'una persona abatuda per totes les experiències passades; el rostre trist, cansat i una moral baixa, o més aviat insegura, però el seu caràcter irònic i sense malícia el feia alegre, optimista, el canviava totalment.

Jo el coneixia, sabia el seu nom, on havia viscut, en què havia treballat, sabia qui era i també sabia que era un home malalt degut a l'edat, encara que, de jove, havia estat fort i sa. Em vaig alegrar molt en veure'l, i ell va estar molt con-

tent en veure el meu posat. En acabar de parlar una bona estona i de sopar, li vam designar una habitació prèviament endreçada, en la qual, s'hi trobaven: el llit amb un cobrellit blau i un edredó de plomes; una tauleta de nit amb una llàntia de coure; un armari de dues portes; i molts prestatges, penjats de la paret, amb llibres de tota mena.

Van passar els dies i ell volia fer servei, no volia ésser un destorb; ell deia que ja havia descansat prou, volia fer alguna cosa, el que fos! Li agradava pintar, havia fet forces quadres i no ho feia malament del tot, així, doncs, li vam comprar una tela buida, sense res, morta, inanimada, i... ja en sabia, ja, el molt pillastre! Potser havia fet un parell d'exposicions a Figueres i Barcelona; i, per si això fos poc, quan ell fou infant va

tenir, com a veí, a un conegut pintor de Figueres, encara que això no influí gens.

Tot anava bé, ell treballava la tela i se'l veia animat, els ulls li volien fugir i li brillaven com brilla el sucre, amb dolçor.

Però un dia una cosa horrible el va inundar, no podia caminar, al parlar no se l'entenia. Ell no sé com es devia sentir, però jo no ho hauria superat, no hauria pogut suportar el caure i no poder aixecar-me i quedar-me en terra sense poder fer res, però ell sí, ell ho va fer i es va anar millorant. Tenia molta força de voluntat i això l'ajudà. Sols un petit problema va quedar sense solució, des de que es posà malalt cada nit es despertava i demanava ajuda, volia que l'ajudéssim i ho fèiem, l'ajudàvem tot el que podíem. Al mínim soroll, jo m'aixecava i anava a demanar-li què volia,

no se me'n passava una, i ell ja va començar a cridar-me pel meu nom, ja no cridava "veniul", ja em cridava a mi.

Això es va arreglar poc a poc i ja no em cridava totes les nits, estava tranquil, però jo no, mai no sabia si ell no m'havia cridat o si jo no l'havia sentit, no ho sabia ni ho sabré. Va passar el temps i al cap d'un mes jo seguia igual. Però un dia, en tornar del col·legi i obrir la porta de casa, em vaig trobar que tota la meua família havia vingut; d'antuvi m'alegrà i vaig pensar que feia goig veure a tots junts, però a mida que em vaig anar apropant vaig veure que tothom em mirava, els seus ulls esdevenien de cristall i jo no entenia res. El cor em batia ràpidament, i després de saludar a tots, se'm va ocórrer formular una pregunta que m'hagués hagut d'empassar,

no l'oblidaré mai, ni tampoc oblidaré el gest que tots em van fer quan jo els vaig dir:

—Que és a l'habitació, ell? No es va sentir res i aquell silenci em posà malalta i me'n vaig anar a la meua cambra i vaig plorar, però fluixet, ja que jo no volia que ell se n'enterés que jo plorava, perquè ell estava a l'habitació del costat i no m'hagués agradat que s'hagués enfadat amb mi.

Pensava que no era just, jo l'havia ajudat, ara ell s'havia de quedar, m'havia d'ajudar a mi.

Però aquell home d'edat avançada, que un dia va venir a la casa on jo feia la meua vida, va marxar i mai més he sabut d'ell. Sols m'ha quedat un dubte que em fa sentir, en certa manera, desassossegada: Em va cridar l'última nit?

Isabel Roqueta

Entre la fe, la informació i la política

El temps frenat i no viscut

Culturalment això vol dir que en els últims segles hem frenat els lents processos de canvi i transformació, per una banda, i per altra, quan hi ha hagut la ruptura revolucionària, hem instaurat per reials decrets i reals violències la maduració, adaptació i ingrés de tots en els nous programes. Ens ha mancat la paciència per a la maduració lenta, la generositat pel canvi progressiu, el treball per a la informació, reestructuració mental i educació del proïsme per la il·lustració i la persuasió, l'exhortació i la convicció de fons. Al no existir això, el proïsme hispànic sempre ha viscut captiu. Políticament se'l reté en formes arcaïques de govern i després se'l transfereix a formes revolucionàries. Religiosament se'l reté immòbil durant quatre segles en Concili de Trento. Sense gairebé maduració coherent de fons se'l transfereix al Vaticà II, i quan encara no ha penetrat en l'entranya d'aquest, se'l instal·la en un somiat Vaticà III. Acostumat a aquestes transferències violentes, el poble es tanca, i immoralitzat per dintre dona assentiment a tot el que els diferents poders li van proposant. Aquesta és la profunda arrel d'aquesta mobilitat i immoralització de fons en el nostre poble, que li permet passar d'un règim a altre de signe totalment distint. Ha estat portat del ronçal, no ha estat educat per a que les idees i les conviccions des de dintre l'arrossequin en llibertat diligent i predilectiva.

Avui necessitem, a Espanya, un aclariment teòric d'idees i sobretot un acompanyament generós de les persones, que sigui comprensió i ajuda per a la interpretació dels seus problemes: que sigui confiança neta i gratuïta oferta als homes i dones, que no han estat il·luminats a temps per comprendre canvis i necessàries mutacions tant polítiques com religioses. Són necessàries molta il·lustració d'idees i molta cura d'ànimes; amb la cura del tractament i la cura de la guarició de les nafres que sagnen. Un poble al que no se li dona la veritable raó del seus canvis profunds, que se sent a mercè de corrents de pensament o de grups

polítics que utilitzen, sense oferir-li persuasions il·luminadores de realitat, acaba caient en l'escepticisme en les seves capes il·lustrades i a la greu violència directa en les seves capes primàries. D'aquí neix la greu necessitat d'una educació popular veritable i neta: consegüentment alliberadora i no utilitzadora. I amb els mitjans informatius que disposa l'Estat i la societat, avui a un poble se'l pot encallar degradant-lo fins el límit o al contrari se li poden oferir idees i esperances, motivacions i coneixements funcionals, confiança en si mateix o al contrari desistiment de les seves possibilitats rendint-se a hipotètics redemptors, que li arrencaran el pa de la llibertat i la sal de la seva dignitat.

L'esperança granada o defraudada

Vist el que hem dit anteriorment hom queda sorprès al comprovar la situació informativa d'Espanya en els problemes fonamentals: la seva escissió en dues actituds i el seu silenciament o mútua agressió. Sobre aquest rerafons m'ha sacsejat l'ànima la interrogació o el retret dels qui em pregunten el perquè escric aquesta sèrie d'articles al "YA" i no en altre periòdic on anteriorment he col·laborat. En el fons em demanen les raons d'una lenta i dolorosa decisió, presa i mantinguda silenciosament.

Conscientment he escrit allí, però ja no puc fer-ho. La irresponsabilitat displicent i malèvola, amb que es tracten allí els problemes religiosos m'impedeix continuar fent-ho, malgrat l'admiració, que sento per altres assoliments informatius i tècnics d'aquell periòdic, que, sota una sibilina apariència de pluralisme en allò religiós, constitueix una permanent incitació a desconfiar de la fe i a sospitar de l'Església, com a alienadores del que és humà. Per ell, la fe es un exponent curiós d'una història ja ex-

haurida; la moral cristiana és clarament la culpable de tota la manca de llibertat a Europa; la jerarquia eclesiàstica, el símbol del poder violentador de les consciències. I això, que mai es diu explícitament i per això no suscita la reacció crítica, és el pressupost des d'on es diu tota la resta sobre la fe amb sobirà desdeny. Per a ell els creients som una resta fosilitzada d'un passat interessant, però que cap persona il·lustrada ja no pot prendre com a pont d'identificació personal; està convençut que, en la mesura que la il·lustració avanci, els mateixos creients ens en desembarassarem, com d'un vestit desfet i estripat. De l'Església real en la seva complexitat, densitat i duresa, no se'n parla; només interessen els exteriors, contratemps i extremismes, que són reals, però que mai no donen la clau per entendre llur veritable realitat. Amb immensa pena comprovo que sobre qüestions religioses només es demana, es dona o s'accepta la paraula d'aficionats o d'informats pel llibre de l'estil o per l'estil del pensament. ¿On són els homes que realment saben i que realment són lliures, la veu dels quals no se sent mai per allí? ¿Perquè s'insulta permanentment el pensament teològic espanyol actual per part de persones que no tenen cap qualificació en aquest camp? La teologia espanyola ha fet en els últims decennis un gran esforç per conèixer el pensament filosòfic, social i científic entrant en diàleg amb ell, mentre que des de tals posicions gairebé ningú no s'ha abocat a ella.

Amb la mateixa pena veig que molts cristians, exemplarment preocupats per una obertura d'actituds liberals i socials, cerquen en aquella publicació aliment pels seus anhels, sense que tinguin perspicàcia crítica per discernir unes coses de les altres, descobrint aquells enganys, i sense que tinguin la llibertat necessària

per guarir-se d'aquesta obsessió de progressisme al preu que sigui. Pena sobretot per tant esperança ciutadana posada en aquella publicació, anhelant una real obertura, un real liberalisme, un real sentit social, que sota la façana progressista han quedat en mans d'una actitud reaccionària en un sentit i arcaica en altre!

Escric a "YA" perquè, a diferència d'altres, m'ofereix la llibertat suficient per saber que no retarda, no retalla ni transmuta arbitràriament allò que escric. I tanmateix, tampoc no és aquí el jardí de les delícies. Les increncences, les injustícies, les inconseqüències són de múltiple signe i per això és requeririen els corresponents decàlegs. A mi em dol dia rera dia veure la manca de sensibilitat que mostra davant moltes realitzacions de la pròpia Església, la inclinació manifesta i permanent vers determinades formes de pensament i d'acció pastoral, la seva manca d'entusiasme per a les creacions culturals i la seva manca de valentia per informar i enjudiciar críticament els trencacolls de tota l'Església. L'amor i la fe veritables en l'Església no encega sinó il·luminen i dilaten la pupila per a millor lloar i criticar, informar i dialogar sobre tot allò que està en relació amb ella. Tampoc no trobo aquí aquell instint per donar suport a tot el que sorgeix de renovador i eixamplador tant en el món com en l'Església, ni veig escrivint amb la freqüència desitjada els noms dels qui veritablement saben i veritablement són lliures. Confio en què un decidit esforç, ja iniciat, vers una humil però profunda transformació m'obligui en el futur a retirar aquesta crítica.

Arrel ètica i fruits polítics de la informació

Tot això em porta a una qüestió de fons: el tascó que

realment encindeix avui Espanya és la informació. Hi ha dues Espanyes informadores i informades. El que calma ben alt una ho silenciosa l'altra. I com que pocs llegeixen dos periòdics amb amor, s'acaba declarant com a única Espanya real aquella que es troba reflectida en el propi òrgan informatiu. Els espanyols viuen acomplexats, acuitats, en perill d'agredir amb el pensament o la paraula al seu divers proïsme, que primer és posat baix ignorància, després sota sospita, per acabar posant-lo sota l'acusació i el cop. Si no sorgeix un canvi radical en les actituds informatives estem forjant un enviliment de la població. No es dona informació objectiva de tot el que passa i no es volen entendre les raons que el proïsme té per pensar com pensa i actuar com actua. Es parla des de tòpics o des d'ideologies tancades per endavant. Només el sorgiment d'una ètica civil i d'una cultura oberta poden eixamplar, oxigenar i fer lliure aquesta societat espanyola, que forceja per arribar a una modernitat ampla i lliure, amb els ulls oberts i no encecats per focs devoradors.

La informació és un problema polític, però sobretot és un problema de dignitat ètica i de maduració cultural. ¿S'està disposat a informar i enjudiciar amb veritat, respectant els fets, avaluant-los en la seva complexitat i donant al lector les claus per a que sàpiga des d'on s'està enjudiciant? O, contràriament, ¿posarem la informació i la cultura al servei dels poders violents? Si hem reclamat una autonomia de la cultura respecte de qualsevol poder extern, ara reclamem els homes capaços d'afirmar i merèixer, d'acreditar i realitzar aquesta autonomia. Perquè cap idea no s'acredita mai per si mateixa, sinó a través de l'exemplaritat, la dignitat moral i l'eficàcia personal dels qui creient en ella la serveixen. Cap projecte nou, social o cultural, religiós o polític, no podrà sorgir avui si no hi ha homes disposats a viure d'aquesta veritat originària, a servir-la, a somiar i treballar per allò que consideren essencial a una vida humana digna d'aquest nom.

Olegario González
de Cardedal
(De "YA")

LA SARDANA I LA DANSA

Festival de música de

Cantonigròs

Els dies del 19 al 22 de juliol propers, se celebrarà a aquest petit poble de la comarca de l'Osona, el que constitueix un important esdeveniment de convivència a través del missatge artístic del cant i la dansa. Ells mateixos diuen que "convencuts que la música i la dansa són potser el medi de comunicació que més commou l'ànima dels pobles, ens hem proposat emprar aquest medi per tal d'aconseguir conèixer i deixar-nos penetrar per cultures que també tenen una història, diferent de la nostra, constituïda per tants diferents mentalitats. D'aquesta manera intentem assolir el que seria més difícil en altres circumstàncies, el que només un art com la música pot arribar a fer realitat: l'enfortiment dels llaços d'amistat entre tots els països de la Terra, l'esperança de pau i convivència de totes les nacions".

Sota aquesta bella idea el festival es desenvoluparà en els dies anunciats amb la participació de grups provinents de 28 diferents països, arribant a sumar una xifra de més de 2.000 participants.

Els actes comencen el dijous, dia 19, a les set de la tarda, amb inauguració del festival i primer concert internacional de "Cançons i Danses del Món". L'endemà s'iniciaran les competicions establertes per cinc diferents categories, les quals aniran alternant-se amb altres sessions de "Cançons i Danses del Món", a raó de tres cada dia en total.

La Secretaria del Festival està establerta al carrer de Muntaner, 305, entl., 2.ª, telèfon 201 77 11, Barcelona-21.

Un interessant cicle de concerts

Promoguts per la Cobla municipal Ciutat de Barcelona, el dia 30 de juny s'inicià un interessant cicle de concerts, que se celebraran setmanalment cada dissabte, a les set de la tarda, fins el dia 28 de juliol, a la plaça del Rei. En programa una selecció de sardanes obligades i balls vuitcentistes; obres per a una, dues i tres cobles; i obres per a tres cors i cobla, anunciant-se un seguit d'interessants estrenes així com la interpretació de composicions molt poc divulgades.

La interpretació d'aquests concerts estarà a càrrec de la cobla municipal Ciutat de Barcelona, els Orfeons de Sants, Gracienc i Vicentí i també les cobles Mediterrània i La Pral. del Llobregat.

Josep Ventura

MÚSICA

XXII Festival Internacional de

Sant Feliu de Guíxols

Del 21 de juliol al 18 d'agost tindrà lloc el festival de música de la Porta Ferrada. Aquest ja veterà festival se celebrarà com és tradicional a l'antic monestir de Sant Feliu de Guíxols a dos quarts d'onze de la nit, els dissabtes estiuencs. Els recitals s'iniciaran amb la participació de l'Orquestra de Cambrà Franz Liszt de Budapest

que dirigeix János Rolla amb un programa amb Corelli, Haendel, Vivaldi, Mozart i Mendelssohn.

Posteriorment actuarà Radu Aldelescu; Josep Colom, l'Ensemble Instrumental de Grenoble, la Cobla Principal del Llobregat i l'Orfeó Atlàntica, i és conclourà amb els Solistes de Pressburger.

CARITAS DIOCESANA DE BARCELONA
Placa Nova. 1 - Tel 301 35 50 - Barcelona 1

RACÓ DEL LLENGUATGE

Les parts del cos (10)

Els bàrbars van portar la descurança i l'excés de pèl tant al cap com a la cara. El Renaixement torna a retallar les barbetes, i cap al final surten els bigotis amb les guies enlaire, complementats per la pera o perilla, segons la grandària, que era un floquet de pèl deixat créixer sobre el mentó. Ho podem veure en els coneguts rostres de Velàzquez, Lope de Vega, Quevedo i el cardenal Richelieu. A mitjan segle dinou i fins ben entrat el vint, hi ha un veritable desvial de fantasia pel que fa a l'ornamentació pilosa de la cara. Bigotis a la Castelar, polseres esborrifades menjant-se bona part de la cara, acompanyades d'un bigotet pinxesc com les del rei Alfons XII, polseres i bigotis torrencials com les que veiem en els retrats de l'alcalde Rius i Taulet. I una multitud de bigotis i barbes més o menys arranjades, entre les quals, com a exemple de cares conegudes i

citant de memòria, podríem dir les del poeta Maragall, dels polítics Cambó, Pi i Maragall i el general Prim, dels pintors Rusiñol i Casas... El Modernisme va ser com un vent que es va endur barbes, polseres i bigotis, considerats massa romàntics. Cares afaitades, clatells esquilats i polseres altes es van imposar per una llarga tongada d'anys, fins a l'adveniment dels quatre xicots anomenats Beatles. Ara tothom va com vol i coexisteixen pacíficament gairebé tots els estils de tota la història. No s'havia vist mai tanta diversitat. Encara que intermitentment, la presència de bigotis i barbes en el seguit de la història ha originat comparances i maneres de dir pròpies. A tots ens agradaria fer-nos la barba d'or, però els bons negocis passen alts i es pot caure de bigotis a la impensada. Li vaig fregar pels bigotis la meva traça a cuinar les perdus, i allà, a les seves barbes mateix,

li ho vaig demostrar. Se'n va llepar els bigotis i va preguntar si en tocava una per barba.

Ha vingut del gruix d'un cabell que no em descuido de parlar-vos dels cabells. Al revés de les dones, els homes —la majoria— els perdem en fer-nos vells, i abans i tot. Un altre senyal d'envelliment, que en alguns es presenta quan encara son joves, és la presència de cabells blancs. Els calbs ja ho voldríem que se'ns tornessin blancs, perquè ara, ni blancs, ni negres!

Perles ortogràfiques.— Un gran cartell publicitari pintat als flancs d'un autobús, ens indica que trobarem de tot per a la llar i il·lustrat de noccs al carrer de Sant Benet, JUNTA A P. TERESSES. No cal dir que això és escrit d'un castellà que ho ha traduït a la seva manera. Ben escrit seria: PROP DE LA PLAÇA DE LES TERESSES.

Albert Pera

CRÒNICA CASTELLERA

Els castellers de Barcelona inauguren local

La colla dels Castellers de Barcelona, celebraren en passats dies el seu XVè Aniversari i inauguraren al mateix temps el seu nou local social, un local situat al barri barceloní del Clot, molt ben presentat i ple de possibilitats. Per la doble celebració els barcelonins organitzaren tot un ventall d'actes de les més diverses característiques, musicals, culturals i sens dubte castellers, entre ells una triple actuació amb les colles forasteres dels Bordegassos de Vilanova i Xiquets de Reus que acompanyaren a la colla local. Abans de començar l'exhibició els vilanovins i

barcelonins aixecaren un pilar de cinc simultàniament dintre al local donant-lo així oficialment com a inaugurat. Un cop ja a la plaça les tres colles aixecaren:

● Bordegassos de Vilanova: Tres de set, intent de Quatre de set amb l'agulla, Quatre de set i Pilar de cinc.

● Xiquets de Reus: Torre de sis, Quatre i Tres de set i Pilar de cinc que fou descarregat al segon intent.

● Castellers de Barcelona: Quatre de set amb l'agulla, Torre de set, intent de tres de set aixecat per sota i dos pilars de cinc simul-

tànis, un tan sols carregat.

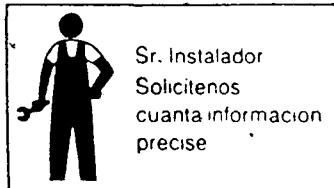
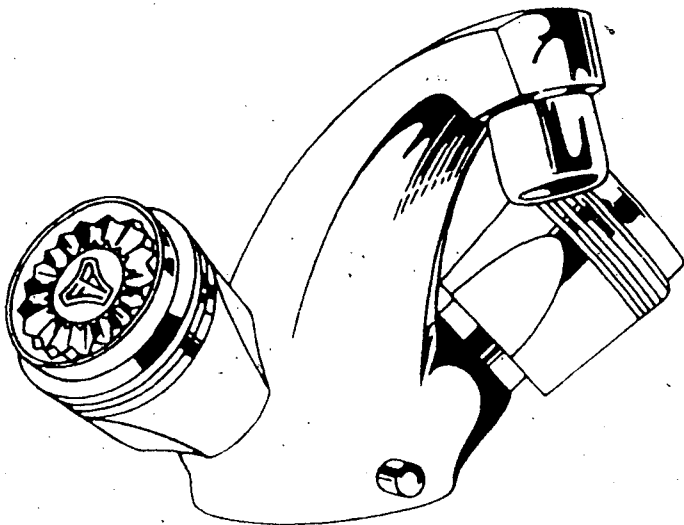
Cal destacar d'aquesta actuació la torre de set que descarregaren els Castellers de Barcelona, castell que des del mes de novembre l'esmentada colla no havia intentat.

Altres actuacions

● Els Castellers de Vilafranca, tornaren a descarregar una nova torre de set —la cinquena d'enquany— a la festa major de Cornellà de Llobregat, així com a també el quatre de set amb l'agulla, el tres de set i com a altres castells més petits.

Trianon N

UNA GRIFERIA DE ALTA CALIDAD Y GRAN LUJO QUE SE SUMA A LOS YA ACREDITADOS MODELOS MARBO, CRISTALIA Y BLUE-STAR

Sr. Instalador
Solicitenos
cuanta informacion
precise

De venta
en almacenistas
de saneamiento.

FELIU BOET S.A.
GRIFERIA NOBLE

Avda. de Roma, 137 Tel 253 63 20 BARCELONA 11

Atorgats els premis literaris

de la Selva del Camp

El jurat qualificador del XIIIè "Concurs Literari de la Selva del Camp", integrat per Jaume Vidal Alcover, Margarida Aritzeta, Gabriel Xammar, Josep Lluís Carod i Pere Anguera que actua de secretari, va acordar emetre el següent veredict:

Premi Ventura Gassol, a un recull de poemes, dotat amb 45.000 pessetes, per l'Ajuntament de la vila a "Doladures en doina" a Remei Oliver, de Barcelona. Així mateix s'atorguen dos accèssits dotats cada un d'ells amb 15.000 pessetes per la Caixa d'estalvis provincial de Tarragona, als reculls "Quimera", de Joaquim Miró, de l'Hospitalet del Llobregat, i "Ni records que ens salvin", de Gabriel Mora, de Manresa.

Premi Josep Maria Rendé,

dotat amb 40.000 pessetes per la Cooperativa agrícola i caixa rural de la Selva, per a un assaig sobre agricultura o cooperativisme, en el que es compta amb l'assessorament del sr. Felicià Cochs, és declarat desert. El jurat proposa una redacció més àmplia de les bases que permeti acollir qual-sevol treball de caire social o econòmic.

Premi Joan Puig i Ferreter, a una narració, dotat amb 30.000 pessetes per la Caixa de Pensions per a la vellesa i d'estalvi, al treball "Una nit de cap d'any", de Montserrat Palau, de Torredembarra. Així mateix es concedeix un accèssit de 20.000 pessetes donat per la "Cooperativa agrícola i caixa rural de la Selva del Camp", a

"Cambres d'elipsi", a J.G. Carles, de Tarragona.

Premi Eufemià Fort i Cogul, d'assaig, dotat amb 30.000 pessetes per la Caixa d'estalvis provincial de Tarragona, és declarat desert.

Premi Aureli Capmany, per un treball infantil en prosa o en vers, consistent en un lot de llibres donats per Xarxa Cultural a "Un pís nou truça a la porta", de Mercè Méndez Pomés, de la Selva del Camp.

El jurat atorga un premi especial, dotat amb 20.000 pessetes, donades per la Cooperativa agrícola i caixa rural de la Selva, atenent a les seves referències a la vida local i al món agrari, a l'obra teatral "Pàgines selvatanes d'ahir i d'avui", a Armand Puig, de la Selva del Camp.

Convocat per la Fraternitat Cristiana de malalts i minusvàlids

Bases:

1.- Podrà participar-hi qual-sevol persona de nacionalitat espanyola.

2.- Els originals poden ésser escrits indistintament en llengua catalana o bé castellana.

3.- Les narracions han d'ésser inèdits i originals. El tema tractarà sobre el món del minusvàlid físic o sensorial i llur extensió serà d'entre 6 i 10 folis DIN A-4, mecanografias a doble espai.

4.- Els originals cal trame'ls, per quintuplicat i correu certificat a Antoni Prim Serentill, Carrer Pius XII, núm. 21-4rt.-2.ª de Lleida, abans del 15 de novembre d'enguany.

Junt amb els originals de les narracions (degudament titulades) hi anirà un sobre, fora del qual, hom hi posarà el títol de la narració i la indicació de si

IV Concurs de narracions Tardor'84

l'autor és minusvàlid o no. A dins del sobre hi anirà el nom, telèfon i adreça completa de l'autor; aquestes últimes dades no figuraran en cap altre lloc.

5.- El Jurat estarà format per persones adients, i el seu veredict serà inapel·lable.

6.- La distribució dels premis serà la següent:

1er. Premi - 30.000 ptes. i placa

2on. Premi - 15.000 ptes. i placa

3er. Premi - 5.000 ptes. i placa.

7.- Es concedirà un premi de 5.000 ptes. a la millor narració escrita per un autor minusvàlid, que no n'hagi obtingut cap altre.

8.- El resultat es farà públic durant el mes de desembre d'enguany i es comunicarà als mitjans de comunicació de Lleida i als guanyadors.

9.- Els premis seran lliurats als guanyadors en un acte que serà convocat al fer-se públic el veredict.

10.- Els originals romandran en poder de l'Associació que en poder de l'Associació que en podrà fer l'ús que desitgi.

Els no premiats podran ésser reclamats fins al 31 de desembre del 1984, i si no ho són, es destruiran. No es mantindrà correspondència amb els autors.

Reconeixement a l'acció socio-cultural

Atorgats els Premis Plaça Major

El dimarts, 26 de juny, tingué lloc al Saló "Torres i Garcia", del Palau de la Generalitat, l'acte d'entrega pública dels PREMIS "PLAÇA MAJOR" corresponents a 1984.

Els PREMIS "PLAÇA MAJOR" foren creats l'any passat per aquesta Escola Superior de Tècnics en Animació Socio-Cultural i Turística i volen ser un reconeixement d'accions socio-culturals, tenint en compte, sobretot, el grau de participació aconseguida.

Els PREMIS "PLAÇA MAJOR" han estat atorgats per un Jurat format per l'Ilm. Senyor Ramón Martínez Callén (President), Frederic Roda (Secretari), Montserrat Albet, Joan Anton Benach, Montserrat Carulla, Gaspar Espuña, Josep Maria Jordà, Jordi Martínez i Josep Montanyès.

—ASSOCIACIÓ CATALANA DE PREMSA COMARCAL, pel seu esforç de coordinació i de promoció de publicacions comarcals catalanes, instruments específics d'animació socio-cultural.

—ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DEL CARRER DE PETRIXOL, com a reconeixement d'haver restablert una tradició de que el carrer, dintre de la ciutat, pot constituir una comunitat d'ordre socio-cultural.

—JOSEP CALLAO, com exemple de treball personal per aconseguir en una població rural activitats de participació que revitalitzen tradicions locals.

—JOSEP MARIA CASTELLS, com a reconeixement i gratitud a la seva infatigable recerca folklòrica a Catalunya i per la continuada formació i animació de jovent a través dels esbarts i de la dansa.

—ESCOLA DE GRALLERS, DE SITGES, per la seva trajectòria, iniciada el 1952 en que fou creada, i per l'impuls decisiu donat, especialment des de 1970, a una pedagogia de profundes arrels populars i que ha suposat la recuperació efectiva d'un instrument musical, la supervivència del qual havia estat greument compromesa.

—FIRA D'ABRIL, DE BARBERÀ DEL VALLÈS, per la capacitat de mobilització d'amplis sectors de població en una celebració d'arrels folklòriques genuïnes que remarca l'alt nivell de convivència cultural a Catalunya.

—FIRA DE CALELLA, per haver aconseguit la participació col·lectiva i popular a una manifestació de tota l'activitat i realitzacions artesanals de Catalunya.

—INSTITUT DE BATXILLERAT "EGARA", DE SABADELL, com a peoner de les Setmanes Culturals com integrants socio-culturals de tota l'activitat pedagògica reglada.

—PELEGRÍ DE TOSSA, per ser una manifestació religiosa i popular que s'ha mantingut arrelada al poble.

—REVISTA MUSICAL "INTERVAL", DE BERGA, publicació musical en català, única en aquesta especialitat en el país, fruit d'un equip ampli que presenta no sols els interessos musicals de la seva comunitat, sinó que, des del Berguedà, irradia i interessa activament als melòmans de les comarques veïnes.

—LLUÍS TERRICABRAS, "TERRI DE MATARÓ", en testimoni de reconeixement i de gratitud a la seva llarga trajectòria d'animació socio-cultural des del Maresme.

LLAR I PLANTES

Rhododendre

Rhododendron ferrugineum

Pertany a la família de les Ericàcies. És una espècie espontània de la península ibèrica, és més aviat un arbust de branques cargolades, sempre és verd i les seves flors tenen diverses, per bonics colors: vermell, taronja, porpura i també blanc.

És una planta ornamental, molt indicada per crear taques aïllades de color en el jardí; també poden es-

multipliquen mitjançant un esqueix al juliol, per estaca al juny, per clotat entre juny i juliol.

Necessita un terreny ric i àcid, és molt convenient que estigui constituït per una barreja formada per: terra de castanyer, torba i terra de bosc a parts iguals. Cal plantar-la en un lloc del jardí que pugui tenir semi-sombra i va molt bé el creixement en climes que siguin rics en pluges d'estiu; sinó,

hem de regar-la regularment, de tal forma que la terra es mantingui sempre fresca i humida.

Floreix durant els mesos de juny i juliol, encara que algunes espècies floreixin durant quasi tot l'any.

Cada setmana després de l'època freda, fins a mitjans de la calenta fins falta adobar-la.

María Teresa Dachs

PITTI UOMO,
col.lecció
primavera-estiu
1984

MODA TOT ÉS POSSIBLE A FLORENCIA

PITTI BIMBO,
col.lecció
primavera-estiu
1984

PITTI DONNA,
col.lecció
primavera-estiu
1984

En el marc incomparable d'una Florència bella i prometedora, les propostes de moda es tradueixen en èxit a través dels seus Pittis famosos ja en el món. Periòdicament se celebren, durant tot l'any en el "Centro di Firenze per la Moda Italiana", vertaders certàmens en els quals, els creadors italians porten el millor de les seves col·leccions, evolutives i sorprenents, amb la presència d'un gran nombre de primeres firmes, repartides segons la seva especialitat entre el Pitti Uomo, Pitti Donna i Pitti Bimbo.

Avui, volem oferir un lleuger i ràpid flash d'aquestes tres

vessants, totes elles molt interessants.

PITTI UOMO: Una moda masculina exclusivament centrada en la creativitat, que abasta els principals apartats del "prêt-à-porter", "sportswear", gènere de punt, confecció en pell, impermeables, camiseria i tota classe d'accessoris masculins. S'ha vist una moda clàssica d'alt nivell, dins la més depurada tècnica de la sastreria italiana, amb detalls i acabats d'excepció. Teixits frescos i lleugers per la ciutat/treball. Per la peça "sportswear" o d'evasió, una insistència festiva però discreta sobre línies i colors.

PITTI DONNA: Una tendència clàssica va presidir les col·leccions femenines primavera-estiu'84, aquestes peces cerquen efectes senzills, prevalent, no obstant, detalls i ornaments refinats.

Una imatge a vegades barrejada a través de detalls, fins i tot combinats entre ells: Espatilles importants i en primer pla, permanència de la jaqueta masculina, quasi sempre creuada. Mànigues amples tallades rectes o d'una peça, a partir de la cintura.

Una mateixa llargada per les faldilles i els pantalons, que es presenten "midi" o turmellers en molts casos. Superposicions,

assimetries, plecs, "lorzas", mànigues molt importants, escots profunds i alguns drapejats amb detalls bàsics.

Presència de tots els colors neutres, els sorra, tonalitats verd bosc, terres, groc i blau. Blanc, combinacions de color i molt negre sol.

Teixits molt lleugers i molt frescos; lli d'aspecte rústec, sedes i cotons. Lli i cotons de diferents textures.

PITTI BIMBO: Producció de peces infantils per a nen/nena de 0 a 16 anys, encara que l'atenció sigui preferentment sobre la primera infància.

Presència de peces sobreposades, amb gran predomini

dels temes "Ecològic", "Àfrica", "Jungla", "Militar", "Mercenari", "Mariner", "Romàntic", "Tropical" i "Anys 50".

Efectes "safarí" a base de múltiples butxaques amb arruga, que pot portar indistintament nen/pantalón, nena/faldilla, amb jaqueta tipus sahariana.

Per als temes romàntics, s'usen colors tendres amb estampats "Liberty".

Per als "tropicals", colors àcids amb dissenys ètnics, atribuïbles a camises i vestits molt estiuencs.

María José Ejarque

COSTUMS I TRADICIONS

L'aigua, no sempre cria granotes

Si sentiu dir que "l'aigua espatlla els camins" no en feu massa cas, si el refrany s'aplica a l'aigua per beure. La que espatlla els camins és la de la pluja forta. També pot esbullar els camins del cos la contaminada. Abans no se'n parlava. N'hi havia de potable i de no potable i prou.

Amb tot, molta gent no es refia massa de l'aigua de les aixetes, tot i que en alguns indrets provingués de manantials saludables. A Barcelona la de Montcada. També hi havia pous amb aigua fresca i bona. La gent que podia en comprava als venedors ambulants, especialment a les ciutats.

Aquests venedors anaven amb carrets o ases carregats de cànirs i adornats amb flors i plantes silvestres. A Barcelona duien aigua de la Font del "ferro", o de la "Magnèsia" i algunes botigues en venien de les del "Bisbe", de "l'Aurigot" —vulgarment d'en Xiro—, de la "Grogà" i d'altres.

Les aigües tenien virtuts medicinals. Per exemple la font "Trobada", de Montjuïc, era diurètica i laxant; la del "Lleó", de Pedralbes, ferruginosa; la dels "Penitents", la "Tenebrosa" i d'altres servien per a diverses cures i fins hi havia gent que en prenia del mar per apimar-se, tenir gana i desinfectar els ronyons i la bufeta. Això feu que s'estangués la sal extreta de l'aigua del mar i endur-se'n una garrafa fos considerat contraban.

Això succeïa a darreries del segle XVIII i començos del XIX. En el seu estat natural, calenta, freda o tèbia, tingué partidaris o adversaris entre els metges i la "hidropatia" diuen que arribà a causar estralls.

L'aiguà composta s'aplicà força i potser en casos, encara s'apliqui. Com a tòpic hi havia l'aigua de "cop" per les contusions i que es preparava barrejant un porró d'aigua, aigua de colònia, vinagre, aiguardent i un xic d'alcohol de Saturn.

La més preuada pel públic era la "sedativa" que la plebs en deia "sanativa", nom potser més en consonància, tot i la corrupció, donades les seves propietats guaridores car sanava la feridura, les palpitations del cor, les febres de qualsevol mena, la paràlisi, la ràbia, les mossegades de serpents, els cops, les borratxeries i moltes més coses. Una veritable panacea. La seva preparació era molt senzilla: un porró d'aigua amb dues uncies d'amoníac líquid, mitja d'alcohol camforat, dues de sal de cuina o, si era possible, de mar perquè es considerava millor.

També s'atribuïen virtuts curatives a l'aigua "cremada" que era aquella on refredaven els ferros roents els ferrers i forjadors, però aquesta ja entrava en el terreny del curanderisme.

Els metges d'antany n'usaven molta d'aigua i en llurs receptes es podia llegir "aqua frígida, aqua calida, aqua fontis..." o sigui freda, calenta o de la font.

Pel que fa a l'aigua embotellada no és sinó una versió moderna, de la que venien, en cànirs, els ambulants. El que no sabem és si, també, "cria granotes".

Esteve Busquets i Molas

CUINA

Llus a la sidra "San Fermín"

1 Kg llus
3 patates grans
2 pomes
1 ceba
1/4 cloïsses

1 pebrot sec
2 grans d'all
1/4 litre sidra
1 tomàquet
una mica de farina
julivert

Poseu oli en una paella, la ceba i els alls picats, deixeu-lo coure fins que la ceba estigui toba i tingui una mica de color, després tireu-li el tomàquet ratllat i polpa del pebrot sec, que es tindrà prèviament en remull durant una estona, afegiu també les pomes a trossets, després una cullerada rasa de farina, remeneu-lo i mulleu-lo amb sidra, deixeu-lo coure uns minuts, tireu-li la sal i el pebre, després es passa la salsa pel minipimer i pel colador fi de tela metàl·lica. Renteu el llus, tireu-li sal, passeu-lo per farina i fregiu-lo. Quan comenci a agafar color reserveu-lo. Poden ser rodanxes de llus o bé tallat a manera de supremes. En el mateix oli del peix fregiu les patates tallades a rodanxes fines deixeu-les coure poc a poc i tapades fins que s'estovin, passeu-les aleshores en una platja de forn i col·loqueu el llus a sobre, es cobreix tot amb la salsa preparada i algunes cloïsses obertes al vapor. Poseu al forn durant uns 8 a 10 minuts. Tireu-li per sobre julivert picat.

María Gloria Muntañola

ENCREUATS

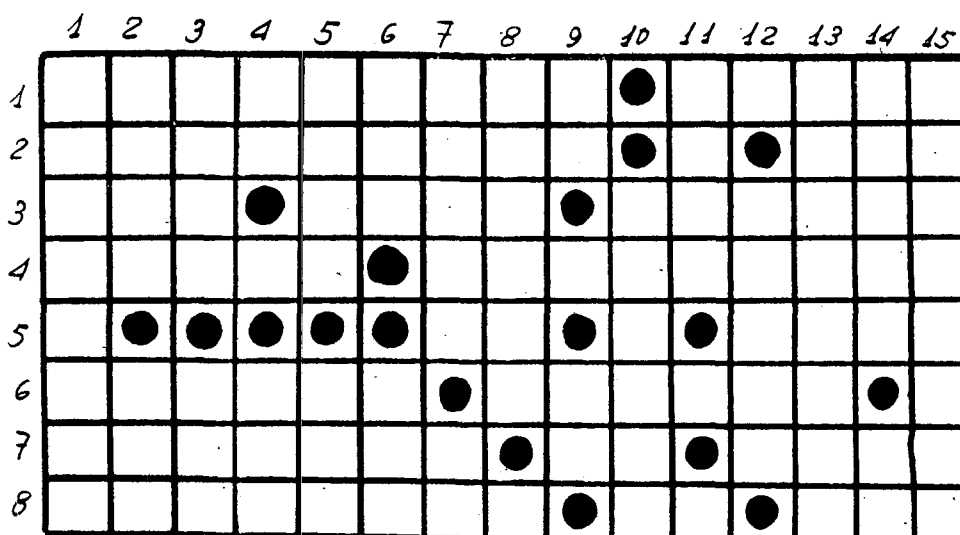
Per Rosa Collé

HORIZONTALS

1.— Virtut cardinal. Tingui el seu sou. 2.— Judeocristians. Preposició. (A l'inrevés faci el nus). 3.— El qui té molts diners. Enemic de l'home. Bisbat del Principat. 4.— Moral. En fan engrunes. 5.— Consonant. Es dirigeix. Consonant. Tingui goig. 6.— Tambor gros amb dues membranes. Persona versada en Teologia. Mil. 7.— Nom que han portat moltes reines: de Catalunya, d'Espanya i de l'estranger. Consonants. Vers, poesia. 8.— Recinte normalment quadrat, amb galeries obertes vers el pati; n'hi ha més en els convents i monestirs. (A l'inrevés, es dirigeix). (A l'inrevés, germana del pare o de la mare respecte als fills).

VERTICALS

1.— Lloc molt solitari, emboscant i amb feres. 2.— Defunció. (A l'inrevés, una grana molt petita). 3.— Figura infernal. (En castellà, meva). 4.— Característica d'un so determinat. Cent. Animal que en temps passat servia per a treballs del camp. 5.— La part de darrera i superior d'un animal. Abans. 6.— Dona-esclava de Jacob que va donar-li un fill. Nebot d'Abraham. 7.— (A l'inrevés i en castellà, veure't). Dígraf català. 8.— Persona de molt seny, tranquil. Inicial de punt cardinal. 9.— Campió. Mil. Article. 10.— Dona que té gep. 11.— Perdo l'equilibri. Cinquanta. Cinc. 12.— Vocal. Nom de molts comptes. 13.— Ciència que estudia els éssers vivents. 14.— Enderrocs. Nota musical. 15.— No dotat de vida.

SOLUCIÓ

1.— Ferestec. 2.— Obil. 3.— Rici. 4.— To. 5.— Anca. 6.— Lia. 7.— eire. 8.— Sensat. 9.— As. 10.— Ans. 11.— Gibosa. 12.— Caic. 13.— O. Roger. 14.— Runes. 15.— Ihanimat.

VERTICALS

1.— Foralesa. 2.— Eblonites. 3.— Ric. 4.— Carn. 5.— Girona. 6.— S. Va. 7.— B. Gosl. 8.— Timbal. 9.— Tebleg. 10.— M. 7.— Elionor. 11.— Rima. 12.— Claustre. 13.— av. ait.

HORIZONTALS

Treballant en pro de la cultura

El nostre país dona massa exemples —mals exemples— de preocupar-se poc per anar elevat el nivell cultural dels seus ciutadans. En aquest sentit es treballa amb bona voluntat però amb mitjana eficiència, i els temps passen i les noves generacions s'aprofiten poc d'aquesta bona intencionalitat.

CADECA que té entre la seva militància tants i tants centenars de nois esportistes inicià modestament, fa quatre anys, la instal·lació de biblioteques itinerants que, lentament, però amb seguiment eficaç, han anat donant, els resultats buscats, un augment del nivell cultural en l'adolescència o joventut que s'aplega amb nosaltres.

La mateixa forma operant, el que cada Club intercanvia els seus volums amb altres, sigui de la comarca, ciutat o poble veí, o relació humana per a una bona convivència i increment paulatí del sentir i actuar cívics.

La fotografia que il·lustra aquest espai ni és una fotografia trucada ni rebuscada per causar efectes visuals, és senzillament l'expressió gràfica d'un fet de cada dia, com és que en els nostres centres als nois se'ls inculca amb amabilitat i comprensió, el llegir, l'aficionar-se a llegir, cosa que anem constatant que sense imposicions, xicots que fa un any ni recordaven l'existència de llibres, actualment s'entretenen amb la lectura i això els condueix lentament però eficaçment vers nous entreteniments, que és bo que els tinguin.

Aquest espai publicat, mostra un sector de lectura instal·lat en l'àrea barcelonina del Vall d'Hebró, on tanta falta fa —com en tants altres barris— aquesta promoció cultural.

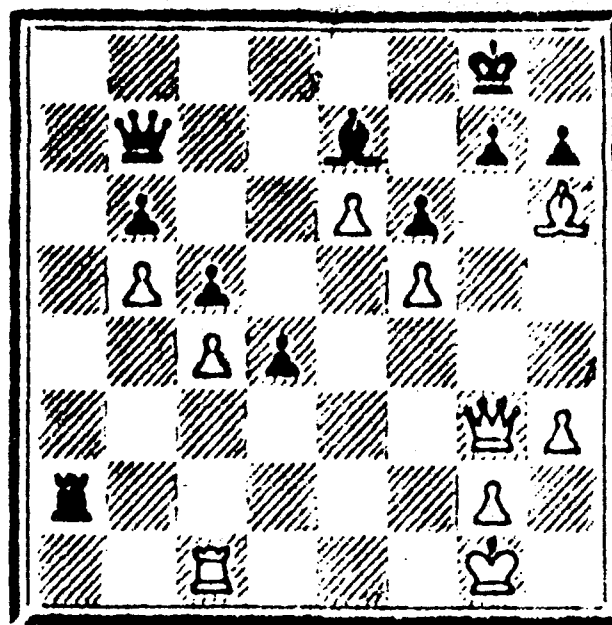
CADECA

ESCACS

Per Jaume Mora

DIAGRAMA 119

Negres juguen i guanyen

A on es demostra que salvar dues amenaces alhora, no es pot.

Solució al Diagrama 118

1 Dc4-c6 b7xc6, 2 b5xc6 i negres abandonen.

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... D.P.....

Remetre aquesta butlleta a:

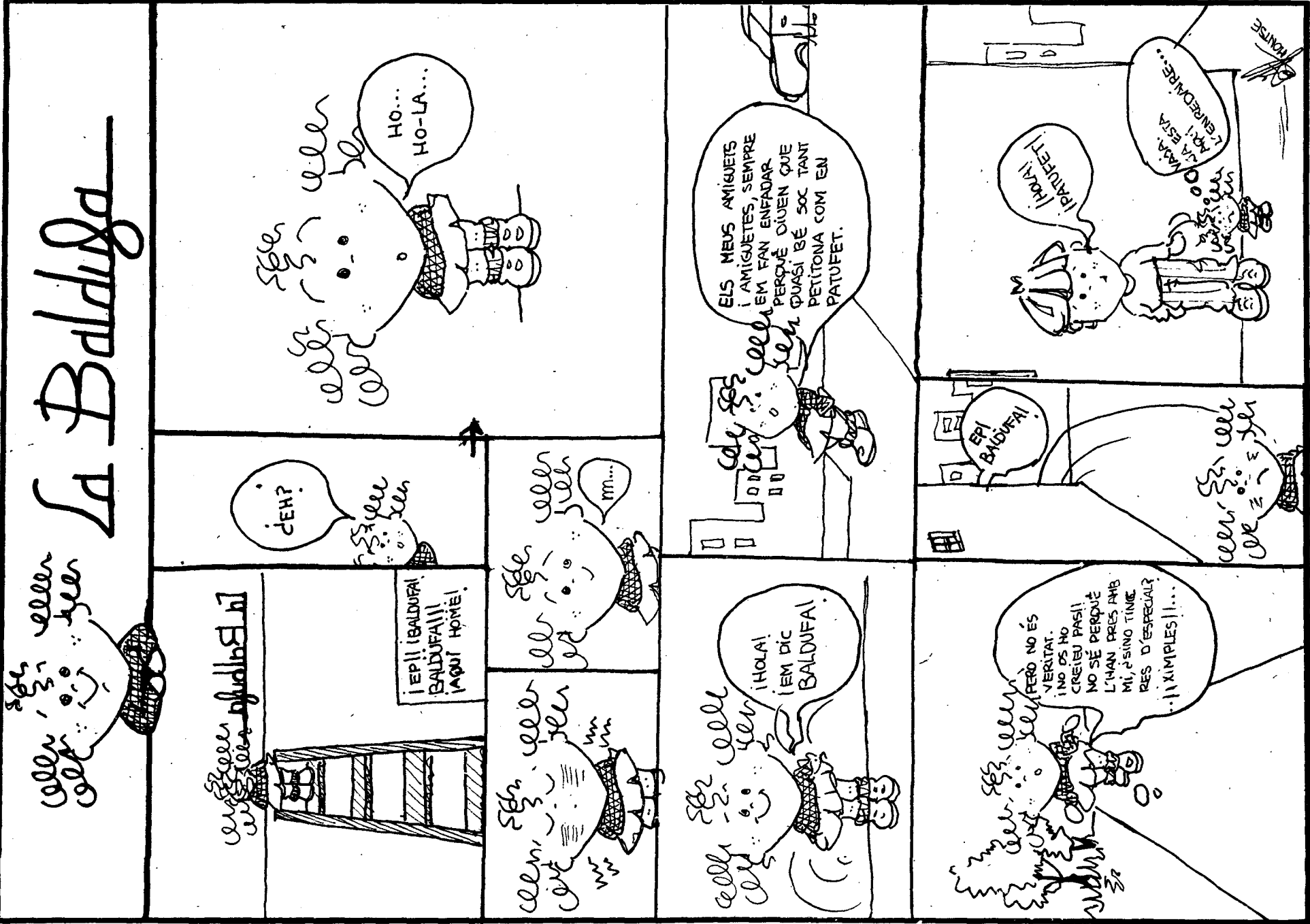
Redacció i administració:

C/ València, 244. 2on. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805

- ☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego al Banc / Caixa.....

Agència.....
 que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a
 nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º.....
 Lloc..... Data.....

Signatura

L'EXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V n.º 211

L'angelet Ignasi

El llenguatge que tothom entén

No sabeu pas quin greu em sap no parlar totes les llengües del món. Aquests dies, a la platja, a la ciutat, al poble, em trobo amb molts nois i noies, Eixerits i Eixerides d'altres països, amb que no puc tenir-hi cap conversa perquè no parlo el seu idioma.

Tant que m'agradaria poder preguntar-los-hi: d'on ets? quants anys tens? què estudies? com et provenies vacances?... etc.

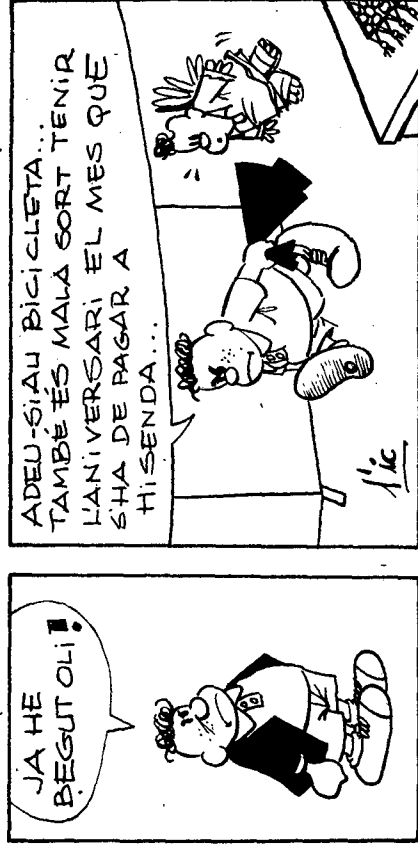
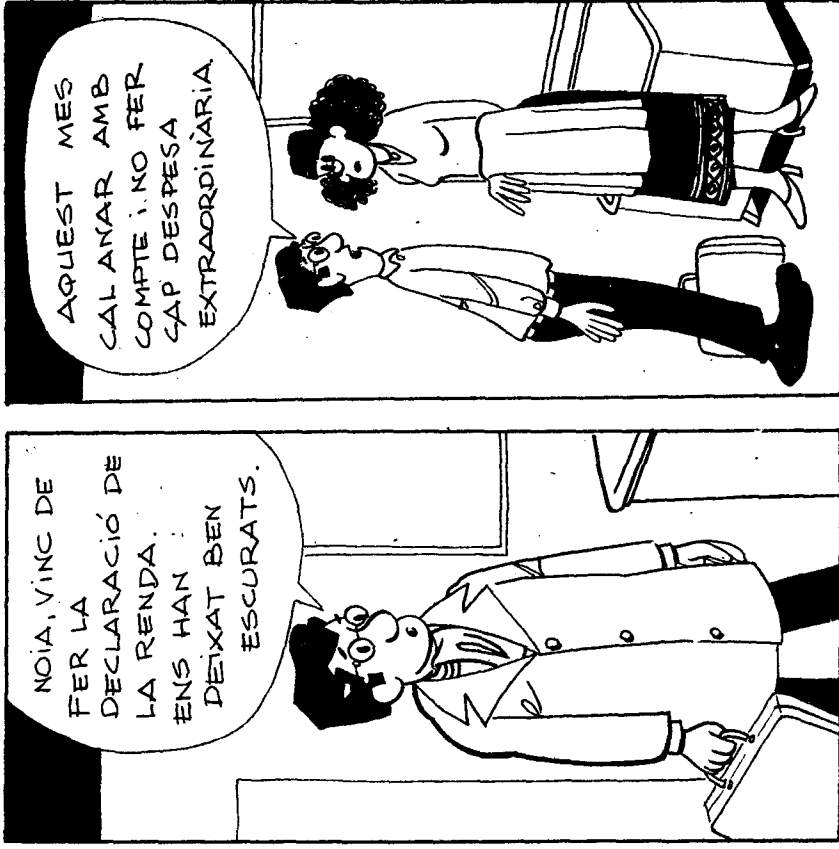
Amb tot, he descobert un llenguatge que tothom entén: els faig una rialla, els hi ofereixo la mà i els dono un paper amb la meua adreça escrita per si em volen escriure.

L'altre dia, a la platja, vàrem jugar qui-sap-lo amb els fills d'una família que es banyaven prop nostre. Em vaig fer un tip de fer gestos i ganyotes, mare meua! Però ens enteníem, eh, ja ho crec que sí! Perquè ells veien que jo els volia ser amic, i jo també veia que ells volien ser amics meus.

Ara, en pensar-hi, sento com una mena de tristesa. Em sap greu que aquesta amistat començada no pugui continuar. Què hi farem! Potser algun dia ens escriurem, no ho sé. Però estic meravellat de com l'amistat parla un llenguatge que tothom entén.

Val la pena d'estimar-se, oi?

L'Eixerit

LEGENDS

Els focs de Sant Joan i de Sant Pere havien encès l'estiu. Entrat el juliol, com cada any, la mare dels Peres es trasmudava. Aquell aire pansoi i resignat, tan habitual en ella, de cop i volta donava un tom i la bona dona es decorava jovialment els llavis, s'enrogia alegrement les galtes, s'airejava el pentinat, es donava un petit toc artificial a les celles i els ulls se li feien més rodons i il·luminats. Els tons serenos i els dibuixos discrets dels seus vestits es feien tonedissos i tot el seu hàbilament s'omplia de devesalls de flors i filigranes de colors.

L'avi Pere, en veure-ho, tot ell tremolava.

I el seu marit, en Pere pare, feia els ulls grossos i mentalment inflava els números, especulant amb els delictosos guanys de la temporada.

Era l'hora dels estujejants. Dels senyors. Cada dia el tren n'abocava uns quants més i cada dia la botiga era més animada. La Tuies, la mare dels Peres, es deia Tuies, no parava de saludar, d'encaixar —això d'encaixar li feia una il·lusió de no dir. En portava una comptabilitat estricta. Comptar les encaixades, era el seu rosari de cada vespre.

—I que tal?
—I com han passat l'hivern?
—I els nens?
—I la seva mare? Calli! Calli! Prou me'n vaig enterar pobre senyora. Tan eixerida com anava. Ves qui li havia de dir... Clar, ja se sap. De vell no es passa.

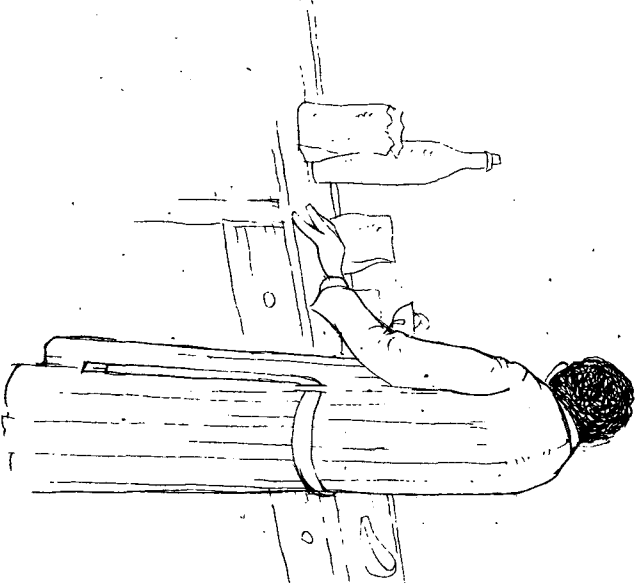
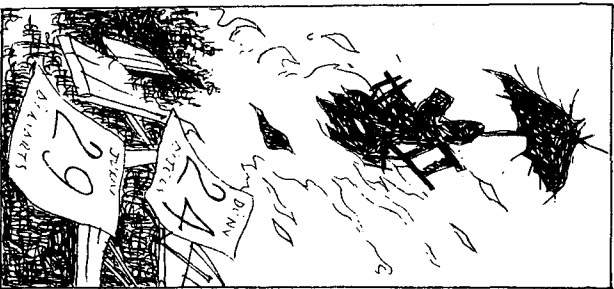
—Cada dia fa mes goig. Per vostè no passen pas els anys.
—La nena com mes va, més s'assembla a vostè. I el nen, acabat de fer, serà guapíssim.

Tothom cloquejava a més no poder. Tothom estufava les plomes. La botiga prenia aires de galliner elegant. Per a la Tuies al·lò era com alternar al cassino. Com passar de mort a vida.

En Pere pare, lluint el seu guardapols de color d'argila assedegada, omplia paperines, pesava, feia el compte, obria el calaix, procurant que els ous eixits d'aquell galliner de vanitats hi anessin quedant tots ben col·locats. Si tot això omple el calaix tot això es ho pensava fent inconscientment un esforç per distreure's de com se li removien les tripes i li saltava nerviosament la gata dreta a petites batzegades, talmant com fan els cavalls quan volen esbandir-se les mosques.

Ben tard del vespre tancaven portes. Havent sopat treien cadires al carrer i paraven la fresca. Aleshores la Tuies cloïa els ulls i s'imaginava que era al cassino i alternava, tot prenent un gelat. El seu marit, en Pere pare, li estroncava el somni.

—Els Rovirosa des de que han arribat ja han omplert una plana de la llibreta. Potser van malament. Ho hauries de tenir en compte... Em sents, Tuies?

Jesús ens parla

Busquem l'evangelí del diumenge: Evangelí de Sant Mateu, capítol 11, versets del 25 al 30 (Mt 11:25-30).

Reflexionem

1. Jesús no era pas un savi (ni el feia) que parlava als savis; ni un entès en ciència i tècnica que parlava als entesos. Jesús parlava als senzills, als humils, als infants. Jesús passava per tot arreu fent el bé i estimant tothom.
2. Jesús vol ser el nostre amic. Vol que li obrim el cor, i ell ens donarà ànims i alegria. Ell ens estima i vol que siguem coratjosos per a ser bons i que fem el bé.
3. Jesús és el nostre company de camí. En qualsevol circumstància ell està prop nostre. Quan preguem, quan celebrem l'Eucaristia, ell ens parla, ens estima, ens ajuda. No hem de témer res, perquè ell és sempre amb nosaltres.

El mossèn

ENCREUATS

HORIZONTALS

- 1.— Lloc on hi ha arbres, mates. Gran extensió d'aigua salada. 2.— Vocal. Vocals. (En cast. uneix). 3.— Consonants. (A l'inrevés, una cosa molt dolça que fabriquen les abelles. 4.— Tocs seguits i ràpids de campana. 5.— Preposició. Conjunció d'enllaç entre dos termes negatius. Consonant. 6.— El qui porta el bestiar a pasturar. 7.— Rumiant que quan no hi havia tantes màquines el feien servir per feines del camp. Company. 8.— Gran extensió d'aigua salada. Ocells.

VERTICALS

- 1.— El femení del burro. Sa. 2.— Vocal. Nota musical. No gaire. 3.— Serpent Vocals. 4.— Vies, llocs per on caminem. Preposició. 5.— Citació. 6.— Animal de càrrega. Aquell que posseïx (a l'inrevés). 7.— Cada deu avenaries en el Rosari (a l'inrevés). Corrent d'aigua. 8.— Una colla (Bestiar). Consonants.

VERTICALS

- 8. in. De. ue —7. V. mo. a. l. u. M. —9. Cita. —5. A. A. Camins. Remat. CS.
—4. 'UE' d'ers —3. 'od' 'e' O —2. 'og' Burra —1.
—8. osc. Marc. —7. Pastor —9. T. N. A. —5. Repicada. —4. m. Oceà. Aus.
—3. un. EA. U. —2. A. —1.

STALNOZLHOR

DIUMENGE 8

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

11.00 EL DIA DEL SENYOR
12.00 CONCERT
12.30 POBLE DE DÉU
13.00 TEMPS I MARCA
15.00 TELEDIARI
15.20 LA VOLTA AL MÓN
DE WILLY FOG
15.50 PORTEU-LOS VIUS (Cap. I).
16.40 MÉS VAL PREVENIR
17.05 M.A.S.H. "Benvingut a
Corea".
17.30 PRIMERA CURSA DE CAVALLS
17.40 DOCUMENTAL
18.00 SEGONA CURSA DE CAVALLS
18.10 LA PRÒXIMA SETMANA
18.25 ESTUDI DIRECTE
20.15 ANTOLOGIA DE LA
SARSSUELA
21.00 TELEDIARI
21.25 LA VOLTA ESPANYA DE
CREUERS
21.35 REYLLI, AS D'ESPIES
23.00 ESPANYA, HISTORIA
IMMEDIATA
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TENIS WIMBLEDON
17.00 ESTRENAS TV: "Quan l'infern
obrí les seves portes".
18.40 AVENTURES EN EL
MISSISSIPPI
19.05 PARLEM DE L'AMOR
20.05 MINDER "Queda't amb la
meva part".
21.00 MÚSICA I MÚSICS
22.30 LLARGMETRATGE: "El
servent".
00.30 COMIAT
CIRCUIT CATALÀ
10.30 MISSA
11.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CARA A CARA

DILLUNS 9

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CREAR I VIURE
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 COMTES DEL MONO D'OR
16.25 ¡HOLA NOIS!
16.30 PISTA LLIURE
17.30 DABADABADA
18.00 BARRI SESAMO
19.00 OFICIS PER AL RECORD
19.30 LA TARDA
20.30 CONSUM
21.00 TELEDIARI
21.35 VOLTA A ESPANYA DE
CREUERS
21.45 PAISATGE AMB FIGURES
22.15 ELS HOMES DE SMILEY
23.15 SEQUÈNCIES
00.15 TD CIERRE
00.20 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 CICLE TEATRE: "Bola de
neu".
17.50 ELS MUSEUS
18.20 LA FAMÍLIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 ULISES
19.35 POSTA A PUNT
19.50 ARC IRIS
20.05 TABLÓ D'ANUNCIS
20.35 LA NIT DEL CINEMA ESPANYOL
23.0 DARRERES PREGUNTES
24.00 TELEDIARI-3

DIMARTS 10

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 EL XOU DE LA FAMÍLIA PERA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 COMTES DEL MONO D'OR
16.25 ¡HOLA NOIS!
16.30 TOCATA
17.30 DABADABADA
18.00 BARRI SESAMO
18.30 AUTORRETRATO
19.30 LA TARDA
20.30 AL MIL POR MIL
21.00 TELEDIARI
21.35 VOLTA A ESPANYA DE
CREUERS
21.45 L'HOMI I LA TERRA
22.15 JO ROBO, TU XANTAGEGES,
ELLA ESTAFÀ, I A MÉS UN
MORT
23.15 EN PORTADA
00.15 TD CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 AMOR MEU
17.15 PLEITAGUENSAM
17.45 TERRES LLUNYANES
18.15 LA FAMÍLIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 ULISES 31
19.35 POSTA A PUNT
19.50 ARC IRIS
20.05 ROBINSON A L'ÀFRICA
20.30 AMB LES MANS A LA MASSA
21.05 TELEFILME
22.00 AQUESTA NIT A LA ÒPERA
00.05 TELEDIARI-3
00.35 TELE-ESPORT
00.50 COMIAT

DIMECRES 11

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 MIRALLS
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI

15.35 COMPTES DEL MONO D'OR
16.25 ¡HOLA NOIS!
16.30 NOSALTRES
17.30 DABADABADA
18.00 BARRI SESAMO
18.30 ÀFRICA
19.30 LA TARDA
20.30 MASSES ESPOSES PER
A PATRICK
21.00 TELEDIARI
21.35 VOLTA A ESPANYA DE
CREUERS
21.45 DINTRE D'UN ORDRE
22.35 SESSIÓ DE NIT: "La tragèdia
d'un home ridícul".
00.30 TESTIMONI

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 AMOR MEU
17.15 QUART CREIXENT
17.45 PUNT DE REUNIÓ
18.15 LA FAMÍLIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 ULISES 31
19.35 POSTA A PUNT
19.50 ARC IRIS
20.05 IMATGES DEL CINEMA MUT
21.15 ESTUDI OBERT
23.00 LA BONA MÚSICA
24.00 TELEDIARI-3

DIJOUS 12

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 LES NOSTRES COSES
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 COMTES DEL MONO D'OR
16.25 ¡HOLA NOIS!
16.30 DE OLIMPIA ALS ANGELS
17.30 MICKY I DONALD
18.00 BARRI SESAMO
18.25 BRAUS
20.30 DE PELICULA
21.00 TELEDIARI
21.35 VOLTA A ESPANYA DE
CREUERS
21.45 CAIGUDA Y AUGE DE
REGINALD PERRIN
22.20 LA ORQUESTRA
23.20 EL LLAC DELS CIGNES
00.15 TELEDIARI

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 AMOR MEU
17.15 EL MÓN DELS ANIMALS
17.45 AL CALIU DE LA FELIU
18.15 LA FAMÍLIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 ULISES 31
19.35 POSTA A PUNT
19.50 ARC IRIS
20.05 LEO CONTRA TOTS
21.05 FILA-7
22.00 CURTMETRATGE:
"Niños 1.900".
LLARGMETRATGE: "La mu-
chacha de Londres". (1929)
24.00 TELEDIARI-3

DIVENDRES 13

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 AIXÒ ÉS ESPECTACLE
14.00 PLEITAGUENSAM
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 SESSIÓ DE TARDA:
"Los hombres no son dioses"
(1937).
17.00 ¡HOLA NOIS!
17.05 L'INSPECTOR ARDILLA
17.30 BARRI SESAMO
18.00 L'ART DE VIURE
19.00 MINERIA
19.30 LA TARDA
20.30 AL GALOPE
21.00 TELEDIARI
21.35 VOLTA A ESPANYA DE
CREUERS
21.45 SUPERSTAR
23.20 VENTS DE GUERRA
00.10 TD CIERRE
00.15 CONCIERTO SENTIDO
00.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 EL LEGAT DE LA TERRA
17.30 DARRERA FRONTERA
18.35 HANDBOL
18.35 TEMPS DE PAU
19.40 LA CLAVE
24.00 TELEDIARI-3
00.30 TELE-ESPORT

DISSABTE 14

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

12.50 LOTERIA NACIONAL
13.00 GENT JOVE
14.30 LAS CORTS ESPANYOLES
15.00 TELEDIARI
15.35 ELS BARRUFETS
16.05 PRIMERA SESSIÓ
18.30 ELS SAVIS
19.00 LOU GRANT
20.30 AUTOMOVILISME I
MOTOCICLISME.
21.00 TELEDIARI
21.25 VOLTA A ESPANYA DE
CREUERS
21.35 INFORME SETMANAL
22.40 DISSABTE CINE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.30 PLANETA IMAGINARI
11.30 CATALÀ DE PRIMERA MÀ
12.00 L'AVENTURA DELS
CATALANS
12.30 PER MOLTS ANYS
13.30 UN MILIÓ PER AL MILLOR
14.30 RECALL INFORMATIU
15.00 QUE VOL VEURE?
CIRCUIT ESTATAL
15.30 LA VÍSPERA DEL NOSTRE
TEMPS
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.30 FORMATS
20.00 TALLER DE TEATRE
21.00 LA FINESTRA ELECTRÒNICA
22.25 CONCERT-2

TELEVISIÓ DE CATALUNYA

DIUMENGE - 8

20.30 DIBUIXOS ANIMATS
"Moby Dick"
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 DALLAS: "Morta però no
oblidada"
22.30 GOL A GOL
ESPORTS
23.30 SÍ MINISTRE (Cap. 1)

DILLUNS - 9

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 DIBUIXOS ANIMATS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CINEMA-3. Informatiu Cine-
ma 25'. Pel·lícula: "Matrimo-
ni a la italiana".
23.30 L'ESCLAVA ISAURA

DIMARTS - 10

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 DIBUIXOS ANIMATS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CURAR-SE EN SALUT:
"Tractament de les
toxicomanies".
22.00 ÀNGEL CASAS SHOW
23.30 "L'ESCLAVA ISAURA"

DIMECRES - 11

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 DIBUIXOS ANIMATS

21.00 TELENOTÍCIES
21.30 ESTOC DE POP
22.30 LA RUTA DE LA SEDA: "El país
dels cavalls que volen com el
vent".
23.30 L'ESCLAVA ISAURA

DIJOUS - 12

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 DIBUIXOS ANIMATS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 JOC DE CIÈNCIA - ESTIU
22.00 A TOT ESPORT
23.00 ELS PROFESSIONALS
24.00 "L'ESCLAVA ISAURA"

DIVENDRES - 13

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 CAPS I CUES
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CARMÉ I DAVID, CUINA,
MENJADOR I LLIT
"Confessions d'amants".
22.00 IDENTITATS
Xavier Montsalvatge.
23.00 CONNEXIONS
24.00 L'ESCLAVA ISAURA

DISSABTE - 14

20.30 VACANCES AL SOL
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 JAZZ
22.00 ELS BORGIA
23.00 L'ESCLAVA ISAURA

TELE-CRÍTICA

Viure cada dia: separats (i II)

T.V.

Paquita, abandonada pel seu marit, dos fills. La ruptura, vingué després d'un sopar fora de casa. Diu Paquita: "A ell li agradava una altra dona. Vaig pensar que era el que es diu un amor d'estiu. La veritat és que encara no sé com va ocórrer la cosa, al cap de deu anys. Deien que formàvem el matrimoni ideal, se'ns veia feliços". Un dels nens, pregunta en un determinat moment: "El pare no em portarà al Tibidabo?".

Paquita trucant a la seva mare: "En Josep Maria se n'ha anat de casa. Per sempre, mare; amb una dona. Ja pujaré a veure't, mare. Ja sé que m'ajudareu. Us tinc a tu i els nens. Em quedo amb ells, que és el que és important, ¿no?".

La trobem més tard a l'Associació Mixta de Separats de Catalunya. Allí coneix a Héctor, a efectes de relacionar d'alguna manera ambdós casos.

Héctor i Susi discuteixen massa. Tal vegada la seva separació vingué per ignorància per part de cadascú de la psicologia de l'altre.

Joan Sans

FILATÈLIA

Per Enric Graupera

El 18 de maig del 1979, el Vaticà commemorà el IX Centenari del martiri de Sant Estanislau, amb una sèrie de quatre segells de 120, 150, 250, 500 lires.

El de 120 representa el martiri del Sant, i el de 150 l'aparició al poble, miniatures del Còdex Vaticà llatí, n.º 8541 (s.XIV), de la Biblioteca Apostòlica Vaticana. El de 250 lires reproduïx el reliquiari d'or (1504) que conté el cap del Sant i que es guarda a la Catedral de Cracòvia (Polònia). El de 500, reproduïx dita Catedral.

Format 30 x 40 mm., vertical. Dentat: 13 1/4 x 14. Fulls de 40 exemplars. Gravats al buit en multicolor sobre paper blanc satinat, per l'Institut Poligràfic i Zecca, de l'Estat Italià. Tiratge: 1.200.000 sèries completes.

Sant Estanislau, bisbe i màrtir, nasqué a Szazepanon, diòcesi de Cracòvia, el 26 de juliol del 1030. Educà cristianament, els seus pares l'enviaren a Gnesen i a París. Al morir els pares tornà a Polònia, on es trobà hereu d'un ric patrimoni. Ordenat de prevere, Alexandre II el nomenà bisbe de Cracòvia. Morí màrtir el 8 de maig del 1079.

Dins el nostre 125è aniversari, li proposem

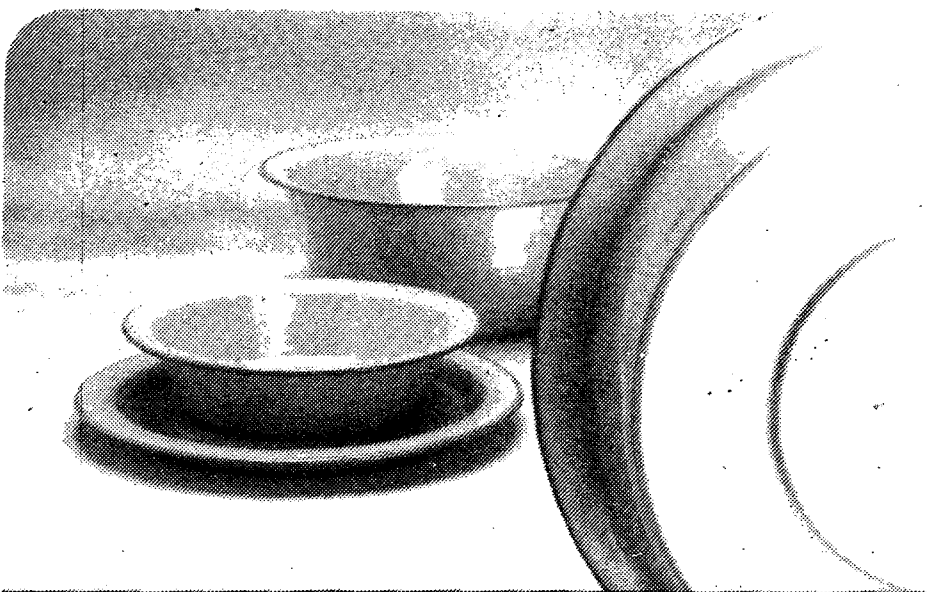
Bons obsequis per als seus estalvis.

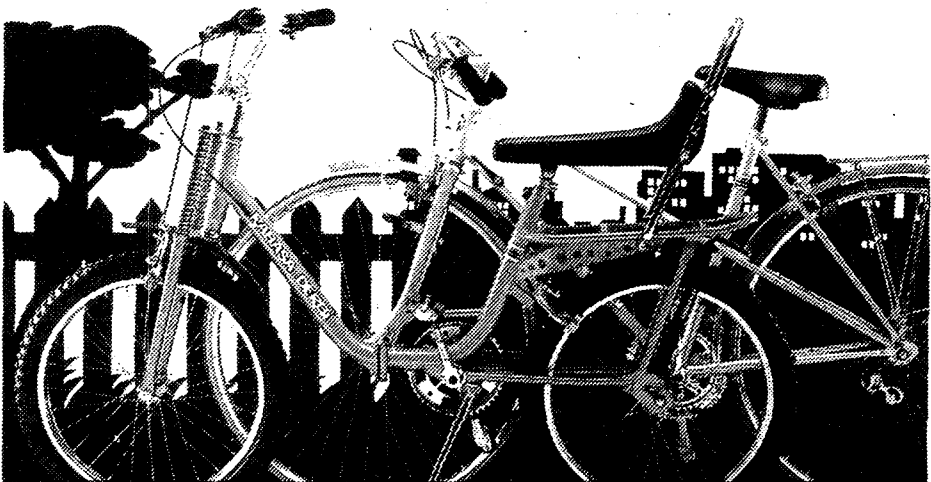
Yashica FX-3

Casiotone MT-65

Vaixella de gres, de J. Aguadé

Bicicletes "Tahiti" i "Jet"

A partir del 12 de juny de 1984.

Informi's a les nostres oficines.

És una bona oportunitat per als seus estalvis.

amb la confiança de cinc generacions

**CAIXA D'ESTALVIS
DE SABADELL**